Remina Radu

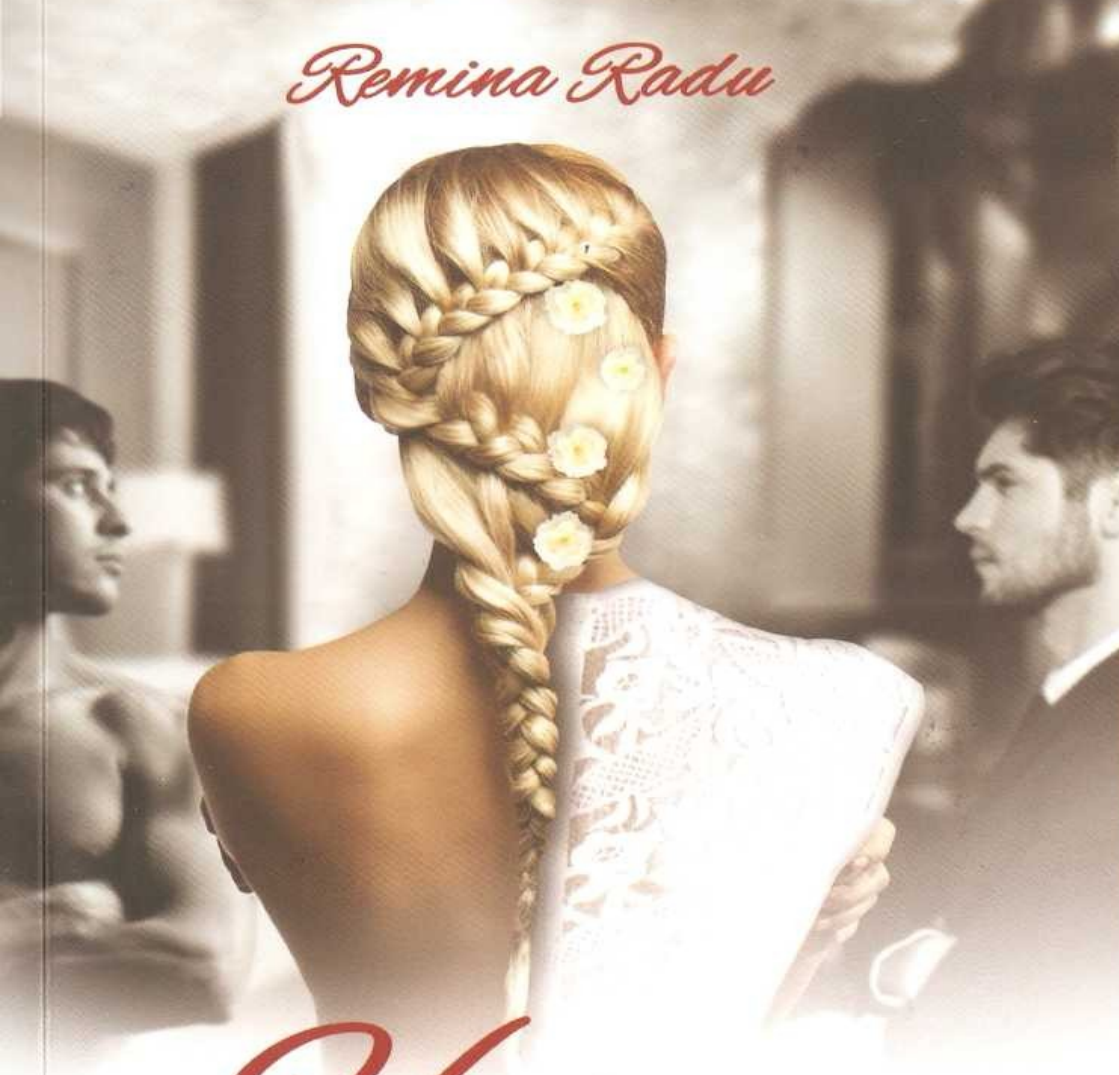

Hai să ne prefacem și azi

Remina Radu

Hai să ne prefacem şi azi

Bookzone
BUCUREŞTI 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RADU, REMINA
Hai să ne prefacem şi azi/Remina Radu.
Bucureşti: Bookzone, 2017
ISBN 978 – 606 – 94430 – 0 – 2
821.135.1

Editor: Isabela Elena Ivan
Grafică: Bogdan Ionuţ Gurău

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4 Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: + 40 774 091.579; + 40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

© Bookzone, 2017

ISBN 978 – 606 – 94430 – 0 – 2

Din nou mă trezesc târziu şi deschid draperiile. Cerul pare mult prea aproape azi. Îmi cuprind obrajii în palmele tremurânde şi rămân privind spre nicăieri prin fereastra murdară. Ciudat cum în oraş ferestrele nu rămân curate prea mult timp. Mai ales dacă plouă. Dar azi nu plouă. E linişte. Ascult cum, undeva, dimineaţa încă scrie poezii cu rouă şi tăcere. Aş vrea să fiu acolo. Aş vrea să citesc o poezie. Aş vrea să scriu o poezie. De ceva vreme îmi dansează în minte versuri aidoma afonilor pe Xanax.

Uitasem uşa deschisă
şi vântul aduse pe aripi
Tristeţea.

Albastră mătase de lacrimi
învăluie o geană
Şi-o lasă…

Sau mai bine nu. Mai bine renunţ la poezie. Aşa cum am hotărât într-o dimineaţă acum mai bine de un deceniu. Cam de atâta timp sunt în derivă. Ce ironie că sună poetic, nu? Te-ai gândit vreodată câte dintre deciziile pe care le iei într-o

zi îţi schimbă viaţa? Eu da. Toate. Nu, nu încerc o dezbatere. Pentru mine asta e o axiomă. La fel cum cerul e albastru şi toată lumea se masturbează. Cu fiecare decizie ne dezbrăcăm sufletul de ieri şi ni-l îmbrăcăm în azi. În fiecare dimineaţă facem la fel. Dar în fiecare dimineaţă ne îmbrăcăm altfel. Şi plecăm spre undeva. Singuri sau ţinuţi de mână, mândri sau umili, zâmbind sau încruntaţi, mulţumiţi sau frustraţi. Totul ţine de haina pe care ne-am pus-o azi. Acelaşi azi continuu unde pare că nimic nu se schimbă. Pentru că schimbarea se întâmplă încet. Într-un milion de momente care par identice, în zeci de zile care par a se repeta, în aceleaşi haine pe care parcă le-am purtat şi ieri. Şi-apoi, dintr-odată, îţi dai seama că eşti altfel.

Azi eu sunt altfel. Şi probabil anii care au trecut au fost o probă de costume pentru momentul în care mă regăsesc acum. Sau poate n-am renunţat nicicând la poezie.

*

An i mai devreme

Sunt momente în viaţă în care mă simt ca un pachet incomplet de cărţi. Iau unul dintre jokeri şi îl fac şapte de romb. Inutil să-l caut, căci nu-mi amintesc când l-am pierdut. Sunt momente în care folosesc ambii jokeri şi încă sunt doar un surogat al adultului care ar fi trebuit să fiu. Ce fac în momentele alea? împrumut un joker. Maşina care opreşte lângă mine îmi întrerupe şirul gândurilor. Deschid portiera şi iau loc pe bancheta din spate. Cu atitudinea copilului de la ţară copleşit de prima vizită la oraş, rostesc un salut scurt şi comunic adresa. Odorizantul începe să se clatine pe ritmul asfaltului şi împrăştie în jur un miros slab de vanilie. De obicei dictez răspicat şi în detaliu itinerariul tocmai pentru că mă ştiu fricoasă şi dezorientată, numai că de data asta nici eu nu ştiu unde merg. Încă de când m-am trezit îmi pare că sunt într-un vis. Dar ce-ar căuta în el maneaua care se aude în surdină? Mi-e ruşine să-i spun

taximetristului să schimbe pe radio. De fapt, mai degrabă mi-e teamă să nu se simtă jignit, să nu creadă că mă simt superioară lui. Deşi aşa e. Însă, cum dintre noi doi el e singurul care ştie unde mergem, în final aleg să nu îl supăr.

Ignor fundalul sonor şi încerc să-mi readun gândurile aruncând priviri discrete pe geam. E o după amiază însorită de început de aprilie şi parcă toată lumea a ieşit la plimbare. Nici nu ştiam că oraşul e atât de animat în timpul săptămânii. Maşini ce mişună ca nişte gândaci, pietoni adunaţi ca furnicile, claxoane ce anunţă că nimeni nu are timp. Un coşmar. Parcă preferam visul cu maneaua. Cotim apoi pe străzi pe care nu le cunosc, deşi oraşul ăsta – cu mici escapade – mi-e casă dintotdeauna. Scrutez fugitiv necunoscuţi pe stradă şi îmi pare că toţi mă cunosc, oprim la un semafor şi nu ştiu cum să mă fac cât mai mică pe bancheta din spate, încetinim la o trecere de pietoni de lângă o şcoală şi pentru prima dată mă enervează copiii. Cu ochelarii mari de soare, cu părul prins, cu gulerul jachetei ridicat peste obraji, încerc să devin invizibilă. Şi îmi reuşeşte la fel de bine ca atunci când eram mică şi mă ascundeam după speteaza vreunui scaun din bucătărie. Hey, dacă eu nu-i puteam vedea, însemna că nu mă vedeau nici ei, nu?

Într-un final, maşina opreşte. Înţeleg că am ajuns. Plătesc şi cobor.

Momente bune rămân cu privirea pironită pe zidul mâzgălit al blocului, deşi mai degrabă privesc prin el. Mă holbez la un „M + D = Love” scrijelit cu vreun obiect de ocazie şi încerc în minte tot felul de combinaţii nominale. Nu că mi-ar păsa câtuşi de puţin cine erau M şi D, dacă încă mai erau M plus D sau de ce au ţinut să imortalizeze uniunea lor pe ceva ce putea fi zugrăvit înainte de următoarele alegeri. Dar cu ce au scris oare? îmi vine în minte o chestie pe care o citisem la un moment dat, ceva care m-a amuzat şi m-a tulburat în acelaşi timp, deşi am părăsit demult contextul întâlnirilor amoroase cu necunoscuţi în cadru liber: „De câte ori merg prin parc şi văd crestate în scoarţa copacilor declaraţii de dragoste, îmi dau seama câtă lume aduce şi un briceag la întâlnire”. Alung gândurile inutile printr-un gest reflex ca atunci când îţi bâzâie la ureche o muscă enervantă. Panica mă cuprinde la gândul că nu e chiar o mutare inteligentă să zăbovesc mult timp în faţa blocului, dar nu mă pot decide dacă să sun sau nu. Nu doar pentru că am ajuns mai devreme, nu doar pentru că în realitate nu ştiu la ce apartament să ajung, nu doar pentru că urmează să intru într-un spaţiu necunoscut mie iar asta îmi trezeşte o mulţime de senzaţii amestecate. Ci pentru că totul urmează să devină real.

Frica de a nu fi zărită de cineva îmi dă,

paradoxal, curaj. Scot telefonul şi, într-un final, îl sun.

— Ai ajuns?

— Da. Ce număr trebuie să formez?

— 22.

Aud sunetul interfonului atât în panou cât şi în telefon.

— La naiba! Stai că nu ştiu de unde să îţi deschid. A mers?

— A mers, răspund zâmbind.

Scara blocului e slab luminată, lucru care azi nu îmi displace deşi de obicei am o frică teribilă de întuneric. Când am ajuns ştiam doar că am de urcat până la mansardă. Acum ştiu apartamentul. 22. Nu-mi amintesc dacă în trecut m-am mai întâlnit cu numărul 22, dar ştiu că azi, într-o zi de primăvară, numărul 22 îmi va schimba prezentul. Mă crezusem cât de cât stăpână pe mine până să trec pragul blocului, însă pe măsură ce urc treptele mă bântuie o singură întrebare. Cum naiba am ajuns aici? „Cu taxiul!”, îmi răspund în gând şi zâmbesc ca o toantă, deşi nu locaţia geografică era cea care mă nedumerea. Cu fiecare treaptă, inima îmi bate din ce în ce mai tare. Mă enervează zgomotul pe care tocurile îl fac pe cimentul rece. Cu privirea în podea, încercând parcă să-mi muţesc paşii, refuz să mai gândesc. Nu vreau să mă întreb nimic, nu vreau să îmi găsesc justificări, nu vreau să anticipez nimic.

Vreau doar să ajung sus. Ce va fi va fi.

El mă întâmpină în pragul uşii. Şi pentru un moment uit să respir. Îl găsesc la fel de interesant ca atunci când l-am întâlnit pentru prima şi singura dată în urmă cu trei ani – un tip înalt, zvelt, cu privirea pătrunzătoare şi zâmbetul şiret. Rezemat de tocul uşii mă priveşte zâmbind. Pe loc înţeleg că păstrează asupra mea acelaşi efect bizar – mă simt copleşită de simpla lui prezenţă, mă intimidează doar privindu-mă. Ştii cât de greu este să-ţi păstrezi calmul când nu-ţi poţi controla nici măcar genunchii să se înmoaie şi vocea să tremure? Pot spera doar să nu stăm prea mult timp în picioare şi să nu folosim prea multe cuvinte.

— Hey! Mă gândeam că nu vei avea curajul să vii.

— Nicio şansă. Avem mult timp de recuperat, îi răspund păşind înăuntru şi căutând cu nonşalanţă un loc unde să îmi agăţ jacheta.

Nu sunt în stare să îl privesc încă, nu sunt în stare să stau aproape de el. Ca un musafir invaziv, ignor gazda şi arunc priviri haotice în jur. Mă comport ca o divă eşuată, cu grimase de genul „Deci aici m-ai adus! Altceva mai bun n-ai găsit?!”, strâmbând din nas, ridicând din sprânceană, trecându-mi agale degetele prin păr să mă asigur că mi-a văzut tiara. Toate gesturile astea care nu mă reprezintă în speranţa că nu va vedea prin

mine, că nu va simţi cum îmi tremură corpul, cum mi-aş dori a mască de oxigen, cum şi dacă m-ar fi chemat într-un câmp plin cu mărăcini mi-ar fi fost totuna. Căci el avea un joker de împrumut.

Nu îl păcălesc. Cu timpul învăţase să mă citească printre rânduri. Fie asta, fie sunt o actriţă deplorabilă. Printr-o mişcare uşoară îşi pune mâinile în jurul taliei mele. Ne privim, ne zâmbim uşor intimidaţi şi ne îmbrăţişăm preţ de câteva secunde. Nu ştiu dacă din cauza emoţiilor de a fi în sfârşit cu el sau din cauza eliberării din panica pe care o simţisem acum câteva minute, dar îmi pare că îmi fuge pământul de sub picioare, că simt la un pas de un mini-infarct, că sunt în pragul unei pseudolobotomii. Îmi aud inima bătând ca un gong şi sper doar să nu o audă şi el. Mă priveşte din nou şi mă sărută pentru prima dată. În clipa în care simt cum mă dor părţi care nu sunt rănite înţeleg că tot zbuciumul meu de azi – şi nu numai – era doar din cauza lui. Restul erau pretexte autoimpuse.

Îi răspund la sărut cu aceeaşi familiaritate cu care săruţi pe cineva care ţi-a lipsit o veşnicie, de parcă ne rătăciserăm prin veacuri de dor şi ne regăseam acum aici, în momentul ăsta imperfect, în apartamentul ăsta al nimănui şi al tuturor, de parcă am închis uşa în nas realităţii şi, fără trecut şi fără viitor, ne-am hotărât să ne sfidăm prezentul.

O să mă întrebi de ce naiba îmi fusese dor de el. Cum să-ţi lipsească ceva ce nu ai avut vreodată? în momentul în care te port cu mine acum, într-un decor străin mie, intrând alături de el într-o lume care îmi era complet necunoscută, nu ţi-aş putea răspunde într-un mod matur şi demn de importanţa acestor întâmplări din viaţa mea. Însă, ca să înţelegi motivul primar, să zicem că dacă aş fi fost un căţel pierdut şi mi-ar fi scanat microcipul, nu ar fi afişat un cod, ci mesajul: „Dacă o găsiţi rătăcită, redaţi-o celui care i-a futut creierul”. Iar ăsta era el. Nu te scandaliza că am folosit the word, e în DEX, aşa că man-up! Pe scurt, cam asta făcuse el de-a lungul timpului – mă cucerise politic, iar acum urma să-mi invadeze teritoriul.

Citisem printre rândurile discuţiilor noastre din trecut şi aveam deja bănuiala că întâlnirea fizică va fi cu scântei. Ştii, eu sunt genul care îşi face serios temele înainte de orice moment important planificat, adică în mintea mea acţiunea se petrece cu dialog, regie şi alte artificii tehnice cu mult înainte de a se întâmpla efectiv, însă elementul surpriză în cazul meu au fost întotdeauna emoţiile – niciodată nu le pot anticipa adevărata intensitate. Iar emoţia păcăleşte percepţia.

În primele câteva minute sunt cu un picior într-o realitate în care tipul ăsta nu e al meu şi

este imoral ceea ce fac şi cu celălalt picior într-o fantezie în care tipul ăsta e al meu acum şi imoral este doar un cuvânt a cărui etimologie mă lasă rece.

Minutele astea sunt ca atunci când alergi la maraton şi simţi cum picioarele îţi cer permisiunea să treacă pe pilot automat. Odată depăşit pragul psihologic, poţi să pierzi controlul sau să câştigi cursa. Şi l-am depăşit. Pierdusem oricum controlul în clipa în care am trecut pragul uşii.

Îşi aprinde o ţigară. Eu îl privesc prin valurile de fum încercând să nu mă las prinsă. De n-ar fi atâta lumină în cameră! De n-ar fi atâtea gânduri în mintea mea! începem un dialog pe cât de familiar, pe atât de plăcut. Vorbeşte mai mult el. Eu parcă am retard. Îl ascult şi sorb fiecare cuvânt, fiecare gest, fiecare zâmbet. Încerc într-un mod natural să mai arunc câte o privire fugitivă prin cameră, printre zâmbete răzleţe şi aprobări tacite, de teama de a nu mă holba la el ca o psihopată fără medicaţie. Văd un televizor care de-abia acum îmi dau seama că e pornit, văd cheia de la maşină şi telefonul pus invers pe o măsuţă departe de canapea, văd în scrumieră alte două ţigări stinse şi lângă ea un pahar gol de cafea. Deduc că mă aştepta totuşi de câteva minute. Dar de câte oare? Oare fumează mult de obicei sau este la fel de emoţionat ca mine? îmi întrerupe

deraierea, mă ia de mână şi ne întindem amândoi tăcuţi pe canapea, ca doi străini ce se îmbarcă într-o călătorie spre aceeaşi destinaţie. În palma lui fină îmi cuprinde obrazul şi mă ruşinez ca o puştoaică înaintea primei dezgoliri a sânului, ca atunci când anticipezi că o să-ţi sărute sfârcul şi nu ştii ce să faci cu atâta plăcere doar mentală încă. Mă sărută, mă atinge, începe să-mi cunoască trupul. Iar eu încep să cunosc ceva nou. O împletire stranie între teamă şi plăcere, între evadare şi realitate, între curiozitate şi orgoliu – sunt copleşită de naturaleţea cu care fizicul prezent şi metafizicul trecut devin un întreg, iar eu devin centrul acestei uniuni. Încet-încet, îmi fac creierul să tacă. şi mă las purtată într-o lume care mă fascinează în aceeaşi măsură în care mă sperie. Obiectele din jur se topesc, gândurile mele sunt lipsite de contur, lumina nu mă mai deranjează atât de tare. Atingerea lui îmi trezeşte toate simţurile, sărutul lui cu gust de tutun şi cafea mi se pare cea mai dulce gustare pe care aş fi putut-o servi în această după-amiază.

Totul devine din ce în ce mai intens. Îmi frământă cu putere coapsele şi mă afund din ce în ce mai mult în canapea şi în lumea în care mă poartă el. Închid ochii şi încep să plutesc. Nu vreau să îmi amintesc unde sunt, nu vreau să înţeleg ce fac, vreau ca raţiunea să fie doar o noţiune într-o carte de filosofie. Dar nu mă lasă să-

mi iau zborul – îmi strânge mâinile deasupra capului într-o prinsoare pe cât de plăcută, pe atât de dureroasă, o trezire la realitate, un joc ciudat între rezistenţă şi capitulare – mă cucereşte aşa cum Marea Britanie a cucerit micul Zanzibar: subit, fără negocieri şi cu pagube colaterale. Devin conştientă de propria-mi respiraţie, sângele îmi clocoteşte ca un râu învolburat şi simt cum se face din ce în ce mai cald între noi. Pe cât de fascinată sunt de el, pe atât de uimită sunt de mine. Mă aşteptam să fiu ceva mai rezervată, mai conservatoare. Însă îl invit să facă ce vrea cu mine.

În timp ce îmi muşcă lobul urechii încearcă să îmi deschidă nasturii de la cămaşă.

— Pe bune? Azi te-ai găsit să-ţi pui cămaşa cu cei mai mici nasturi din lume?

Râd şi încep să îi desfac singură. El mă priveşte zâmbind.

— Sper ca doar aici să ai nevoie de ajutor, îi răspund ironic şi îl trag spre mine de parcă nu vreau să treacă nici măcar o secundă în care să nu îl simt.

Mă sărută cu sete pe gât şi îmi ridică uşor fusta spre coapse, îmi savurează sânii şi îmi trage chiloţii spre glezne eliberându-i fără să îi agaţe în pantofii stiletto pe care încă îi port. Mă întind şi mă adun ca o pisică ce se răsfaţă, mă las deschisă şi închisă de câte ori îi simt greutatea pe corpul

meu. Îi dau jos tricoul şi îl opresc din mişcări pentru a-i admira bustul bronzat şi lucrat suficient cât să te facă să salivezi. Descopăr un teritoriu străin mie şi îmi fac curaj să explorez în continuare. Îmi muşc buza de jos ca şi cum mi-aş da singură ok-ul şi-mi îndrept mâna spre nasturii de la blugi. Îl simt deja demult şi vreau să înlătur cât mai repede toate obstacolele dintre noi. Ca pe o pană mă ridică şi mergem în dormitor. Simt cum îl doresc atât de tare încât până şi mie îmi e teamă de ce va urma să se întâmple acolo.

Alt decor străin, alt tempo al pulsului, alte gânduri pe care mă străduiesc să le înăbuş. Nu vreau să gândesc, ci doar să mă pierd în moment, iar pereţii albi ai dormitorului îmi devin aliaţi. Mă aşază pe pat, îngenunchează deasupra mea şi, pe rând, îmi dă jos cămaşa şi fusta. Rămân tolănită privindu-l.

— Se pare că eu trebuie să mă dezbrac singur azi, zice zâmbind şi-şi aruncă hainele pe podea.

Stă întins lângă mine pe lenjeria rece şi îmi priveşte fiecare centimetru al corpului. Desenează pe pielea mea bronzată trasee fără logică pentru minte, însă trupul le înţelege iar porii îmi reacţionează aşa cum vrea el. Tremur cu întreaga fiinţă, deşi îmi simt obrajii, pântecul, mintea mistuite de flăcări. Oare atât de cald să fie în Rai într-o zi de primăvară sau în Iad într-o zi oarecare?

Revin cu picioarele pe pământ. Îmi dau seama că încă port pantofii. Poate pentru el e excitant, pentru mine e o curiozitate de bifat. Nu o mai făcusem niciodată încălţată. Printr-un gest delicat care nu mă face să mă simt forţată, îmi desface picioarele şi îmi propteşte tocurile în salteaua tare. Îmi amintesc cum draperiile sunt deschise iar camera e complet luminată şi, deşi mă poate vedea perfect în detaliu, am doar un mic moment de stânjenire care se spulberă ca o scânteie rătăcită. Îmi sărută gleznele şi îşi urmează uşor cursul spre pulpe, genunchi, coapse, până ajunge acolo. Îl simt umed, fierbinte, învolburat. Mă face să mă contorsionez asemenea unui personaj de circ, să gem asemenea unei actriţe de filme porno, până şi eu sunt uimită de sunetele pe care le scot. Nu mă înţelege greşit, nu-s mare fan filme porno – actul în sine mi se pare extrem de intim şi, indiferent cât de softcore sau hardcore, consider că trebuie să rămână discret între cei doi protagonişti. Recunosc, însă, că mai arunc câte o privire atunci când vreau să experimentez ceva nou şi să mă conving că aşa se face. Hey, dacă-i aprobată de regizor, atunci e legit!

Nu mai rezist, îi iau faţa între palme şi îl trag uşor spre mine. Cred că tot atunci îi arunc şi privirea „Te vreau în mine! Acum!”, pentru că ce urmează apoi e ca un foc de artificii când se încheie Zilele Oraşului. Când mă pătrunde mi se

pare că văd înălţându-se lasere, lampioane, jocuri de lumini; mă învârte în toate poziţiile posibile, testăm unghiuri care imaginar păreau imposibile, cred că inventăm şi câteva poziţii noi. Sunt fantezii, provocări, mici torturi şi la final explodăm amândoi în acelaşi timp. În cameră e doar fum şi sudoare.

Acum, vezi tu, urmează partea psihic dureroasă pentru mine. După ce termină, la câteva secunde literalmente, îşi adună hainele şi îmi zice sec:

— Te aştept pe canapea la o ţigară.

Asta a fost pocnetul din degete care m-a trezit din hipnoză. În momentul ăsta mă găseam într-un pat străin, mi-o trăsesem cu un bărbat până la urmă străin, mă ustura peste tot – trebuie să-ţi mărturisesc că probabil avea strămoşi din altă rasă şi mi-au trebuit câteva zile să îmi revin, nu că m-aş plânge – în fine, mă simţeam de parcă mă lovise tramvaiul.

Cu orgoliul franjurat şi bucile roşii, îmi pun pe mine hainele şi, admirându-mi în oglindă aura de penibil, mintea mea blondă are o revelaţie: trezită din scena care a fost exact aşa cum visam să fie, îmi dau seama că pe partea lui de pat a fost cam aglomerat.

Mă aşez lângă el pe canapea şi, din nou, îl privesc fumându-şi ţigara. Suntem amândoi buimăciţi, ameţiţi, dezorientaţi. Eu – pentru că nu

ştiu cum să interpretez fuga lui decât ca pe o remuşcare acută, el – pentru că se uită încontinuu la ceas şi la telefon. Urmează o conversaţie fadă pe care nu aş putea să ţi-o reproduc pentru că de-a lungul timpului am depus eforturi colosale să mi-o reprim – este primul pasaj banal care îmi strică regia şi aşa imperfectă. El continuă să se uite la ceas, eu mă străduiesc să înţeleg unde a dispărut tipul care mi-a prăjit minţile acum câteva minute. Mă ridic şi îmi aranjez hainele.

— Trebuie să plec. Şi înţeleg că tu trebuia să fii plecat demult.

— Nu, nu e vorba… Ştii, trebuie să…

Îi opresc şirul bâlbâielilor cu un sărut scurt şi apăsat. Era inutil să inventeze scuze, înţelegerea noastră fusese alta. În timp ce mă conduc singură spre uşă, îmi amintesc o superstiţie din „Unsprezece minute”: „Când vizitezi pe cineva pentru prima dată, să nu fii tu cel care deschide uşa la plecare, ci cel pe care îl vizitezi. Astfel te vei putea întoarce”. Dar cum nu e nici casa lui, nici casa mea, îmi deschid singură uşa şi o închid apoi în urma mea. Nu vreau să mă întorc.

De ce venise dacă nu se putuse detaşa măcar pentru câteva ore de ea? Adică eu, pentru a mă putea bucura de momentele astea, cu atât mai mult cu cât plănuiserăm întâlnirea punând pe hârtie multe calcule legate de sincronizare, am luat imaginea lui Robert, am pus un cearşaf

deasupra şi am îndesat-o într-un cufăr al minţii. Apoi, ca să mă asigur că nu iese, am dat şi două rânduri de lanţ peste. Şi uite-aşa, eu reuşisem să trăiesc acest pasaj cu fiecare cuvânt şi fiecare semn de punctuaţie, iar acum, mergând pe jos spre casă căci nu am avut chef să iau din nou taxiul şi voiam să mă bag un pic în şedinţă, nu făceam altceva decât să caut explicaţii pentru reacţia lui. Asta şi drumul spre casă. Lucru greu de făcut când nu eşti tocmai lucidă după ce ţi-a pus unu' creierul în blender şi ţi-a dat paharul la pachet să îl duci acasă celui care te aşteaptă.

*

Viaţa e făcută din poveşti urâte şi vise frumoase. Sau din vise urâte şi poveşti frumoase. Cu asta se hrăneşte sufletul. Chiar dacă rămâne cu dinţii strepeziţi.

Ştii, noi – ăştia care înşelăm – nu suntem chiar nişte fiinţe îngrozitoare. Adică avem şi noi suflet, principii, aspiraţii, sentimente and shit. Militäm cu îndârjire pentru drepturile animalelor, pentru dreptul minorităţilor la educaţie, protestăm împotriva defrişărilor abuzive, împotriva violenţei de orice natură. Ceea ce facem în spatele uşilor închise este mai degrabă un contract tacit care nu depăşeşte jurisdicţia celor patru pereţi şi nu diminuează aportul civic pe care îl aducem societăţii. Nu fac propagandă desfrâului. Sau poate fac, nu ştiu. Să arunce prima piatră cel care

are numai cărţi decente în bibliotecă şi un history browser impecabil. Cu siguranţă nu sunt nici prima, nici ultima şi nici măcar singura, lucru care mă supără un pic căci îmi place să mă cred specială. Motivaţia fiecăruia dintre noi însă este relativă şi individuală. Unii o facem pentru un blowjob, alţii pentru un boost de moral, unii pentru că suntem nefericiţi, alţii pentru că ne-am îndrăgostit pur şi simplu. Şi-apoi sunt eu care am făcut-o pentru că sunt o visătoare. Şi pentru că atât m-a dus capul. Dar mai ales pentru că sunt o visătoare.

O să mă opresc aici cu generalizarea, căci nu cunosc motivele reale ale fiecărei poveşti, aşa că o să îţi scriu doar despre mine. Dar ca să mă poţi cunoaşte mai bine, hai să dăm puţin timpul înapoi.

Acum câţiva ani, tatăl meu a murit. A fost un eveniment mult prea trist pentru a-mi dori să-l rememorez întru totul acum şi oricum detaliile ar fi irelevante acestei poveşti. Doar efectul a fost determinant. Furia m-a învins. Durerea m-a învins. Frica m-a învins. M-am închis în mintea mea, în lumea mea, în tăcerea mea. Mă simţeam fără echilibru, fără pilon de susţinere, nu mai râdeam ca odinioară, nu mai gândeam ca odinioară, parcă murise o parte din mine. Întâmplarea asta m-a aruncat într-o stare de amorţeală, un fel de paralizie a minţii. Ca atunci când te operezi de apendicită şi ţi se face rahianestezie. Eşti

conştient tot timpul de faptul că nu îţi mai simţi picioarele, te panichezi, te simţi neputincios şi singurul lucru pe care îl poţi face este să aştepţi să treacă efectul. Cam asta am făcut eu. Am renunţat la viaţa mea de dinainte, nici prea distractivă, nici prea plictisitoare, şi m-am întors în casa părintească să mă dedic mamei mele rămasă văduvă la o vârstă mult prea nedreaptă. Am avut un dram de noroc şi mi-am găsit imediat un job pentru a redeveni activă social şi financiar, deşi mai degrabă funcţionam din inerţie.

La câteva luni l-am cunoscut pe Robert, un tip inteligent, cu simţul umorului, cu vorbele la el, foarte plăcut şi popular. Îmi amintea foarte mult de tatăl meu, de multe ori nu îmi puteam crede ochilor când vedeam la el gesturi pe care le făcea el, când auzeam glume în stilul caracteristic lui. Eh, hai, nu te scandaliza! Sună incestuos, însă este ceea ce psihologii numesc „căutarea figurii paterne”, este nevoia subconştientului de a se simţi protejat şi adoptă astfel un surogat. În plus, cunoşteam deja acest tip de caracter şi ştiam cum să mă port cu el. Pe lângă toate astea, însă, ceea ce m-a atras cel mai mult la el a fost faptul că s-a îndrăgostit imediat de mine. Deci avea bun-gust, clar. În perioada aia plângeam mult, vorbeam puţin, nu visam deloc. Încet-încet, datorită lui, am început din nou să zâmbesc, să povestesc, să accept o realitate în afara celei din mintea mea.

Era un tip foarte atent şi mă proteja la fiecare pas fără a-mi invada spaţiul personal. Când eram în public, la braţul lui, mă simţeam cea mai invidiată ţipă din local, când eram acasă mă simţeam cea mai răsfăţată creatură din univers; îmi ştergea lacrimile când mă trezeam plângând în toiul nopţii, îmi învăţa tabieturile şi mi le respecta, îmi accepta caracterul fără să încerce să mă schimbe… prea mult. Puteam vorbi despre orice, am devenit cei mai buni prieteni, iar sexul era dementţial.

La câtva timp după ce maică-mea a învăţat să accepte absenţa tatălui meu, ne-am mutat într-un apartament pe care Robert îl cumpărase de puţin timp. Nu am făcut mutarea ca pe un pas serios în relaţie, ci doar pentru un confort financiar pentru amândoi, ca doi colegi de cameră. Am aranjat şi mobilat apartamentul cu ideile mele. Îmi amintesc cum la un moment dat l-am întrebat dacă i se pare aşa de bună ideea de a-mi lăsa amprenta în fiecare colţ al casei şi mi-a răspuns în glumă:

— Ai idei interesante. Sunt sigur că cea care se va muta în locul tău, dacă vei pleca vreodată, va fi mulţumită.

Am râs şi am trăit liniştiţi câţiva ani.

Am adoptat stilul de viaţă tipar al drumului spre maturitate. Aveam un job respectabil, un stil de viaţă decent, o relaţie perfectă. Intrasem în rândul lumii, şi o făcusem într-un timp relativ

scurt, spre mulţumirea maică-mii care îşi cam pierduse speranţa că mă voi aşeza cu adevărat la casa mea. Taică-meu avea o vorbă: să nu zici hop până nu sari pârleazul. Maică-mea avea un obicei: să nu îl asculte pe taică-meu.

Era început de februarie, câţiva ani mai târziu după ce inerţia mi-a ales drumul în viaţă. Pentru prima dată, treceam printr-o perioadă urâtă în cuplu. Robert îşi încheiase de puţin timp contractul cu o firmă la care era colaborator şi, iarnă fiind, era destul de greu să găsească imediat un nou job, firma la care lucram eu trecea şi ea printr-o fază destul de ciudată, şi uite-aşa începuserăm să ne certăm din te miri ce. Zilnic. Recunosc că era prima relaţie cu adevărat serioasă în care puteam arunca o privire în viitor şi mă vedeam tot lângă el. Dar în perioada asta trebuia să mă ridic un pic pe vârfuri. Când am pornit împreună pe acelaşi drum, eu nu am adus la masa negocierilor prea multe. De fapt nu am adus nimic. Nu am ştiut niciodată ce altceva să cer de la viaţă în afară de linişte în suflet şi în casă, iar momentul ăla nu era cu nimic diferit faţă de celelalte. Iau fiecare zi ca atare, analizez – dar nu prea mult – ce voi spune sau ce voi face mai departe, de cele mai multe ori îmi place să fiu la fel de surprinsă ca cei din jurul meu. Cam asta e şi relaţia mea cu viaţa. Ne surprindem reciproc. Şi,

din nou, momentul ăla nu era cu nimic diferit faţă de celelalte. Adică mare mi-a fost uimirea când, după o ceartă încheiată cu generalizări simpliste şi trântit de uşi, mi-am amintit de vecinii lângă care am copilărit şi pe care îi auzeam mereu certându-se. Puteam lejer să îmi iau un castron cu pop-corn şi să nu aprind televizorul toată seara. Eu sunt o pacifistă la origini. Consider că orice impas, de orice natură ar fi el, poate fi soluţionat cu răbdare multă şi tonalitate joasă. Iar în lunile alea, printre altele, îmi era încălcată şi această credinţă. Viaţa de adult nu mi se mai părea aşa distractivă sau interesantă.

Perioada aia a fost ca un test-surpriză pe care ţi-o dă viaţa. Dar care ne-a ajutat să ne cunoaştem mai bine. Nu pot spune ce a descoperit Robert despre mine, însă eu am aflat că nu-i nimic mai greu de suportat decât un bărbat activ care nu îşi găseşte un job mulţumitor într-un timp scurt. Ah, ba da: un bărbat activ, nervos, morocănos, cu tendinţe de gelozie gratuită (da, există şi aia justificată, dar nu era cazul atunci), în fine, un bărbat care te face să nu ai chef să îl fuţi când ajungi seara acasă. Pentru mine, sexul este ceva foarte personal, nu este o rutină, nu este un sport, nu este o obligaţie, nu este vreun drept dat de primărie odată cu certificatul de căsătorie. Iar când acasă te aşteaptă cineva cu o falcă-n cer şi una-n pământ, how many quickies can a girl

have?!

Ştii care era lucrul care mă speria cel mai tare, dincolo de certuri, ieşiri aiurea, bot la purtător, sex din joi şi mai apoi? Faptul că nu mai eram prieteni. Nu mai comunicam, nu ne mai distram, nu mai flirtam, nu mai râdeam. Parcă eram deja de vârsta a treia, după ce ieşi la pensie, îţi pleacă şi copiii la casele lor şi tu rămâi să priveşti „Noră pentru mama" sau altceva pe acelaşi tipar educativ. Nu îmi doream să renunţ la noi, deci trebuia să învăţ să îl accept şi în momentele de rău, aşa cum mă bucurase de-a lungul timpului cu cele de bine.

Într-o zi am primit o invitaţie la o conferinţă care continua cu o petrecere. Judecând după cele spuse mai sus, nu aveam niciun chef să particip la eveniment, însă în final am acceptat. Până la urmă, deşi nu voiam să recunosc, aveam nevoie de o ieşire, de o seară departe de Robert.

Era o zi geroasă de sfârşit de februarie, începuse să ningă de puţin timp. La intrarea în local era multă lume bună adunată, care mai de care mai aranjată, mai sofisticată, mai parfumată, oameni pe care îi ştiam deja, dar şi alţii pe care îi vedeam pentru prima dată. Ca de obicei, nu mă încadram foarte bine în peisaj. Pe lângă faptul că, în general, nu mă simt în largul meu în adunări protocolare de genul, şi, de cele mai multe ori, fac

act de prezenţă doar să-şi amintească lumea că mai exist şi eu, nici nu reuşesc să mă conformez cu specificul unor astfel de evenimente. Mă îmbrac şi mă aranjez mult mai bine în viaţa de zi cu zi, decât atunci când ies în oraş. Zilnic o fac pentru mine. La evenimente mi se pare că toată lumea o face ca pe o demonstraţie socială. Iar eu nu am nimic de demonstrat nimănui.

În mintea mea se juca un meci de ping-pong între frământările pe care le aveam din cauza situaţiei de acasă şi postura cumpătată pe care trebuia să o afişez conform situaţiei de faţă. În fine, era frig, ningea şi nu-mi doream decât să intru şi să mă aşez la o masă, eventual lângă un calorifer. Şi cum mă grăbeam eu să fac chestia asta, din senin şi fără avertisment – story of my life – pantofii mei stiletto s-au gândit să-mi joace o festă. Da, deşi era iarnă, nu puteam să merg la petrecere în cizme, doar nu-s eschimos! Cum mergeam eu ca o divă plină de aere, mi-a alunecat tocul pe mâzga adusă de afară şi era cât pe-aci să mă lipesc ca un poster de 1, 60 ş-un pic pe gresia umedă şi murdară. Ştii toate gândurile alea penibile care îţi trec prin cap când aluneci în baie şi în câteva secunde îţi vezi şi epitaful cu poza ta în curu’ gol? Multiplică-le cu 80, căci cam atâtea priviri erau în restaurant. Hai să zicem 60, că poate unii mai intraseră pe Facebook. De nicăieri, în ultima clipă, m-am trezit salvată de la aterizare

printr-o prinsoare zdravănă de cot. M-am oprit din mersul beţivului cocoţat pe tocuri, mi-am readus picioarele pe aceeaşi traiectorie şi m-am uitat încruntată la cel care mă strânsese de braţ atât de tare încât a doua zi aveam ditai vânătaia. El, la rândul lui, îmi arunca privirea „Mamă, cât eşti de bleagă!”. În jurul meu puteam auzi râsete, pufăituri şi alte reacţii pe măsura penibilului situaţiei dar pe care le-am tratat ca zgomote de fundal. Şi brusc au început să îmi tremure picioarele, să mă inunde valuri de căldură, să văd ca prin ceaţă – mă holbam la el aşa cum se holbează un întârziat mintal la un grafic de transport aerian. Cineva a intervenit şi ne-a făcut cunoştinţă. Mi-a revenit sângele din picioare în creier şi mi se părea că de-abia atunci înţelegeam despre ce era vorba în viaţă. Nu mă înţelege greşit, nu era vreun Captain America sau ceva ce s-ar încadra în şablonul Făt-Frumos, dar aura lui m-a copleşit. A fost de-ajuns o singură privire care să trezească în mine o explozie de energii cum nu mai simţisem vreodată.

— E prima dată când porţi tocuri? m-a întrebat el râzând.

— E prima dată când eşti aşa simpatic? i-am răspuns eu cu o grimasă de copil prost-crescut, în timp ce un ospătar mă invita să mă conducă spre masa la care erau colegele mele. Inutil să-ţi spun că şi ăsta mă ţinea de cot, ca nu cumva să mor pe-

acolo şi să se trezească cu OPC-ul peste ei.

— Cu plăcere, mi-a şoptit şi a plecat zâmbind.

Mă simţeam de tot râsul, deşi ar fi trebuit să mă obişnuiesc până la vârsta asta. Nu îmi sunt străine astfel de situaţii, zici că am două picioare stângi.

Ce să-ţi spun mai mult decât că tot restul serii mi-am pus la bătaie aptitudinile de stalker: îl căutam furiş cu privirea prin sală fiind atentă să nu mă surprindă, când trecea întâmplător pe lângă masa noastră iniţiam câte o discuţie banală cu vreuna dintre fete pe care o ignoram complet după ce trecea pericolul, când s-a apropiat de noi să o salute pe una dintre colegele mele care-i era amică, mi-am găsit imediat drum spre toaletă. Pe lângă faptul că mă simţeam încă penibil după intrarea fabuloasă pe care mi-o făcusem, din nu ştiu ce motiv nu puteam sta fizic în preajma lui. Simţeam faţă de el o atracţie pe care îmi era greu să mi-o explic, eram conştientă că situaţia îmi scăpa de sub control de câte ori se apropia de mine, dar nu reuşeam să înţeleg de ce. Din nou – story of my life.

Şi uite-aşa te-am plimbat puţin prin amintirile mele ca să încerci măcar să înţelegi de ce ţi-am zis că am făcut-o pentru că sunt o visătoare. În seara aia, în localul ăla, de nicăieri, mi s-a administrat o mică doză de adrenalină care m-a trezit din

amorţeala ce mă copleşise de atâta timp. Bine, scena cu penibila împiedicare nu cred că a fost scrisă în stele, îmi asum drepturile de autor acolo – mai intervin şi eu, din când în când, în planul suprem. Dar, sumarizând, atunci m-am trezit din nou la viaţă, mi-am restartat creierul şi mi-am resuscitat inima. Şi m-am… panicat pe mine de frică! Nu îmi puteam explica ce se întâmpla cu mine. Voiam doar să plec acasă şi să uit că îl întâlnisem.

Aşa am încercat să fac şi după întâlnirea asta.

*

Porţiile pe care ţi le serveşte viaţa sunt ca o prăjitură cu ciocolată şi o lămâie stoarsă în nas la acelaşi desert. Ca atunci când aştepţi un bonus frumuşel pentru că ai câştigat nu ştiu ce concurs la job şi în aceeaşi lună vine regularizarea la curent.

Alături de el avusesem parte de cea mai tare experienţă din viaţa mea şi, în acelaşi timp, nu mă simţisem nicicând mai penibil. Tipul ăsta îmi dăduse aripi, mă lăsase să zbor ca o rândunică şi apoi mă strivise ca pe un gândac de bucătărie. Dacă nu i-aş fi datorat trezirea mea la viaţă după atâţia ani şi dacă nu m-aş fi simţit în continuare intrigată de el, l-aş fi înjurat în gând de maică-sa şi mi-aş fi văzut de treabă. Dar nu reuşeam să fac asta. Dacă mama lui era o femeie nemaipomenită?!

Am ajuns acasă odată cu lăsarea serii. Mi-am pus un pahar cu vin, mi-am aprins prima ţigară din viaţa mea de adult şi m-am aşezat pe canapea încercând să mă gândesc şi să nu mă gândesc la ce se întâmplase.

Am început să retrăiesc întreaga scenă, străduindu-mă să trec peste sentimentul de penibil care era mai recent decât cel de extaz. Totul fusese atât de intens, atât de natural, atât de real. Îl simţisem prezent în fiecare atingere, în fiecare sărut, în fiecare balans. Căutam să înţeleg de ce m-a lăsat acolo, în curu' gol, vulnerabilă şi răvăşită pe o lenjerie străină amândurora. Nu sunt nici eu genul postludiu îmbrăţişat şi declaraţii şoptite printre bobiţe de sudoare, însă nici genul wam-bam-thank-you-ma-am nu se pliază pe finalul meu fericit.

Analizam în detaliu tot ce se întâmplase, lucru destul de ciudat când îţi vin în minte scene cu tine tăvălită în toate poziţiile în plină zi. Adică ţi se trezesc şi întrebări de genul: „oare mi-a văzut celulita de pe cur" sau „ce şi-o fi zis în gând când a văzut că am ţâţele mici" sau „dacă nu i-a plăcut că eram epilată complet şi poate el avea preferinţe gen cerculeţ, triunghi sau inimioară", gânduri probabil inerente unei atare experienţe, dar asta nu le făcea mai puţin stânjenitoare pentru mine când le disecam la rece. Sigur, aş fi preferat şi eu să se întâmple totul pe înserat, ar fi fost mai

relaxant, însă dacă atunci a fost să fie momentul nostru, cine eram eu să mă împotrivesc? Şi nu, n-am ţâţele mici. Aşa mă lamentez eu când mă apucă frustrarea dintr-un motiv sau altul. În realitate sunt micuţe, rotunde, ferme, with everything pointing up. Încă.

Am început apoi să mă îndoiesc de mine, cum poate nu fusesem eu la înălţimea aşteptărilor, poate nu eram aşa de bună la pat pe cât mă credeam, dar şi gândul ăsta era la fel de ruşinos. Adică dacă ai ţâţele mici, nu e vina ta că, deh, e moştenire genetică. La fel şi dacă eşti urâtă. Dar ca să le ai pe astea şi să ţi se înfiripe în minte ideea că poate în realitate te fuţi ca o saltea pe antidepresive, ăsta e motiv de ruşine supremă. Înseamnă că nu ţi-ai dat câtuşi de puţin interesul să compensezi cumva prin talent lipsurile estetice. Ca atunci când îţi apare un coş în frunte şi nu te deranjezi să aplici o tonă de fond de ten înainte să pleci la întâlnire. Pe bune, dacă voia să vadă un unicorn, îşi descărca de pe torrent „Cronicile din Narnia”, nu te suna pe tine!

Încercam să găsesc prin arhivă alte dăţi în care să mă fi simţit neapreciată în ale amorului. Dar aproape toţi bărbaţii cu care am fost – nu mulţi, ce-i drept – s-au transformat mai devreme sau mai târziu într-un fel de stalkeri. De pildă, îmi venea în minte tipul cu care, în urmă cu mulţi ani, avusesem o aventură de-o noapte, singura

vreodată de altfel. Tipul era artist şi avea concert într-un orăşel în care locuiam eu la vremea aia. Aveam o prietenă comună care a insistat să mergem să îl ascultăm şi m-a rugat apoi să trecem backstage să îl salute. Câteva ore şi câteva shot-uri mai târziu ne găseam amândoi sub cearşaf uitându-ne în tavan. La câteva zile după, m-a căutat sperând că vom repeta experienţa. L-am sfătuit să sune nu prieten care să-i explice ce înseamnă one night stand şi i-am râs în nas. Nu l-am mai văzut vreodată.

Probabil pare că uneori mă comport ca o răutăcioasă asocială lipsită de modestie, dar nu e chiar aşa. Pentru mine relaţiile sociale sunt foarte simplu de descris: dacă îmi eşti coleg sau cunoştinţă, nu ştii cu adevărat nimic despre mine – eu vorbesc mult, dar nu spun de fapt nimic. Dacă-mi eşti prieten, pleci de la o întâlnire cu mine stabilind-o pe următoarea. Şansele să-mi fii prieten sunt însă foarte mici. Mă înconjor de.ar de oameni de la care am realmente ce învăţa, oameni care îmi zdruncină teorii şi mă fac să reanalizez noţiuni pe care poate le-am adoptat ca adevăruri universale fără să le privesc şi din alte unghiuri, oameni care aleg să îmi spună ceea ce cred ei cu adevărat şi nu ceea ce mi-aş dori eu să aud. Consider că doar aşa poţi creşte. Iar dacă eşti tipul care-mi schimbă ecosistemul şi te las să-mi fuţi creierul, iar tu mă laşi în curu’ gol şi cu

mintea plină de întrebări, îmi încolţeşte ideea ca data viitoare să-ţi fac o clismă cu bormaşina! Acum că mă aud gândind, poate chiar aşa sunt.

Mi-am stins ţigara şi m-am dus să fac un duş. Trebuia să îl dau jos de pe mine, la propriu şi la figurat. Ce păcat că trupul are un singur strat de piele.

*

Poţi să câştigi şi poţi să pierzi în aceeaşi zi. Contează cum îţi faci tu bilanţul la sfârşitul zilei. Cu gândul ăsta mă trezisem dimineaţa de după şi îl tot repetam în timp ce mă pregăteam să plec la job. Nesperat, reuşisem să dorm. Robert era plecat la o conferinţă, aşa că am avut tot patul şi tot gândul doar pentru mine. Ceea ce se întâmplase ieri îmi părea din alt film, ca şi cum nu trăisem eu întreaga scenă. Când îmi veneau în minte flashbackuri ce mă făceau să retrăiesc senzaţii ruşinoase, îmi scuturam haotic capul ca şi când mi-ar fi intrat o gânganie în ureche şi reveneam la rutina mecanică de dimineaţă. Îmi reuşea cu greu, căci ceva se schimbase totuşi.

Concret vorbind, îl înşelasem pe Robert. Punct. Dacă aş fi trăit în Evul Mediu, m-ar fi închis într-o mănăstire după ce mi-ar fi aplicat pedepse umilitoare cum ar fi ras în cap sau biciuire. Dacă aş fi trăit într-un stat islamic, m-ar fi ucis cu pietre în piaţa centrală în văzul tuturor. Dar, cum trăiesc în secolul XXI şi oficial sunt o ortodoxă discretă,

pedeapsa mea urma să fie înfruntarea propriei conştiinţe şi gândul că, atunci când se va face calculul divin, mă vor trimite unde e mai cald. Oricum nu puteam merge în locul cu verdeaţă. Acolo nu se fumează.

Dar hai să transformăm punctul în virgulă, căci eu sunt o visătoare. În fond, trăisem o experienţă care nu rănise pe nimeni din afară, îmi creasem o amintire doar pentru mine, îmi acordasem şansa de a descoperi în detaliu un om interesant care a ştiut cum să se strecoare în mintea mea. Mi-am acceptat trăirile în loc să mi le reprim, mi-am conturat fanteziile în loc să îmi petrec serile aşteptând să adoarmă cel de lângă mine ca să mă pot satisface gândindu-mă la altcineva şi, concluzionând simplist, mi-am satisfăcut o curiozitate ce nu mi-ar fi dat pace niciodată. Incredibil câte idei îmi treceau prin minte în vreme ce-mi aplicam rimelul!

Era o nouă zi frumoasă de aprilie. Aveam nevoie de soare, de lumină, de căldură. Aveam nevoie să nu mă mai aud gândind. Deşi am înţeles încă de când m-am trezit că totul va fi altfel, mă încăpăţânam ca totul să rămână la fel. Există experienţe care te transpun într-o altă dimensiune, iar asta face ca rutina zilnică la care revii să devină apoi un fel de temniţă a minţii. Cum se întâmplă după un film sau o carte bună. Cu toate astea, am mers la firmă şi m-am cufundat

în rapoarte, în statistici, în orice pica pe birou. Măcar de-ar fi fost suficient!

În orgoliu, mă simţeam folosită, deşi totul se întâmplase cu acordul meu and no strings attached, evident, căci ale noastre erau legate deja în alte noduri, în naivitatea mea, aşteptam un semn din partea lui – un bip, un sms, o fluctuaţie de semnal, orice. Şi am tot aşteptat.

Aşa aşteptasem şi după seara în care l-am întâlnit prima oară. Am simţit atunci că a existat o conexiune între noi şi mă întrebam dacă a simţit-o şi el. Acum, na, nu mă gândeam că o să vină pe un cal alb, să mă răpească, să mă ducă în împărăţia lui şi să mâncăm pufuleţi până la adânci bătrâneţi, însă nici nu-mi închipuiam cum voi afla de pe Facebook că a cerut-o în căsătorie pe iubita lui. But shit happens all the time, aşa că mi-am umblat pe cale.

Până într-o zi friguroasă de iarnă, câţiva ani mai târziu.

Deşi nu ne mai văzuserăm deloc în cei trei ani, deveniserăm oarecum amici. Îi ceruse Elisei numărul meu de telefon, iar ea, în ideea că niciodată nu poţi avea prea mulţi prieteni, i-l dăduse fără rezerve. Aşadar, ne mai trimiteam câte un sms cu diverse ocazii sociale, ne mai sunam pentru câte o urare protocolară, ne mai intersectam telefonic pentru vreun schimb de amabilităţi şi vreo o glumă nevinovată. Însă în

ultimele luni, din nu ştiu ce motiv, am început să comunicăm din ce în ce mai des. Nu am avut nevoie de mult timp să înţeleg că avea un caracter interesant şi o minte murdară, combinaţie dezarmantă pentru mine. Petreceam ore în şir de tatonare prin mesaje, de jocuri cu substrat, de antrenare a minţii, de masturbare intelectuală.

Cam în acelaşi spirit am stabilit şi prima întâlnire. A fost ceva convenţional, cum probabil face toată lumea.

— Hey! i-am scris eu într-o dimineaţă.

— Hey!

— Cum mai merge treaba la Onvix?

— Merge destul de bine. Suntem în tratative pentru o nouă colaborare cu o companie pe care o urmărim de ceva timp.

— Şi? Cum decurg negocierile?

— Întâmpinăm o doză de reticenţă pe care încercăm să o înlăturăm prin clauze auxiliare.

— Reticenţa la o nouă colaborare e firească, în special când compania este mulţumită de contractele aflate actualmente în desfăşurare şi este precaută la noi expuneri. În plus, nu doreşte să aducă prejudicii nici colaboratorilor deja implicaţi, nici celor potenţiali.

— Noul contract nu anulează prevederile contractelor aflate deja în desfăşurare, ci aduce un plus de elan şi o nouă perspectivă. Cum te poţi dezvolta dacă nu explorezi noi oportunităţi?

Propunere: stabilirea unei întâlniri, în cel mai scurt timp, pentru discutarea detaliilor care ar fi esenţiale finalizării acestei colaborări.

— Contrapropunere: continuarea negocierilor pe aceeaşi cale pentru o perioadă necesară analizării cu calm a situaţiei şi pentru punerea în balanţă a elementelor pro şi contra.

— Putem acorda răgazul solicitat însă, fără rea-credinţă, compania se vede obligată să sublinieze că, pentru a beneficia de această ofertă, aveţi la dispoziţie o perioadă scurtă pentru a reflecta.

— Oferta dumneavoastră a fost înregistrată şi va fi supusă unei analize amănunţite. Vom reveni cu un răspuns în cel mai scurt timp.

Răspunsul este deja istorie.

Avea un stil aparte de a se exprima, o combinaţie intrigantă între pretenţios şi familiar, între metaforic şi explicit, între cult şi limbaj de cartier. Putea vorbi minute în şir despre nimicuri fără să banalizeze conversaţia, ştia cum să mă pună în încurcătură şi cum să-mi întoarcă o replică, îi plăcea să se joace cu mintea mea. Iar mie îmi plăcea să iau parte la jocul ăsta. Cu timpul, ne creaserăm un limbaj numai al nostru ce depăşea limbajul comun, un joc de cuvinte pe care îl stârneam doar noi doi şi care însemna ceva doar pentru noi doi. Cu el am învăţat comunicarea metalingvistică. Ah, şi ştia unde să pună cratima.

Asta numesc eu panty dropping skills!

Jocurile cu el erau pentru mine hrană pentru creier. Devenisem dependentă şi nu îmi păsa că riscam să ajung în pragul obezităţii mentale. Voiam din ce în ce mai mult, iar el îmi dădea cu porţia de cele mai multe ori. Eram conştientă, dar nu îmi păsa. Nu ştiam unde va duce jocul ăsta, dar nici de asta nu îmi păsa atunci.

După cum vezi, intrase de puţin timp în viaţa mea – şi nu numai – aşa că nu e ca şi cum n-aş fi ştiut cum să trăiesc fără el acum sau de acum încolo. Dar nu ştiam cum să încep să trăiesc cu mine cea nouă. Căci experienţa asta îmi schimbase percepţia despre mine, despre relaţia mea, despre cum va fi viaţa mea pe termen scurt. De ce pe termen scurt? Pentru că cea mai mare greşeală pe care o facem de obicei este să ne gândim la viitor când prezentul însuşi este incert.

Cel mai greu moment a fost când l-am revăzut pe Robert la întoarcerea acasă. Deşi dintr-odată totul era altfel în mintea mea, trebuia ca totul să rămână la fel în relaţia mea. Comportamentul meu faţă de Robert avea să rămână acelaşi, căci nu se schimbaseră sentimentele pe care i le purtam. Nu am făcut ceea ce am făcut pentru că îl iubeam mai puţin sau pentru că îmi greşise cu ceva de neiertat. S-a întâmplat pur şi simplu ca tipul ăsta să îmi intre în minte, iar ăsta a fost cel mai grav lucru pe care mi l-a putut face. Da, mai grav şi

decât faptul că m-a futut! M-a făcut să îmi doresc să îl cunosc şi mai mult, să îl descopăr în detaliu ca să înţeleg ansamblul, să îi dau o parte din mintea mea şi câteva ore din trupul meu.

Seara, îmi treceau prin minte zeci de gânduri în timp ce îl priveam pe Robert dormind. Cu mâna sprijinită pe pieptul lui, îmi priveam inelarul şi simţeam cum mă strânge verigheta. Între regretul că îi trădasem încrederea, neliniştea de a-l pierde dacă ar afla vreodată şi teama de a-l fi dezamăgit, tumultul pe care îl resimţeam devenea greu de purtat. La fel ca verigheta.

După întâlnirea de la apartament nu ne-am mai văzut deloc, însă am vorbit de câteva ori la telefon. Acelaşi stil degajat, nimic concret, însă tot intrigant. Am evitat amândoi să discutăm reacţia lui ciudată de la final. Poate lui nici măcar nu i se păruse aşa, poate am exagerat-o eu sub impulsul momentului. Totul fusese un fel de aventură de-o după-amiază şi nimic mai mult.

Cu toate astea, săptămânile care au urmat au adus pentru mine mari frământări, multe introspecţii şi mulţi nervi. Simţindu-mă ignorată, îmi cream pseudofrustrări azi pe care mi le demontam singură mâine. Pe rând, aveam momente de puştoaică fandosită cu ţâţe mari gen „eu sunt cea mai tare din parcare şi folosesc şi DEX-ul, deci e un măgar dacă nu îşi dă seama cât

de interesantă sunt”, după care îmi aminteam că eu am ţâţele mici, deci nu merge. Aveam momente de monstru la ciclu în care îmi venea să îi dau foc la casă după ce spărgeam conducta de apă din zonă, dar apoi îmi aminteam că nu ştiu unde stă. Şi mai aveam şi momente de menopauzistă în care mă simţeam sedusă şi abandonată şi trăgeam câte un episod de plâns mai ceva ca în telenovele. Astea erau cele mai dese şi cele pe care le uram cel mai mult, căci astea mă dureau cel mai tare. Nu plângeam din regret, nu plângeam din remuşcare, nu plângeam din auto-compătimire. Plângeam pentru că nu înţelegeam de ce. De ce apăruse în viaţa mea când totul era liniştit, când totul era normal, când pentru prima dată făcusem totul ca la carte. Iar acum, din cauza lui, totul devenea un scenariu, iar eu jucam un rol. Sau poate, pentru prima dată, era tocmai invers.

Când am hotărât să îi accept invitaţia în acea după-amiază, am luat decizia sub impulsul momentului şi recunosc că n-am luat-o cu mintea. Nici măcar cu sufletul. Dacă aş fi misandră, aş spune că bărbatul din mine a câştigat atunci. Căci, nu-i aşa, bărbaţii sunt cei care gândesc cu părţile sudice mai mult decât femeile. Nu-i aşa. Este un mit fals. Bărbaţii recunosc mai mult decât femeile, adevărat. Bărbaţii sunt mai neglijenţi decât femeile, din nou, adevărat. Bărbaţii nu reuşesc să-şi controleze trăirile paralele la fel de bine ca

femeile, şi mai adevărat. Dar, până la urmă, cu cine înşală bărbaţii? Cu alte femei. Şi invers. Că unul o face conştient, că celălalt e prins prin învăluire, că amândoi fac un pact, astea sunt ramificaţii particulare. Nu-s sociolog, ci doar părerolog, aşa că nici nu o să încerc o statistică ce oricum nu ar face dreptate bărbaţilor prin sublinierea uneia dintre sintagmele de mai sus. Cert este că se poate întâmpla. Ştii cât timp am militat eu împotriva „gamiei” care avea orice alt prefix în afară de „mono”? Până l-am întâlnit pe el. Şi încă vreo două zile după.

Să zicem că, în cazul meu, curiozitatea a făcut jocurile şi nu m-am gândit prea mult la consecinţe. Instinctul primar a fost să îl descopăr pe tipul ăsta care avea mintea la fel de complexă, la fel de sprintenă, la fel de murdară ca a mea. Instinctul secundar a fost să fiu precaută, să mă asigur că totul se va desfăşura discret şi nu voi face rău nimănui. Însă nicicând nu am luat în calcul greutatea secretului şi cât de istovitor va fi să îl port cu mine zi de zi. Căci creierul îmi este cel mai mare sabotor. Nu înţeleg de ce nu a depozitat toate amintirile astea în sertarul pe care eu îl numesc „Triunghiul Bermudelor”, la un loc cu bătălia de la Rovine, capitala Algeriei, diviziunea nucleului în mitoză sau teorema bisectoarei. Şi p-astea le-am trăit intens la vremea lor, dar nu mai găseşti nici urmă de ele pe-acolo! Pentru o

perioadă, aş fi stocat în sertarul ăla ceea ce îţi povestesc acum. Cel puţin până aş fi reuşit să nu mă simt străină de mine uneori.

Acasă totul era pe un făgaş nou, căci nu îl mai pot numi normal, deşi activităţile erau aceleaşi de odinioară – dese cine cu prietenii, filme în doi, calcule legate de utilităţi, sex şi mai dementţial. Pentru a combate aritmetica bizară, îmi creasem o regulă de bază pentru zilele ce vor urma: când trec pragul casei mele să îl trec singură. Cei doi bărbaţi din viaţa mea nu aveau să se întâlnească simultan în mintea mea.

Nu ştiu dacă dintr-un sentiment de vinovăţie sau dintr-o pendulare a hormonilor, dar devenisem şi mai permisivă cu Robert. Nu mă mai deranjau atât de tare ieşirile lui la nervi, de multe ori nu mai aduceam contraargumente unor discuţii pe care le-aş fi putut schimba în favoarea mea, îi acceptam toate capriciile. Iar în pat devenisem şi mai creativă, parcă dădeam frâu liber unor fantezii ce stătuseră blocate atâta timp sub parola unui fals conservatorism.

Şi asta pentru că experienţa pe care o trăisem alături de el a fost ca un upgrade la soft. De fapt, impropriu spus. În realitate mi-am instalat cu totul alt soft sub licenţa lui şi, ajungând să mă îndoiesc de atâtea lucruri pe care le adoptasem ca default, nu ştiam cum să mă descurc acum cu noua interfaţă şi cu toate mesajele de eroare care îmi

apăreau în fereastră. De-asta urăsc versiunile beta.

*

O dramă paradoxală,
Un paradox dramatic,
Monolog ce ucide
Actorul singuratic.

Cortina cade,
Răsună un râs greu.
E doar un spectator nebun -
Sunt doar eu.

Mă enervează foarte tare când dramele mele nu sunt luate în serios. Şi nu atât de oameni, cât de timp, de natură, de univers. Mi-am căutat dintotdeauna răspunsurile în ploaie, în vânt, în foşnetul unui copac, în perdeaua de stele, şi de

multe ori mi-a fost uşor să le găsesc. Asta când eu însămi înţelegeam întrebările. Pentru că şi universul are puteri telepatice până la un punct. Nu de puţine ori m-am trezit într-un dialog al surzilor în care răsuna repetitiv: „Mai întreabă-mă o dată. Mai întreabă-mă o dată”. Cu oamenii a fost ceva mai simplu căci, deşi m-au înţeles întotdeauna cu greu, m-au acceptat uşor, şi cred că asta mi-am dorit mereu mai mult decât a fi iubită sau înţeleasă. Să fiu acceptată.

A fost o tranziţie primăvară-vară liniştită. În afară de frământările interioare destul de enervante, nu s-au petrecut în viaţa mea multe lucruri noi. Între sărbători cu familia, ieşiri cu prietenii şi primul concediu în Grecia – de care m-am îndrăgostit pur şi – umplu – zilele au zburat fără prea mult zgomot. Însă în mintea mea timpul încremenise în acea zi de aprilie.

La job, îmi duceam la bun sfârşit sarcinile cu plăcere căci aveam un job pe care îl adoram. Eram înconjurată de oameni plăcuţi cu care socializam zilnic, oameni pe care îi cunoşteam de mulţi ani şi care îmi deveniseră ca o a doua familie. Acasă mă regăseam de multe ori seara în pat lângă Robert întrebându-mă ce naiba mai caut lângă el după ce am făcut ce am făcut, tautologie stupidă pe care o spulberam cu un final fericit şi mergeam mai departe. În plus, se întâmplase doar o dată, trecuse ceva timp de atunci, parcă nu mai părea

aşa grav. Mă gândeam că poate deja s-a şi prescris. Asta nu însemna că îl uitasem. Am continuat să ne auzim ca doi buni prieteni. Relaxant, fără încărcătură, fără un to be continued care să facă lucrurile ciudate. Asta din partea lui. Eu, în schimb, în rarele zile în care ne mai auzeam, eram ca un Hopa Mitică, iar în zilele în care nu ştiam nimic despre el, mă simţeam ca cineva care suferă de oniomanie şi nu este lăsat să intre în mall. Mă întrebam cu naivitate dacă se gândeşte la mine, dacă îi lipsesc discuţiile noastre din trecut, dacă şi pe el l-a schimbat experienţa noastră, dacă îl voi revedea vreodată. Ştii tu, chick shit.

Dar hai să ieşim un pic din sfera asta serioasă şi să-ţi povestesc acum momentul meu penibil de amantă disperată. Nu cred că este calificativul cel mai potrivit, însă de dragul naraţiunii o să mi-l însuşesc. La „disperată” mă refer.

Aşadar, se apropia ziua lui de naştere. Şi, evident, mi s-a părut normal să îi fac un cadou. Eram totuşi amici. Cum o partidă de sex drept cadou mi se pare că banalizează ambele evenimente, m-am gândit să îi fac o surpriză altfel. Şi-atunci mi-a venit ideea: când eşti un pic stalker, ai Facebook şi vrei să impresionezi un tip, afli care este echipa de fotbal preferată, categoric. You win the jackpot dacă omul mai este şi fanatic, vezi

cazul de faţă.

Bineînţeles că nu putea fi suporter FC Botoşani ca să îmi facă şi mie viaţa mai uşoară şi să îi ajutăm un pic şi pe oamenii ăia, aşa că a trebuit să îmi întind antenele şi să accesez magazinul online al unei echipe care a câştigat de şapte ori UEFA Champions League. Dacă eşti microbist, ştii despre cine e vorba, dacă nu, caută pe Google cum am făcut şi eu.

Am ales câteva obiecte care mi s-au părut oportune şi m-am entuziasmat ca o adolescentă căreia i-a venit ciclul deşi uitase să ia pilula. În ziua mult aşteptată, i-am trimis un scurt mesaj şi nimic. A doua zi am mai încercat o dată şi alt nimic. A treia zi am primit cel mai sec sms ever: „Te caut eu”. Îţi dai seama că primul instinct a fost să tăvălesc în balegă de vacă lucrurile pe care i le luasem. Dar locuiesc în oraş. Mi-am mai făcut eu câteva scenarii legate de cadoul lui după care am renunţat la toate torturile – lucrurile n-aveau nicio vină totuşi şi mai dădusem şi o groază de bani pe ele. Aşa că m-am hotărât să duc cutia la tomberon să o găsească vreun puradel care să se dea şmecher pe mahala. „Mâine!”, mi-am zis. Numai că acest mâine nu a mai venit. Ba a plouat şi mă gândeam cum ţin şi umbrela şi cutia, ba mi-am pus pantofii roşii şi nu se asortau cu cutia, ba am plecat de câteva ori şi am uitat cutia. În fine, după vreo câteva zile era tot la mine şi nu ştiam

încă ce să fac cu ea.

— Vreau să te văd, îmi scrie într-o dimineaţă.

— Poţi trece la birou, i-am zis, dar am doar cinci minute la dispoziţie.

— Suficient.

A ajuns în scurt timp. Ne aflam faţă în faţă şi îl priveam ca Pacquiao pe Mayweather. A încercat să îmi explice absenţa lui evocând câteva probleme pe care le avea acasă, dar nu l-am lăsat să aprofundeze. În momentul ăla nu mă interesa să devin prietena lui cea mai bună, ba chiar mă şi vedeam dându-i o directă de dreapta căci nu voiam să mă încarce cu problemele lui banale şi să îi dau foc la pelerina de supererou. I-am înmânat cutia, i-am strâns mâna protocolar şi am dat să plec. M-a prins de cot şi mă întreba cu uimire continuă ce este înăuntru. I-am spus să o deschidă după ce iese din parcare ca să nu fie acuzat de atac terorist şi să mă sune apoi.

Sincer, nu am primit niciun feedback legat de impactul pe care gestul meu l-a avut asupra lui. Am dedus, în lipsă de alte reacţii, că a avut un mini-stroke şi de-asta nu a dat niciun semn. Oricum ar fi fost imposibil pentru o femeie să descrie bucuria unui bărbat când vine vorba de fotbal, aşa că nu ai pierdut nimic. Dar dacă surpriza ar fi fost până la urmă una atât de plăcută, de ce am rămas eu cu un gust amar?

Am luat o bomboană mentolată şi mi-am

propus să îmi suprim manifestările de femeie cu comportament primitiv. Nu era al meu şi nu aveam dreptul să mă comport ca şi când ar fi fost. În plus, ne lega doar o partidă de sex, şi aia cu o încheiere nereuşită pentru mine, aşa că nu era cazul să mă comport ca o disperată întoarsă acasă de la prima întâlnire bocind că nu a fost cerută de nevastă. Nu am reacţionat nicicând într-o manieră nepotrivită în prezenţa lui şi viceversa, însă începuse să devină o obsesie, iar eu în obsesii escaladez uşor.

În astfel de momente simţeam nevoia să vorbesc cu cineva şi prima persoană care îmi venea în minte era maică-mea, însă, pe lângă faptul că nu m-ar fi înţeles, o iubeam prea mult ca să îi provoc un infarct. Ea e tipul de femeie pentru care imaginea este pe primul plan, sfaturile de conduită pe care mi le-a dat încă de când eram doar o copilă inocentă fiind de genul: mereu să zâmbesc chiar dacă îmi vine să-ţi trag un pumn în nas, să vorbesc cuviincios chiar dacă îmi vine să te înjur de tot neamul, să adopt o poză decentă chiar dacă îmi vine să-mi pun poalele-n cap ca pe mahala. Şi clasicele: să-mi iubesc şi să-mi respect bărbatul, ea fiind femeia unui singur bărbat. În plus, în casa noastră, sexul a fost întotdeauna un subiect tabu. Probabil pe mine m-au făcut prin fotosinteză. Sau într-un borcan, cine ştie.

Dar ca să înţelegi mai bine de ce maică-mea

era aşa preocupată de imaginea mea în societate, va trebui să mai facem o scurtă – şi nu neapărat foarte decentă – incursiune în trecut.

Înainte de toate, trebuie să-ţi spun că eu sunt copil născut la oraş şi apoi relocat la bunici la ţară după vreo şase luni. Până la un an. Atât a rezistat taică-meu fără mine. În fine, ştii cum în peisajul ăsta, ortodocşi fiind, vin babele-ursitoare şi-ţi descântă când plângi de parcă eşti posedat de satana, cum încearcă ele prin magie rurală să te potolească cu tot felul de trucuri şi înşiră tot felul de cuvinte, iar tu ar trebui să taci când îl vei auzi pe cel care va fi laitmotivul existenţei tale? Eh, eu am tăcut atunci când mi-au ursit că o să devin curvă. Îţi dai seama că nu am amintiri de la vârsta aia, dar aşa mi-a povestit maică-mea cu lacrimi în ochi în timp ce îmi reproşa că am făcut-o de râs încă de când aveam cam şapte luni. Adică au venit babele acolo şi au încercat să mă încânte cu tot felul de statuturi sociale care mai de care mai onorabile gen doctor, avocat, contabil, inginer, şi eu nimic. Şi apoi, ca ultimă opţiune, au zis curvă! Iar eu, cu ochii aproape ieşiţi din orbită şi aproape vânătă de atâta urlat, în clipa aia am tăcut. Acum, na, nu ştiu dacă m-a intrigat fonetica sau dispreţul cu care au rostit cuvântul. Nu e ca şi cum la vârsta aia ştiam exact ce presupune fiecare dintre expunerile de mai sus şi mi-am ales-o eu cu bună ştiinţă pe asta. În plus, nu mi-am ales ca meserie,

joburile pe care le-am avut până acum fiind mereu decente, ci mai târziu am aflat că este un calificativ social care mi s-ar atribui de către lupii moralişti în urma unor decizii pe care le-am luat de-a lungul timpului. Până la urmă, sincer, nici nu ştiu care este numărul de parteneri impus până te încadrezi în tipar. Poate nici nu sunt pe-aproape. Sună aiurea, ştiu. Dar hai să-ţi zic ceva: dacă mă năşteam prin 1700 la curtea regelui Ludovic al XV-lea şi îmi ziceau curtezană, nu ţi se mai părea aşa scandalos, ba chiar ziceai că-i romantic, în sensul literar al cuvântului. A naiba semantică!

În concluzie, oricât de poetic aş fi încercat eu să îi descriu maică-mii ceea ce trăiam, mi-o închipuiam doar rememorând scena de mai sus şi ţinându-se de braţul stâng.

*

Au început să cadă primele frunze ruginii. Soarele se pitula tot mai des după norii răzleţi ca amintirile mele, oamenii se pitulau tot mai mult sub umbrelele tăcute ca şi gândurile mele. Dacă priceperea mea scriitoricească nu ţi-a transmis ideea, venise toamna.

Demarasem din vară operaţiunea „Scoate-ţi-l dracu' din minte şi vezi-ţi de treabă!" şi îmi ieşea de minune. În genere, aveam o stare de spirit bună. De câte ori mă gândeam la el, simţeam cum îmi curge prin vene seva maturităţii şi logica acceptării propriilor decizii. Rememoram unele

scene din trecut şi nu puteam concluziona decât: „Legaţi-ai şireturile la o paradă gay exact când rânjesc în spatele tău trei negri mititei!” sau „Veni-ţi-ar să strănuţi în parc pe o alee exact înainte să-nghiţi pastila de diaree!” Deci eram pe drumul cel bun. La job nu mai socializam mult. Nu mai aveam energie să mă prefac că îmi pasă al cui copil a avut colici cu o noapte în urmă, al cui soţ a ajuns acasă cu chef de ceartă, a cui maşină de spălat s-a stricat. Mă cufundam în ceea ce aveam de făcut.

„Dă-i timpului timp”, îmi repetam încontinuu. Aşteptam să treacă valul şi odată cu el să meargă în larg tot nisipul amintirilor mele şi să se risipească toate ecourile pe care cuvintele lui le lăsaseră în mintea mea.

Dacă nu ţi-am spus până acum, lucrez în vânzări. Sunt coordonator departament. Clar nu sunt unul dintre oamenii care au ştiut de când s-au născut că asta vor să facă. Sincer, cred că fac parte din categoria celor care au studiat pentru o meserie care nu este căutată şi, printr-un concurs de împrejurări, au ajuns să lucreze în câmpul ăsta. Îmi fac treaba foarte bine, am învăţat foarte repede circuitul produsului în natură, sunt apreciată şi bine plătită pentru rezultatele pe care le am. Nu asta voiam să subliniez, dar dacă tot am găsit prilejul, de ce să nu mă laud un pic? Ideea este că, prin prisma meseriei, am deprins

metamorfoza, manipularea, minciuna. Nu, nu sunt condiţii de bază. Nu, nu te obligă nimeni. Nu, nu e o regulă generală. Şi da, îmi place ceea ce fac. Am dezvoltat, prin natura ocupaţiei, dedublarea socială şi mă foloseam de ea grupa mare în perioada asta. La job eram implicată şi sociabilă cât să îmi fac ziua suportabilă, acasă păstram totul în parametri obişnuiţi. Nicicând atitudinea mea faţă de Robert nu s-a schimbat. Era un om bun, care nu merita să-l rănesc în vreun fel, uneori simţeam că nu îl merit. Dar despre asta o să vorbim altă dată.

Însă, în momentele în care eram doar eu cu mine, din exces de zel, îmi promovam în minte propria-mi poveste aşa cum promovezi un produs în care nici tu nu mai crezi cu adevărat: exagerând beneficiile şi minimalizând efectele adverse.

Conştientizezi totuşi că ai mers prea departe când te trezeşti pe scaun în bucătărie încercând să îţi vinzi singură propria-ţi verighetă.

De ziua mea, am plecat cu Robert să dăm o tură cu maşina.

Trebuie să te previn că rândurile ce vor urma sunt fructul melancoliei pe care o resimt de fiecare dată de ziua mea. În micimea minţii mele se dă anual o luptă între bucuria de a fi supravieţuit încă un an şi tristeţea că, în realitate, e doar o capcană a timpului.

Plouase mult în primele zile de toamnă, iar acum profitam de o zi senină şi caldă. Îmi place să mă plimb cu maşina pe drum de ţară, să mă întâmpine cerul şi să las în urmă oraşul, să număr copacii în timp ce ascult muzică şi să stau apoi cu ochii închişi şi capul sprijinit pe tetieră. Asta după ce mă ia ameţeala de la maratonul de copaci, evident.

Pe înserat, am oprit pe un câmp in the middle of nowhere. Mirosea a iarbă umedă şi a motor încins. Stăteam tolăniţi şi ne uitam la stele.

— Uite! Trece un avion!

Ştie că am frică de zbor, că, deşi ador cerul şi mă fascinează nespus, mă simt în siguranţă doar când simt pământul sub picioare.

— Ştii bancul cu oltenii şi avionul? mă întreabă el.

— Nu…

— Ce-au făcut oltenii când au văzut prima dată un avion?

— S-au dus în pădure să-i caute cuibul!

Râd un pic. Să fim serioşi, nu e cel mai tare banc ever şi ştiu că poate mai mult.

Îl întreb dacă ştie povestea firului de iarbă. Mă mângâie uşor pe creştet şi îmi zâmbeşte ca unui nebun înainte de a-l face să-şi înghită Zyprexa. Deşi îi este greu să mă înţeleagă de cele mai multe ori, mă acceptă aşa cum sunt – mă găseşte simpatică, interesantă, ciudată, altfel. Îi

ignor grimasa, ca de obicei, şi continui să îi spun povestea.

— A fost odată un fir de iarbă care îşi dorea să iubească. Dar nu voia să îşi aleagă un alt fir de iarbă doar pentru că îi era la îndemână. Şi într-o primăvară a ales să se îndrăgostească de o floare pe care o zărise în bătaia vântului. Ea era galbenă, parfumată, cochetă. El era doar un fir de iarbă. Nu putea ajunge la ea, aşa că îşi petrecea zilele privind-o cum zâmbeşte când pică rouă, cum străluceşte când o scaldă soarele, cum se sperie când bate vântul, cum se încruntă când cade ploaia. Se ruşina când o vedea unduindu-se sub adierea blândă de vară, tresărea când parfumul ei îl atingea. Întreaga zi nu făcea altceva decât să o privească. Întreaga noapte nu făcea altceva decât să şi-o amintească. Zi de zi, noapte de noapte. Timpul galopa, vara se apropia de sfârşit şi ştia că zilele îi sunt numărate, dar asta nu îl întrista. Continua să o privească, să o admire, să o iubească, să şi-o amintească. Apoi a venit toamna şi au început a se ofili amândoi. Înainte de sfârşit, el a mai privit-o o dată şi şi-a zis: „Asta a fost primăvara mea”.

— Are şi morală povestea ta? mă întreabă râzând.

— Trăieşte-ţi primăvara. Toamna va veni oricum.

Mă sărută cu drag pe frunte în timp ce ne

îndreptăm spre maşină.

— Să nu-ţi dai vreodată demisia ca să te apuci de scris! O să murim de foame.

Nu a dat niciun semn de ziua mea. Probabil nici nu ştia când era. Asta nu m-a întristat, dar nici nu m-a bucurat. Pusesem distanţă sufletească între mine şi el, mi-l scosesem cât de cât din minte şi mă întorsesem în confortul meu de odinioară. Aveam linişte în suflet, dar şi în casă, şi asta mi-am dorit dintotdeauna. De multe ori, relaţia mea cu Robert îmi trezea amintiri legate de copilărie. Trecând peste rarele conflicte inerente într-un cuplu, regăseam între noi aceeaşi armonie şi linişte care era între părinţii mei.

Încă de mică îmi plăcea să analizez oamenii şi cei cu care am început au fost ai mei. Oameni simpli, fără studii, muncitori în uzine comuniste, încadraţi perfect în tiparul social al vremurilor: căsătoriţi de tineri, apartament la bloc, joburi prost plătite cu program de la şapte dimineaţa la trei după-amiaza, mereu obosiţi, dar liniştiţi. Nu ştiu dacă au fost vreodată fericiţi, dar mie îmi păreau liniştiţi. Tatăl meu, născut într-un sat micuţ şi uitat de lume, a visat dintotdeauna să îşi facă un rost în oraş, aşa că la 14 ani s-a înscris la un liceu tehnologic. Nu avea pe nimeni, stătea în cămin. În fiecare sfârşit de săptămână mergea la bunicii mei la ţară, îi ajuta în ale gospodăriei şi se

întorcea cu merinde pentru următoarea săptămână. Şi tot aşa. Apoi cunoscut-o pe mama şi au ştiut din prima clipă că vor să-şi petreacă şi ultima clipă tot împreună. După terminarea liceului, a primit prin lege un post într-o uzină. Aşa era pe vremea aia. S-au căsătorit la vreo douăzeci şi un pic de ani, m-au avut pe mine şi apoi au primit şi un apartament. Din nou, aşa era pe vremea aia. Deci, om fără prea multă carte, doar un visător cu mult curaj, tatăl meu a vrut să-mi dea cea mai importantă lecţie de viaţă: „Să trăieşti frumos! Chiar dacă nu o să ai tot ce îţi doreşti, chiar dacă drumul va fi lung şi anevoios, te va duce acolo unde vei vrea să ajungi. Asta dacă ştii unde vrei să ajungi…” adăuga de fiecare dată când îmi citea în privire şovăiala.

Am fost un copil greu de înţeles pentru a-i mei, mai ales pentru tatăl meu, căci aveam o fire sensibilă, instabilă, poetică. Dacă aflam că murise cineva la cinşpe blocuri mai încolo, un om pe care nu îl văzusem vreodată, începeam să analizez efemeritatea existenţei şi neputinţa în faţa morţii, dacă se năştea un miel când eram la bunicii mei la ţară, nu îl puteam privi fără să îmi sângereze sufletul la gândul că zilele lui erau numărate până la Paşte şi tot aşa. Maică-mea era genul căreia îi spuneam: „Ştii, găina aia pe care o jumoli tu acum era prietena mea. Tocmai am pierdut o prietenă”, iar ea îmi răspundea: „Eh, şi eu am avut o talie de

60 cm înainte să te am pe tine. În viaţă mai şi pierzi”. Însă tatăl meu suferea cu şi pentru mine. A fost un chin când am început să mă îndrăgostesc, dacă pot folosi cuvântul ăsta pentru era respectivă. Dacă îmi plăcea vreun tip, nu făceam nimic pentru a trăi povestea în plan real, nu îi dădeam tipului de înţeles că aş fi interesată câtuşi de puţin, ci alegeam să sufăr ca şi când ar fi fost o iubire neîmpărtăşită. Simţeam că dacă aş ajunge să îl cunosc mai bine, ar deveni real, ar deveni om, cu ticuri, cu defecte, cu scobit în nas, cu respiraţie urât mirositoare şi secreţii corporale. Şi într-o zi, inevitabil, ar muri. Iar eu mi-l doream un fel de „Luceafăr”. Mai târziu, la insistenţele prietenelor mele, am început să ies cu câte un tip. Nu mi-a plăcut niciunul în mod deosebit. Simţeam că sunt banali, că nu îmi stimulează creierul chiar dacă îmi ating ţâţele. Nu reuşeam să înţeleg de ce. La un moment dat am crezut chiar că sunt frigidă. Sau gay.

Atunci am avut prima perioadă în care nu mai ieşeam din casă. Îmi amintesc cum veneau fetele din bloc în fiecare seară să îi întrebe pe ai mei dacă îmi dau voie să ies pe-afară. Maică-mea nu avea chef să se ridice să răspundă, ştia oricum că era pentru mine, şi cel care deschidea era întotdeauna taică-meu. Eu eram cuibărită în pat cu vreo carte, el bătea la uşa camerei înainte să intre.

— Ştefania şi Luciana întreabă dacă îţi dau voie pe-afară. Nu vrei să ieşi?

— Nu. Spune-le că nu mă laşi, că am făcut vreo prostie şi sunt pedepsită.

— Păi m-am cam săturat să fiu căpcăunul blocului în fiecare seară. Ieşi măcar o oră.

— Azi chiar nu am chef. Citesc o carte şmecheră. Poate mâine.

Mai ieşeam uneori căci îşi pierdea calmul când îmi povestea cum lumea din cartier se uită urât la el din cauza mea.

În perioada aia am început să scriu pentru prima dată – un fel de pagini de jurnal cu tentă bacoviană. Prea creepy până şi pentru gustul meu de acum! Că tot mi-am amintit de gust, eram ciudată şi la capitolul ăsta. Eram atât de comună la exterior, nu mă aranjam deloc, păream mai degrabă un băiat decât o adolescentă care ar fi trebuit să îşi toarne fundaţia unui viitor social. Purtam numai haine largi, blugi tociţi, ghete neîngrijite, nici urmă de interes, nici urmă de feminitate. Eram ca un artist introvertit pornit împotriva lumii fără ca aceasta să îmi fi greşit cumva, ci doar pentru că nu o înţelegeam şi nu mă înţelegea.

În plus, eram extrem de slabă. Având-o în preajmă pe maică-mea, o femeie foarte frumoasă, cu talie subţire (cam de 65 după ce am distrus-o eu p-aia de 60!), mereu aranjată, îngrijită,

admirată, genul de femeie care întorcea capete şi oprea circulaţia chiar şi când cobora să arunce gunoiul sau să cumpere pâine, o perioadă mi-am dorit să arăt ca ea. Numai că ea arăta aşa fără niciun efort. În interiorul meu, însă, era o fetiţă grăsuţă pe care nu o lăsam să mănânce, dar pe care o lăsam să joace şotron cu băiatul care devenisem.

Înainte de majorat, tatăl meu – căruia i se pusese pata pe băiatul din mine – m-a luat de mână şi m-a dus să îmi cumpăr prima pereche de pantofi cu toc. Apoi prima fustă şi prima trusă Ruby Rose. Dacă azi sunt feminină, este datorită lui.

Aşadar, urmând exemplul lui, mi-am propus să fiu un adult echilibrat, cu principii, să trăiesc frumos. Adică mi-am făcut şi eu câteva schiţe de viitor ca orice puştoaică ce se trezeşte pe drumul spre maturitate – în sinea mea, mereu am visat să întâlnesc un tip ca Robert, un om cu un caracter puternic, ambiţios, având clare convingeri personale, hotărât în comunitate, iubitor, protector, cu spirit de sacrificiu în intimitate. Deşi nu cred în aşa-numita instituţie a căsătoriei, după câţiva ani, ne-am căsătorit. Nu am pierdut, dar nici nu am câştigat nimic faţă de perioada în care trăiam fără acea bucată de hârtie. Singurii care au avut de câştigat au fost primăria, biserica, magazinele, restaurantul. Şi destul de mult chiar.

Dar, dacă aşa se învârte roata, cine sunt eu s-o reinventez?

Cum spuneam, în sinea mea îmi doream un bărbat ca Robert, dar nu am făcut o preselecţie căutându-l în mod deosebit. S-a întâmplat ca drumul meu să ducă spre el, fără ca eu să fiu la volan. Tatăl meu a ieşit din viaţa mea la fel de subit pe cât a intrat Robert la scurt timp şi am luat întâlnirea ca pe un semn. Dacă aş fi credincioasă, aş spune că a fost de la Dumnezeu. Dar, în realitate, cred că tatăl meu s-a ocupat de afacerea asta. Ştia că m-a lăsat nepregătită într-o lume în care nu am reuşit să îmi găsesc locul cu adevărat şi şi-a trimis un sol. Deci o parte din ceea ce îmi propusesem eu pentru mine s-a întâmplat, adică aveam armonia şi liniştea care îmi dădeau doritul confort fizic şi psihic. Acum faptul că, la un moment dat al existenţei mele, o să apară în calea mea un alt tip mult diferit de cel ales de mine care îmi va trezi a parte a minţii ce rămăsese în stare latentă pentru ca eu să pot funcţiona în decorul familial şi social în care mă regăseam acum, eh, asta nu era în planul meu. Şi mai ciudat e că pe el chiar nu ştiu cine mi l-a trimis şi de ce.

Pe de altă parte, nici nu am avut vreodată un proiect concret cum au alte femei care ştiu exact ce îşi doresc de la viaţă, gen: o să mă mărit la vârsta la care trebuie, o să fiu o soţie perfectă pe care o vor lăuda toţi prietenii soţului meu şi o vor

invidia toate soţiile lor, o să am o casă impecabilă pe care o să o apăr de praf în fiecare zi cum se apără vaca de muşte, o să facem doi copii cărora o să le gătesc câte trei feluri de mâncare pe zi pentru că o să am o bucătărie complet utilată clasa A +, aşa că de ce să nu o transform într-o cantină, o să plătesc ratele la toate obiectele mele A +, o să fac sex de două ori pe an – de ziua mea şi de ziua soţului meu, o să ies nebună la pensie şi apoi o să mor. Bine, ele nu l-au conturat la modul ăsta. Aşa văd eu situaţia pentru că sunt o inadaptată fără un plan.

Nu le-am invidiat nicicând pe femeile cu o viaţă perfectă. Şi viaţa mea pare la fel din afară. Am invidiat-o, ce-i drept, pe prinţesa Caroline că, na, avea propriul ei castel în care aş fi putut adăposti toţi câinii fără stăpân şi toţi oamenii străzii pe care i-am întâlnit până acum, şi am invidiat-o o perioadă pe Monica Bârlădeanu pentru că mi se părea mişto să fii ea. Dar cam atât. Mereu mă apuca greaţa când priveam cu prietenele mele – la cererea lor – câte un film despre vreo familie perfectă cu o casă perfectă într-o comunitate perfectă şi, la final, guess what? Viaţa lor nu era perfectă. O pierdere de timp când ne puteam delecta foarte bine cu „Die Hard”.

Toate amintirile şi gândurile astea pline de înţelepciune îmi treceau prin minte la ora 4 dimineaţa, în fiecare an de ziua mea mă aştept să

devin mai matură, mai cumpătată, mai chibzuită. În fiecare an după ziua mea îmi râd singură în nas.

Şi când te gândeşti că eu sunt spermatozoidul care a câştigat.

— Aş vrea să ne vedem.

— Nu îţi pot da un răspuns imediat.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic deosebit. Însă nu te-am văzut de câteva luni, nu mai ţin minte cum arăţi. Poate nu îmi mai trezeşti interesul şi n-aş vrea să pierd timpul aiurea.

— Sunt sigur că o să mă descurc. Tu doar vino. De restul mă ocup eu.

— Bine. Aştept directivele.

— By the way, am o surpriză pentru tine.

— Atunci de-abia aştept directivele!

Ştii când îţi povestisem despre experienţa din aprilie ca fiind cea mai tare din viaţa mea? Scratch that!

*

Într-o zi geroasă de iarnă mă găsesc în faţa blocului sunând la acelaşi apartament 22. Nu-mi dau seama când urc treptele şi mă trezesc bătând la uşă, pesemne nu mai gândesc nimic relevant sau nu gândesc deloc. Devin conştientă de mine doar când ne trezim faţă în faţă, imagine pe care o visasem şi renegasem concomitent în ultimele luni.

Îşi lăsase barbă. Prin iarna asta umbla şi pe la noi curentul hipster beard, nu ştiu exact, mă depăşeşte moda. Cert e că nu mi s-a părut nicicând mai sexy!

Cu toate astea, îmi zboară prin minte zeci de gânduri şi nu ştiu cărora să le dau curs. Instinctul primar ar fi să îl plesnesc însă, cunoscându-l, ştiu că o să îi placă, deci ar fi mai degrabă un bonus. Mă gândesc apoi să joc hard to get dar există şanse să transform scena în bancul cu găina împiedicată. Am şi idei psihopate gen să îl leg de pat şi să îl epilez inghinal cu penseta sau să îmi ascut unghiile pe spatele lui şi să-l trimit acasă franjuri. În clipa asta, sufăr de indecizie.

Însă ne îmbrăţişăm şi simt cum îşi iau zborul toate cele de mai sus şi cum se duce pe apa sâmbetei tot eşafodajul pe care îmi ridicasem teoria de a-l da uitării. Ne sărutăm şi mă pierd din nou.

Cum, evident, lucrurile nu puteau fi simple şi fireşti, îmi spune zâmbind că încuietoarea nu funcţionează din interior, adică trebuie să stăm cu uşa descuiată.

— Pe bune?

— Da, am tot încercat să o încui de când am venit, dar nimic.

— Atunci pune şi tu fotoliul ăla în dreptul uşii, îi zic într-o doară în timp ce îmi dau jos paltonul.

— Adică eşti ok că o să ne-o tragem cu uşa

descuiată?

— Putem să ne-o tragem şi cu ea deschisă dacă nu eşti pudic.

— Şi punem tarif de video chat?

— Ne jigneşti, baby! Suntem mult mai buni de-atât!

Râdem şi ne trântim pe pat. Renunţăm repede eu la pulover şi el la tricou, iar acum stăm tolăniţi şi ne privim pur şi simplu fără să spunem un cuvânt. În clipele astea, eu îmi amintesc cum, de fiecare dată când vorbim, nicio discuţie nu seamănă cu alta. Mă ridic şi încep să mă plimb agale prin cameră.

— Înainte de a lăsa lucrurile să meargă mai departe trebuie să purtăm o discuţie serioasă, îi zic.

Ştii momentul ăla când efectiv vezi pe cineva cum îşi dă ochii peste cap atât de mult încât aproape îşi vede omuşorul? Eh, dacă nu îl ştii înseamnă că nu ai învăţat nimic din arta comunicării nonverbale. Eu mă prefac că nu recunosc momentul şi continui.

— Am petrecut câteva momente reuşite împreună şi mi-aş dori ca amândoi să ne amintim cu drag de ele. Dar acum trebuie să îţi mărturisesc ceva foarte important. În ultima vreme s-au schimbat multe lucruri, am analizat decizii pe care le-am luat, lucruri pe care le-am făcut, am trecut la o nouă etapă în viaţa mea. Şi

trebuie să ştii cum te vor afecta pe tine toate astea.

Îşi schimbă grimasa de „Bitch, please, eu venisem să ne-o tragem!” şi devine foarte serios. La un moment dat îmi pare că are privirea omului care nu-şi aminteşte când dracu’ şi-a cumpărat bilet la filmul ăsta. Eu continui degajată.

— În fine, ca să nu mai lungim vorba, de câteva luni mi-am schimbat regimul alimentar şi am slăbit destul de mult. Aşa că, dacă la un moment dat, după ce îmi vei da jos sutienul ăsta push-up, te vei uita doar la ţâţele mele fără să îmi vezi faţa drăgălaşă sau părul blond superb şi ţi se va părea că eşti în pat cu un tip, nu te panica. Sunt tot eu şi nu, nu eşti gay!

— Ha, ha! A fost aşa amuzantă faza asta încât aproape am avut nevoie de subtitrare, îmi zâmbeşte sarcastic.

— Ba eu cred că nu ai reuşit să ţii pasul. O să încerc să vorbesc mai rar data viitoare.

— Nu, încearcă să vorbeşti mai puţin. Ştii că umorul şi logica nu sunt punctele tale forte.

— Talk dirty to me, baby, îi răspund şi îi fac cu ochiul.

Mă sărută şi continuă râzând:

— Ai grijă cum te comporţi că poate rămâi fără surpriză!

— Ah, chiar! Uitasem de surpriză. Iartă-mă, stăpâne! Despre ce e vorba?

Îmi frământ mâinile ca un copil înainte de a-şi deschide cadoul de Crăciun.

— Îţi mai aminteşti discuţia noastră despre ce n-ai încercat tu vreodată? E ceva timp de-atunci.

— Îmi amintesc. Dar nu pot să cred că îţi aminteşti tu!

— Nu doar că îmi amintesc, dar o să şi fac ceva în privinţa asta. Nu pot să te las să trăieşti fără să încerci măcar o dată.

— Nu cred! Şi dacă o să îmi fie rău? Şi dacă o să mor? Şi dacă o să te abuzez sexual?

— Of, cu abuzul mă descurc, dacă mori te descurci, iar dacă îţi vine rău îţi las o sticlă de apă la îndemână căci o să ai nevoie după ce îţi revii şi o să pun o pătură peste tine ca să nu răceşti. Merge?

— Merge. Se putea şi mai rău.

— Gen să te învălui în covor şi să te arunc în prima pubelă?

— Gen să mă arunci sub un duş cu apă rece şi să îmi strici coafura sau să fac cistită… Dar, hey, îmi place cum gândeşti!

Scoate din buzunar o punguţă, se întoarce cu spatele la mine şi înşiră lucrurile pe măsuţa de cafea de lângă pat. În timp ce el se ocupă de ceea ce nu încercasem eu vreodată, eu îl sărut pe gât, pe umeri, pe spate. Îmi pare atât de tare scena asta! îmi pare ireal că o trăiesc eu, pare şi mai greu de crezut că o trăiesc cu el. Şi acum, când o

rememorez pentru tine, îmi vine să mă ating un pic.

Aprindem ceea ce nu încercasem eu vreodată şi îl împărţim amândoi. În Sistem rulează un CD şi se aude o melodie lentă. Cred că era The Weekend.

Suntem faţă în faţă şi ne privim, din nou, fără cuvinte. Îşi pune mâinile în jurul taliei mele şi începem să ne mişcăm pe ritmul muzicii. Ai dansat vreodată în intimitate, fără audienţă, fără motiv? E magic! Eu nu o mai făcusem până acum şi n-am mai făcut-o vreodată, în timp ce dansăm, simt cum mă poartă cu el pe tărâmuri necunoscute, simt cum mă înalţ şi cobor tot în braţele lui, cum fiecare clipă mă aduce tot mai aproape de el şi tot mai departe de mine. Îi simt atingerea fină pe umeri, îi simt sărutul umed pe gât, simt cum vreau să devin cu el o singură entitate. El mă dezbracă pe mine, eu îl dezbrac pe el şi gestul nu mi s-a părut nicicând mai natural. Mă ia în braţe, mă pune pe pat şi se aşază uşor deasupra mea. E atât de aproape de mine încât mă îmbăt cu parfumul lui, mă copleşeşte atât de tare încât îmi doresc ca momentul ăsta să fie infinit; îi ating fruntea, sprâncenele, ochii, buzele şi parcă uit să respir. Îl simt tare, fierbinte, umed. Încep să mă joc cu degetele pe spatele lui. Îl sărut pe gât, pe piept, apoi cobor uşor-uşor şi îl privesc cum parcă trece

în altă dimensiune. Iar eu plutesc cu el.

Tot ce se întâmplă în camera asta în care îmi developez intimitatea este dincolo de trup, dincolo de realitate, dincolo de timp. Mă predau lui şi îmi arhivez încă o amintire. Ştii cum e să faci dragoste şi să simţi cum trupul nu îţi mai aparţine? Din nou magic. Simţi cum zbori peste nori, iar gravitaţia pare doar o invenţie nebună. Sorry, Newton!

E posibil ca întreaga scenă să fi fost hiperbolizată din cauza a ceea ce nu încercasem eu vreodată, însă a fi perfect lucid în astfel de momente e ca şi cum ai concura la raliu cu frâna de mână trasă.

Nu o să-ţi descriu întru totul ce s-a întâmplat între aşternuturi – a fost dor, a fost fantezie, a fost sudoare, a fost explozie. Detaliile sunt doar ale mele şi ale lui de data asta.

Ne fumăm ţigara uitându-ne la tavan. Suntem epuizaţi, extaziaţi, năduşiţi. Îmi închipui cum probabil am rimelul întins ca un emo, însă nu mă deranjează. Are un stil de a nu te face să te simţi urâtă. Dimpotrivă, îmi şopteşte că îi place să mă vadă aşa ciufulită la pieptul lui şi mă sărută pe frunte.

— Mă bucur că azi ai venit singur.

Îmi răspunde printr-un zâmbet aprobator. Nu am nevoie de mai multe cuvinte pe tema asta.

Petrecem mult timp lipiţi unul de celălalt

vorbind despre trecut şi despre prezent, filosofând sau flencănind. Vorbim despre mine, despre el, despre principii, despre obiceiuri, despre tot şi despre nimic, ştii tu, pillow talk. Vorbim despre motivele pentru care eu nu merg în cluburi, iar el da – lui îi place agitaţia, mie nu; despre motivele pentru care lui îi plac drumeţiile, iar mie nu – lui îi place să exploreze natura, eu o ador dar nu îmi place să o deranjez; despre motivele pentru care suntem amândoi în patul ăsta acum – lui îi place la mine ce nu este el, iar mie îmi place la el ce nu sunt eu. Depănăm momente separate, rememorăm amintiri comune.

— De ce ne-a trebuit atâta timp? îl întreb cu oarecare tristeţe.

— Mi s-a părut atunci că nu e momentul nostru.

— Pe bune?! Care dintre noi doi e blond acum?!

— Am zis că nu am simţit momentul atunci, dar cu timpul am mai făcut câteva mutări. E doar „meritul” tău că nu pricepi mare lucru.

— Despre ce naiba vorbim acum? întreb derutată şi categoric ameţită.

— Despre toate dăţile în care te-am sunat de-a lungul timpului şi nu o făceam doar pentru că eram un gentleman care se preocupa de ce mai faci. Adică am fi putut ajunge aici acum mult timp, dar dacă nu prea te duce capul.

Mă simt ca într-o scenă din „Limitless”. Am o serie ciudată de flashbackuri şi de-abia acum creierul meu înregistrează tot felul de semnale din trecut.

— Aaa! rostesc cu gura căscată ca la dentist.

Râdem amândoi de mine şi ne sărutăm îndelung.

Mie, în tot timpul ăsta, îmi vorbeşte creierul încontinuu. E ok, poţi să râzi, pot înţelege dacă nu înţelegi. La un moment dat am o tresărire. Îmi pare că cineva încearcă la uşă.

— Ţi-a venit deja paranoia?

— Tu ce crezi?!

Continuăm să ne distrăm amândoi pe seama mea şi într-un final ne dăm seama că timpul zburase şi venise momentul să o luăm din loc.

Înainte să îmi dea drumul, îmi şopteşte printre câteva şuviţe rebele:

— O să-mi lipseşti.

Inutil să-ţi mai spun că mă topesc pe loc. Am o senzaţie ciudată – îmi vine să plâng şi să râd în acelaşi timp, îmi vine să rămân acolo goală cu el măcar o oră în plus; totodată trebuie să ajungem acasă căci se făcuse destul de târziu. Sunt fericită pentru această nouă amintire pe care mi-a dat privilegiul să o trăiesc cu el, sunt îngrijorată pentru cât de greu va avea să cântărească de mâine în gândul meu.

Ne zâmbim şi pleacă fiecare pe drumul lui.

Cum istoria se repetă, simt nevoia să merg pe jos spre casă. E destul de rece afară şi mă gândesc că asta îmi va ajuta trupul să se liniştească şi mintea să se limpezească de ceea ce nu încercasem eu vreodată. Inutil! Merg pe stradă din inerţie, îmi tremură picioarele, îmi transpiră mâinile, iar creierul meu se crede Morgan Freeman. Am un moment de luciditate când mă trezeşte un claxon în mijlocul străzii. Traversasem fără să mă asigur. După ce trag la foc automat un şir de înjurături în gând, depăşesc momentul şi îmi văd de drum tot în transă. Nu îmi amintesc cum ajung acasă. Intru, îmi scot telefonul şi văd că primisem de câteva ore un mesaj de la Robert care mă anunţa că întârzie.

Mă pun în pat, îmi iau perna în braţe şi mă trezesc dimineaţa.

Fiecare întâlnire era o provocare pentru condiţia mea fizică, la fel cum fiecare despărţire era un test pentru echilibrul meu psihic. Începeam să mă îndrăgostesc de propria mea seducţie, începeam să iubesc provocarea ca fiecare ultimă întâlnire să fie ca o dâră de firimituri pentru următoarea, însă partea de după nu învăţasem cum să o gestionez încă. Bănuiam că nu îl voi mai auzi şi nu îl voi mai vedea o perioadă. Nu impusese niciunul dintre noi asta, dar învăţasem

să citesc prin conexiunea pe care o simţeam dincolo de sfera cuvintelor. Ce-i drept, nu îmi plăcea ceea ce citeam, însă viaţa mea a fost mereu sub patronatul hazardului şi am învăţat să accept fiecare zi ca atare.

Din nou, nu mai aveam chef să ies din casă. Într-o dimineaţă stăteam în pat, priveam bulele de aer ce se jucau într-o cană cu ceai fierbinte şi mă gândeam la mine. Analizam impactul pe care revederea îl avusese asupra mea ca femeie, ca soţie, ca existenţă. Pentru cineva care a pornit în viaţă fără un plan, era paradoxală evoluţia sistematică de care aveam parte prin interacţionarea cu el. Învăţam ceva din fiecare discuţie, creşteam după fiecare întâlnire, mă descopeream după fiecare despărţire. Iar sexul era mindblowing! Ca să înţelegi mai bine, el era acel accesoriu care transforma o ţinută trendy într-una fabuloasă. Iar Robert se bucura de ţinuta care deveneam. Încă un paradox.

*

Vitrine pline în care se reflectă suflete goale.
Lumini aprinse prin care se zăresc zâmbete stinse.
Alei împodobite pe care dorm câini murdari.
Patiserii sătule la uşa cărora cerşesc boschetari flămânzi.

Oraşul se găteşte. Şi totuşi rămâne urât.

A început să cadă prima zăpadă. Cerul era trist, natura era amorţită, eu eram aproape catatonică. Se apropiau sărbătorile de iarnă. Toată lumea în jurul meu era prinsă de spiritul Crăciunului, iar eu nu îmi găseam locul în toată agitaţia obositoare. Preferam să plutesc încă în lumea mea. De fapt „încă” e doar un artificiu lingvistic aici – eu trăiesc mai mereu în lumea mea. E interesant acolo. E linişte deşi e ceva haos, se poartă tot felul de discuţii nostime din care se nasc de obicei ideile proaste dar din ideile proaste se nasc poveştile interesante, se supun la vot decizii, se dezbat consecinţe. Dacă nu s-ar derula acest monolog interior, nu ţi-aş putea povesti acum întâmplările astea. Plus că în lumea mea era şi el, încă un motiv pentru a petrece mai mult timp pe acolo.

Pe scurt, nu puteam intra în atmosferă. Pierdusem oricum entuziasmul pentru sărbători acum mult timp: mi s-au sinucis toţi renii după ce am aflat că nu există Moş Crăciun, cred că i-a copleşit gravitaţia. Good job, Newton!

Pe lângă asta, după ce a murit tatăl meu, sărbătorile n-au mai fost nicicând la fel.

Dacă tot am adus din nou vorba despre trecut, te-ai oprit vreodată din existenţa mecanică să analizezi cum anumite evenimente banale te-au

schimbat pentru totdeauna? Gen: când ai aflat că nu există Moş Crăciun şi parcă pe loc s-a maturizat copilul din tine, când ţi-a venit ciclul şi ţi-a stat inima la gândul că o să mori din asta, când primul băiat de care te-ai îndrăgostit la modul grav a ales-o pe o colegă a ta pentru că ea avea ţâţele mai mari, când ai făcut primul sex oral şi ţi-a plăcut şi nu ştiai cum să îţi explici că nu eşti o curvă, ci doar o femeie care se acceptă cu năravuri şi moravuri? Şi, ca să readuc povestea în zilele noastre, când, la puţin timp după ce ţi-ai ales drumul în viaţă, ai întâlnit un alt tip şi ai simţit cum îţi fuge pământul de sub picioare dându-ţi seama de trei lucruri: că te-ai îndrăgostit ca o puştoaică naivă – lucru pe care nu aveai voie să ţi-l permiţi, că nu ai remuşcări care să te sperie, că nu vei mai fi nicicând la fel. Mă rog, asta din urmă nu-i nicidecum o întâmplare banală şi am exagerat eu când i-am extins sfera de aplicare. Sunt sigură că nu se mai întâmplă nimănui.

O să spui că mi-am vândut sufletul diavolului şi se poate chiar să fie aşa, deşi eu am crezut atunci că a fost doar un vis. Se făcea că mergeam pe un drum drept, când, de nicăieri, a apărut o cotitură. Nici nu mi-am dat seama când am apucat-o pe acolo şi m-am trezit în faţa unei cocioabe sărăcăcioase al cărei acoperiş părea presărat cu stele. Uimită de antiteză, am deschis

uşa mică aproape dărăpănată şi m-am oprit în prag orbită de strălucirea dinăuntru. Atâta lumină, atâtea rafturi argintii pe care stăteau aşezate zeci de sticluţe în care dansau sclipiri care de care mai vii, atâta încântare pe care ochiul nu reuşea să o cuprindă! După tejghea mă privea o femeie superbă în veşmânt de sărbătoare purtând pe cap o bonetă asemenea cofetăreselor, doar că părea croită din diamante.

— Intră fără teamă, mi-a zis ea cu un zâmbet ce dădea şi mai multă lumină decorului.

Am păşit orbită de imaginea încântătoare.

— Ce vindeţi? am întrebat încercând să descifrez micile bileţele lipite pe fiecare sticluţă în parte.

— Orice ţi-ai putea dori.

— Adică vindeţi magie?

— Nu, draga mea. Magia nu poate sta într-o sticluţă.

— Înseamnă că n-aţi băut niciodată Amaretto, am răspuns eu zâmbind.

— Se pare că azi nu o să vindem umor, a răspuns ironic şi s-au stins câteva sticluţe.

— Ok. Mi-aş dori mai multă viaţă!

— Dacă viaţa ar sta într-o sticluţă, crezi că ar mai muri cineva vreodată?

— Atunci n-ar fi mai simplu să îmi spuneţi ce aveţi pe raft şi eu să îmi aleg?

— Stai să văd dacă am înţeles bine: eu ţi-am

spus că îţi pot vinde orice doreşti şi tu ceri un test grilă?

— Gata, ştiu! Vreau o poveste!

— O poveste?! Nu am poveste pe raft!

— Aţi zis: orice! Iar eu asta îmi doresc.

— Este imposibil. Nimeni nu a intrat vreodată aici şi a cerut o poveste. Mai gândeşte-te!

— Dar ce cere lumea de obicei?

— Revenim la testul grilă?

— Nu. Vreau doar să ştiu care sunt cele mai vândute sticluţe. Doar aşa, din curiozitate. Răspunsul meu va rămâne neschimbat.

— Bine. Consider că ţi-ai dat cuvântul. Vindem blândeţe, modestie, fericire, încredere, fantezie, umor, altruism…

— Deci vindeţi iluzii.

— Cum ai gândit-o?

— Când ceri blândeţe, vei primi implicit cruzime, când ceri modestie, vei primi implicit aroganţă. E nevoie să mai continui? Sunt feţe ale aceleiaşi monede. Nu poate exista una fără cealaltă.

— Dar oamenii nu le privesc aşa.

— Ba da. Numai că nu vor să le accepte. Este mai uşor să te minţi.

— Aşa cum faci tu acum?

— Dar nu mă mint. Eu am cerut o poveste, nu am spus una frumoasă sau urâtă.

— Uite, pentru că mi-eşti dragă, o să

pregătesc pentru povestea ta un preparat. Dar ingredientele vor fi secrete.

— Nu voi putea şti nimic din ce amestecaţi acolo?

— Nu. Dacă îţi lipseşte curajul, îţi dau voie să îţi alegi, fără niciun cost, orice altceva din cele enumerate de mine mai devreme. Dar dacă îţi vrei în continuare povestea, astea sunt regulile mele.

— De acord! îmi vreau povestea.

— Sticluţa ta se va numi „Mâine”.

— Şi cum plătesc?

— Cu sufletul.

— Cam scump.

— Ai o părere bună despre tine. Nu ar fi prea multe sticluţe aici care ţi-ar fi de folos. Dar dacă ai cerut-o pe asta înseamnă că sufletul tău e gol fără ea, inutil oricum să-l mai păstrezi.

A pus sticluţa pe masă în faţa mea. „Mâine” era scris în litere vii strălucitoare ce dansau ca nişte fluturaşi argintii.

— Bine. Poftiţi sufletul meu. Aş dori povestea, dar să îmi daţi şi rest.

— Desigur. Oricum vei mai trece pe la noi.

M-am trezit dimineaţa căutând sticluţa magică prin pilotă.

Eram convinsă că eu şi diavolul nu am putea face afaceri împreună, căci dintotdeauna am crezut că diavolul e femeie şi urăşte concurenţa. Mai ales dacă e o femeie frumoasă.

Zilele treceau greu. Eram nostalgică, lucru care mi se întâmplă de fiecare dată de sărbători. Mi se face dor de copilărie, de Crăciunul în casa de la ţară a bunicilor, de focul din sobă, de luminile ce se jucau pe tavan, de scânteile care mi se păreau mai frumoase decât orice instalaţie pentru brad, de inocenţă. Îmi aminteam cât de fericită eram pe vremea când primeau ai mei de la sindicat cadourile pentru copii, când vedeam plasele cu portocale şi ciocolate şi bomboane pentru pom. Parcă se trezea în sufletul meu bucuria şi misterul! De unde aflase Moş Crăciun că mie îmi place ciocolata până aproape de pragul diabetului? Şi acum când mai zăresc prin magazine o marcă ce şi-a păstrat producţia de-a lungul timpului, nu mă pot abţine să nu îmi amintesc de clipele alea de inocenţă şi fericire pură, de ai mei care veneau bucuroşi că voi avea dulciuri pentru câteva zile, aşa cum atunci când deschid o portocală, chiar vară fiind, îmi zboară gândul tot la Crăciun.

Nu am avut o copilărie uşoară. Mi-am petrecut toate vacanţele la ţară, tocmai pentru că ai mei nu aveau bani să mă trimită în excursii. Prima dată am văzut marea la 7 ani în tabără la Năvodari, apoi la 24 când eram deja pe banii mei. La ţară erau zile în care n-aveam nici măcar bani de hârtie igienică. Uneori eram atât de săraci că eu nici

măcar nu ştiam culoarea banilor, ca mulţi copii din generaţia mea, de altfel. Robert nu a fost unul dintre ei, el da. Amândoi au început să muncească încă din vremea liceului. El o făcea ca să o ajute pe mama lui care îl creştea singură, Robert o făcea ca să îşi cumpere ultimul model de Nokia de la vremea respectivă. Robert a conştientizat cum e să munceşti ca să te întreţii după ce a decis să plece din casa părintească şi să îşi cumpere propriul apartament. O lovitură nu prea uşoară pentru el când a înţeles că rata la bancă este echivalentul unui city break, facturile la utilităţi sunt echivalentul unei perechi de blugi de firmă şi umplerea frigiderului este echivalentul unei perechi de Nike-uri originale. Cu mine alături i-a fost mai uşor, căci eu eram obişnuită cu chibzuirea financiară, copilăria mea petrecându-se între tălpi lipite frecvent cu prenadez şi blugi peticiţi între picioare, pulovere purtate ani la rând şi tricouri decolorate de atâta uzare, clătiri de priviri prin vitrine şi multe suspine încheiate cu „O să mă fac eu mare!”. Ce au ei doi în comun – în afară de mine? Amândoi au un suflet bun. Nu m-aş fi putut îndrăgosti de ei altfel.

*

Am petrecut Revelionul la Ana şi Matei cu alţi câţiva prieteni buni cu care ne distrăm în fiecare an. Însă anul ăsta a fost cel mai ciudat pentru mine, îndeosebi ca retrospectivă, dar şi ca

eveniment social. Nu am avut poftă de mâncare, am zâmbit mai mult din complezenţă, am vorbit doar de dragul conversaţiei. Norocul meu a fost că, după ce am deschis câteva sticle cu vin, ne-am apucat de spus bancuri şi am reuşit să bag o repriză bună de râs. După sex şi somn, nu cred că există ceva pe lume care să îmi placă mai mult decât să râd. Ghinionul meu a fost că nu prea am mâncat şi îţi dai seama că la un moment dat s-a cam lăsat ceaţa şi s-a cam ridicat libidoul. Dar cum nu îl puteam tăvăli pe Robert în patul oamenilor ăstora – care era oricum în camera de lângă locul unde ne adunaserăm cu toţii – am preferat să-mi iau paharul şi să mă retrag un pic. Oricum seara decurgea greu pentru mine, căci în mintea mea mai participa cineva care nu era prezent fizic.

Am evadat. M-am teleportat acolo sus, în decorul care-mi ştia secretul, între pereţii albi unde gândul meu începea să se plimbe ca la el acasă, începusem să pierd controlul. Începusem să nu mă mai înţeleg, să amestec cele două realităţi, să devin întruchiparea femeii debile care-şi pierde echilibrul după o replică ale cărei conotaţii reale nu reuşeşte să le desluşească. „Am fi putut ajunge aici acum mult timp, dar dacă nu prea te duce capul”. Aici unde? în pat? în intimitate? în trecutul care mi-ar fi fost viitor dacă aş fi ştiut să ascult prezentul? Prefer să-ţi prezint în modul ăsta

simplist cum începeam să pierd contactul cu realitatea, căci ar fi prea ruşinos să îţi povestesc în detaliu cum, după ce mi-a pus pe umeri vina startului ratat, am început să mă întreb despre cea care îmi trăia viaţa alături de el. Oare dacă eu aş fi ştiut să citesc semnele, dacă nu aş fi fost atât de anesteziată de dureri trecute, dacă nu m-aş fi agăţat cu disperare de prima mână întinsă, oare aş fi fost în locul ei? Şi cine oare ar fi fost lângă Robert în locul meu? Gândurile astea m-au durut. Ambele. Am sorbit cu sete din paharul cu vin roşu şi mi le-am alungat cu furie din minte. De ce toate inepţiile astea? De ce îl lăsam să interacţioneze în mintea mea cu toate lucrurile cu care nu avea treabă?

Ştiam că ceea ce trăiam era ceva mai măreţ decât un simplu joc „de-a ascunde cârnatul”, însă trebuia să încetez să supraanalizez situaţia. În fond, nu e ca şi cum trăirile astea ar fi fost urmarea unei iubiri nemărginite care ne-ar fi copleşit pe-amândoi; niciunul dintre noi nu ar fi putut renunţa la viaţa lui pentru a fi împreună. Eram prea prinşi de ceea ce aveam acasă pentru a ne rupe şi a începe de la zero. Am fost conştientă de la bun început şi îmi trăiam povestea fără vreo finalitate. Însă exista pentru mine o pseudo-tortură psihică dată de dozele limitate în care reuşeam să îl consum, exista o conexiune mentală orgasmică ce mă extazia şi mă obosea în acelaşi

timp, o dependenţă care ducea la reacţii fizice dureros de enervante. Lucrurile astea erau fascinante tocmai pentru că nu le puteam avea în fiecare zi, însă paradoxal îmi ocupau mintea în fiecare zi. Mie.

— Mă enervezi atât de tare!

— Îmi pare rău, dar ştii că nimic din ce fac nu este ca să te supăr.

— Dar nici nu încerci să nu mă superi.

— Aşa e. Dar ar trebui să apreciezi.

— Ce?

— Că recunosc.

Ştii cum în prima zi din noul an, după ce îţi revii din mahmureală, îţi descoperi o superputere de a face ditai lista cu rezoluţii pe care oboseşti să o pui în practică deja după prima săptămână? Eu, fiind o fire mai delăsătoare, nu prea îmi fac planuri pe termen lung. Am un spirit ceva mai inadaptat şi mă ghidez în viaţă după vorbele lui John Lennon: „Life is what happens while you are busy making other plans”. Rezoluţiile mele sunt de genul: să încerc să fumez mai puţin, să pornesc mai des maşina de spălat fără să mă mai amuz uitându-mă la coşul de rufe şi spunând în gând „grămada cere vârf”, să o sun mai des pe maică-mea şi să îi spun că o iubesc, să fac mai des dragoste decât sex. El, în schimb, se entuziasma

mai uşor şi se lansa în scenarii hazardate pe care nu le putea duce la bun sfârşit din diverse motive.

Recunosc că mai deraiam şi eu uneori, dar asta doar pentru că mi-aş fi dorit să îl văd mai des.

— Eşti foarte tare! mi-a zis la un moment dat din trecut în timp ce eu urmăream pe tavan nişte unicorni care făceau haka.

— De acord cu tine! Dar cum ai ajuns tu la concluzia asta?

— Aşa… cum combini tu lucrurile ca să fie bine pentru toată lumea.

— Păi în afară de tine nu am nicio altă combinaţie de organizat.

— Ştiu şi asta.

— Şi oricum o alegere mai proastă nu puteam face.

— Adică?!

— Păi la cât de des ne vedem se poate spune că sunt cea mai neinspirată amantă din lume. Nici nu aş avea curaj să povestesc cuiva despre tine că m-aş face de râs!

— Asta e din seria „tot ce spun acum uită până mâine”. Calitate, nu cantitate, baby!

Am încheiat momentul cu o serie de mişcări de wrestling şi o sărutare prelungită. Avea dreptate. Nu aveam dreptul să îi reproşez ceva. Însă mi-aş fi dorit să îl văd mai des.

În prima zi lucrătoare din noul an m-a sunat.

Wow, cum a sunat asta! Parcă l-aş fi comandat pe eMag şi aşteptam livrarea. În fine, m-a sunat şi avea o voce de ziceai că-i murise pisica.

— Hey… Cum a fost de sărbători? Totul ok?

— Mda… ok, dar se putea şi mai bine, i-am răspuns şi eu cu jumătate de voce.

— Adică noi doi şi o mansardă mai bine?

L-am simţit zâmbind şi îmi venea să călătoresc prin releu şi să îl sărut pentru prima dată pe anul nou.

— Please, no more mental pictures! E destul de greu cu amintirile, nu mai pot gestiona şi fantezii!

— Şi dacă nu ar rămâne doar fantezii?

— M-ai pierdut…

— Vreau să mă bucur mai mult de lucrurile care mă fac să trăiesc cu adevărat, care îmi fac bine, deşi îmi fac rău.

— Aşa şi? am întrebat curioasă.

— Lista începe şi se încheie cu tine.

Judecând după ce ţi-am povestit mai sus, discuţia asta mă deranja din două considerente: primul pentru că mă amăgea şi mă scotea din nou din ritmul meu şi din limita de protecţie pe care mi-o impusesem şi care era destul de şubredă oricum, al doilea pentru că îşi făcea singur mai mult rău decât bine – nu putea pune în practică ceea ce îşi punea în minte.

Dar, dă-o naiba de raţiune, am intrat în jocul

lui!

*

E o seară geroasă de ianuarie. Plec de la birou şi pornesc în cealaltă parte a oraşului spre un alt birou unde am de făcut câteva rapoarte pentru o firmă cu care colaborez part-time în perioada asta. Mintal, sunt în hibernare. Nu am chef de nimic, sunt obosită şi chiar nu îmi stă mintea la numere, cel puţin nu la modul matematic.

Îmi înşir hârtiile peste tot, pun pe repeat *Hells Kitchen – I close the door,* mi-aprind o ţigară şi îmi fac curaj să mă apuc de treabă. Şi cum privesc eu pe tavan un păianjen care încearcă disperat să evadeze din decibelii ce inundaseră încăperea, aud bătând în uşă. Fiind destul de fricoasă din fire şi neavând nicio întâlnire programată, am intenţia de a mă înarma cu ceva înainte de a deschide, dar cu ce? în jur sunt numai dosare de contabilitate, şi nu e că poţi snopi pe cineva în bătaie cu un dosar plin cu documente de evidenţă operativă a muncii şi salariilor. În cel mai bun caz, îi poţi detalia cum o evaluare fidelă a patrimoniului, a situaţiei financiare şi a rezultatelor obţinute trebuie să respecte mai multe principii contabile până se sinucide sau moare de plictiseală.

În timp ce îmi fac tot felul de scenarii de o violenţă la care m-ar întrece şi un puştiulică de grădiniţă, îmi dau seama că singura valoare din birou sunt eu şi cine naiba s-ar încumeta să mă

fure?! Deci deschid.

În uşă e el trăgând cu sete dintr-o ţigară. Fără niciun cuvânt, eu fac o reverenţă, el mă sărută apăsat şi îl poftesc înăuntru. Operaţiunea „Rezoluţiile” demarează în forţă.

Ne privim scurt şi ne îmbrăţişăm îndelung. Ciudat cum toate întâlnirile noastre încep mereu aşa, un gest prin care ne sintonizăm energiile şi ne transmitem mai multe decât am reuşi prin uzatele cuvinte. Oricum nu am chef să vorbesc prea mult. Deşi trecuse puţin timp de când îl văzusem ultima oară, îmi lipsise nespus, îl doream cu o poftă cretină şi speram să nu-mi fi făcut această mega surpriză doar ca să trăncănim, pentru că tot ce aş fi gândit eu în timpul ăsta ar fi fost: bla, bla, bla, vreau să te dezbrac, bla, bla, ia-mă acum, bla bla, toate poziţiile.

Mă priveşte, îl privesc şi nu îmi vine să cred că e aici cu mine. Sunt din nou emoţionată, mă trec toate căldurile, parcă intru la menopauză precoce. Nici creierul nu mă ajută prea mult, deşi îi poruncesc să nu o ia din nou pe arătură cu tot felul de gânduri fanteziste. Vreau doar să îl trăiesc din nou.

Fără preaviz începe să mă sărute şi să mă frământe de parcă îmi auzise gândurile. Îmi place durerea pe care mi-o provoacă strângerea lui – mă face să mă simt vie, îmi place să mă predau lui şi să îl fac să se simtă în control. De fapt, e un joc

de-a subjugarea şi dominarea pe care îl facem cu rândul. În câteva clipe, decolează şi aterizează textile peste tot mai ceva ca avioanele Wizz, ne pipăim mai ceva ca la punctul de control când ai o mutră ce aduce cu Bin Laden, zboară hârtii în toate direcţiile mai ceva ca românii când s-a deschis spaţiul Schengen. Trupul îi miroase a combinaţie unică de ger şi cald, de parfum şi tutun, şi nu reuşesc să mă dezlipesc de pielea lui. Mă lipeşte de uşa rece, îmi ridică fusta spre coapse şi se lipeşte de trupul meu. Mă sărută cu sete, mă frământă cu sălbăticie. Renunţase la barbă şi obrazul lui fin pe pielea mea mă excită maxim.

După un scurt calcul trigonometric, mutăm acţiunea pe birou – unghiul ne favorizează mult mai bine pe amândoi. Îşi trage un scaun, se aşază şi îmi devorează sânii ca pe o cină caldă. Apoi mă întinde pe spate şi continuă cu desertul. Când mă simte tremurând de dor, mă trage uşor spre el şi mă pătrunde cum alunecă trenul de amerizare: lin, umed şi la înălţime. Îl simt încordat în timp ce mă pătrunde, simt că nu e prezent lângă mine ca ultima dată, însă nu îmi pasă. Schimbăm apoi unghiul şi mijlocul de transport. Îmbrăţişez biroul la 90 de grade şi prind loc la Săgeata Albastră. Îmi desface picioarele, mă trage uşor de păr şi mă arcuieşte ca pe o bărcuţă. Îl simt învolburat în spatele meu şi ştiu că urmează ceva dureros de

plăcut. Biroul trepidează sub ritmul alert, eu gem sub presiunea lui violentă şi simt cum încep să plutesc. Începe să mă plesnească, să mă strângă cu putere de şolduri, să mă pătrundă până în cel mai adânc ungher. Scot un ţipăt scurt, răsuflu îndelung şi părăsesc gara. După câteva clipe, vine şi el.

Şi uite-aşa, în seara asta, între palul rece şi pielea lui caldă, îmi prăjesc din nou creierul.

Ne aprindem câte o ţigară.

— Auzi? Melodia asta e pe repeat sau trăiesc eu ziua cârtiţei?

— E pe repeat, zic zâmbind.

— Ok. M-am liniştit. Am eu o perioadă mai naşpa, dar mă gândeam… aşa… să-ţi ia minţile la primul obstacol… Parcă prea de tot.

— Nu te panica. Ai minţile la tine.

— Şi ale tale? Unde sunt?

— Tot acolo. Adică la locul lor vreau să zic.

Îmi zâmbeşte ca unui copil care tocmai a povestit în public ce a văzut el prin gaura cheii că făceau mami şi tati şi îşi lasă privirea în podea.

Nu mai schimbăm prea multe replici apoi. Niciunul dintre noi nu are chef de vorbă. El trece printr-o perioadă grea şi e debusolat. Deşi îmi e greu, îi sunt alături în modul în care mă doreşte alături. Ştii, unii prieteni sunt buni pentru o seară în oraş, alţii pentru o vorbă bună, unii ca să-ţi împrumute bani, alţii pentru o glumă. Dar dacă

găseşti pe cineva care îndeplineşte câteva din cele de mai sus şi în plus te lasă să o tragi de păr, să o plesneşti peste buci şi să i-o tragi fără reproşuri şi fără tarif, never let her go! Cam asta făcea el cu mine. Eram prietena lui – îl ascultam când avea chef să se descarce în timp ce mângâia un abdomen dezvelit, îl sărutam pe frunte când îşi povestea problemele cu capul sprijinit între sânii mei goi, îi ofeream un alt univers când cel în care trăia devenea prea îngust. El mă căuta, eu mă îndrăgosteam, el îşi dădea seama.

— De multe ori văd felul în care mă priveşti şi nu ştiu cum să fiu acea persoană care îţi lipseşte, îmi zice din pragul uşii înainte să plece.

În realitate nu îmi lipsea nimic. Doar că aş fi vrut să îi pot avea pe amândoi. Gândul ăsta însă îl păstrez pentru mine.

Îmi zâmbeşte şi se pierde în gerul nopţii.

*

Pierdusem pariul cu mine şi nu aveam idee cum să îl plătesc căci nu învăţasem să gestionez coborâşurile care urmau după urcuşurile cu el. Era ca şi când aş fi încercat să cobor Cheile Nerei pe tocuri – tot ce puteam spera era să nu se lase cu fractură. De toc.

Se întâmpla ceva ciudat cu mine, eram conştientă că situaţia îmi scăpa de sub control şi îmi devenea din ce în ce mai greu să îmi joc rolul. Nu eram fiinţa stabilă, ancorată în realitate aşa

cum credeau toţi, nu îmi făceam planuri de viitor deşi răspundeam afirmativ tuturor ideilor lui Robert. Cred că o făceam doar în speranţa că mâine se va răzgândi şi vom rămâne tot pe loc până voi înţelege şi eu încotro vreau să mă îndrept. Ştiu, nedrept faţă de Robert, dar povestea asta este despre mine.

E ok să nu fii cea mai frumoasă femeie pe care o şi ştie soţul tău, e ok să nu fii cea mai deşteaptă femeie pe care o ştie soţul tău, e ok să nu fii cea mai harnică femeie pe care o ştie soţul tău, dar trebuie să fii cea mai fidelă femeie pe care o ştie soţul tău. Eu fusesem mult timp cea din urmă. Dar nici asta nu mai eram acum. I-aş fi cerut lui Robert să mă ierte, însă nu poţi cere cuiva iertare pentru ceva ce nu ştie. I-aş fi cerut să nu se mai bucure de femeia care devenisem datorită altcuiva, dar oare nu era ea aceeaşi de care se îndrăgostise cândva?

Nu înţelegeam încă dacă mă schimbasem sau devenisem şi mai mult ceea ce eram de fapt. O femeie care nu ştie ce vrea, dar ştie ce nu vrea. Nu voiam, să rănesc pe niciunul dintre cei doi bărbaţi care îmi marcau existenţa, ci doar pe mine, căci doar atunci când sufeream mă simţeam vie. Poate, dacă n-aş fi fost narcisistă, aş fi fost una dintre cele care îşi torturează trupul tocmai pentru a simţi durerea. Dar durerea fizică se uită, aşa cum o palmă doare mai mult în suflet decât pe

chip. Am fugit întotdeauna de fericire, chiar şi atunci când eram mică şi tatăl meu îmi făcea vreun cadou, de cele mai multe ori, mărunt. Nu mă puteam bucura, ştiam cât a trudit ca să îmi poată cumpăra acel nimic iar eu nu îl meritam doar pentru că existam. Sau poate am fugit de momentele alea de fericire doar pentru că ştiam că sunt trecătoare, că nu vor dura la infinit, şi-am încercat să ies anticipat în întâmpinarea inevitabilului.

Cu el trăiam singurele momente în care eram eu cea reală, imperfectă, defectă, vie. Căci ştiam că după ele va urma suferinţa. Devenisem dependentă de întâlnirile cu el, iar sevrajul era iminent la un moment dat. Vârtejul în care trăisem în ultimul an mă obosise foarte tare. Partidele de sex erau senzaţionale, conexiunea mentală împinsă până la telepatie era fantastică, însă intervalul de repaus în care nu ştiam nimic despre el dar descopeream lucruri urâte despre mine începuse să mă macine. Riscam să pierd tot ce clădisem de-a lungul timpului alături de Robert, riscam să îmi pierd minţile şi nu eram destul de puternică pentru asta. Îmi prinsesem urechile şi voiam să ies cât încă mai aveam cerceii.

Nu l-am mai căutat, nu m-a mai căutat. M-am refugiat în tot felul de activităţi pe care le ignorasem în ultima vreme. Am început să merg la sală, mi-am reînnoit permisul la bibliotecă, am

început din nou să scriu. Însă nici astea nu păreau a funcţiona pentru mine în perioada asta. Dădeam drumul la muzică în căşti şi cutreieram aleile parcurilor din jur. Nicio afacere. Mai degrabă mă apuca depresia. Ştii câte feţe triste întâlneşti pe drum? Oameni care au uitat să zâmbească gratuit doar pentru că privesc copacii încărcaţi cu zăpadă sau aleile îngheţate ce par pavate cu diamante, copii care au uitat cum să se bâtă cu bulgări fiind prea preocupaţi să devină războinici virtuali, puştoaice care au ratat startul adolescenţei inocente şi s-au trezit într-o lume a măştilor sociale mult prea grele pentru porii lor fragili. Dar cine naiba sunt eu să judec? Fiecare poartă cu sine propria-i poveste despre care nu ştii nimic.

Începusem să ies din nou în oraş, lucru pe care nu îl mai făcusem de mult timp, însă în perioada asta aveam nevoie de agitaţie, de oameni, de râsete. Nu voiam să rămân în linişte şi să îmi aud gândurile.

Într-una dintre seri, am ieşit la cină cu Sorin, singurul meu prieten din copilărie, genul ăla de prieten pe care îl descrii din simpatie drept „cea mai proastă cunoştinţă a mea”. Un tip scund, slăbuţ, uşor agramat, în esenţă nu impresionează prin nimic, dar eu l-am acceptat ca atare – e un tip pe care mă pot baza când vreau să râd până mă ţin de burtă. Omul are însă un mare defect: este

un afemeiat notoriu. Pe bune, ăsta arde tot ce prinde, adică dacă respiră şi poartă fustă, i se aprinde rezistenţa! Ghinionul lui, pe lângă faptul că e căsătorit, e că nici nu prea îl duce capul şi se trezeşte în tot felul de situaţii penibile.

Ne-am aşezat la o masă şi aşteptam să ni se preia comanda. Avea o privire abătută, era neîngrijit, necălcat, nebărbierit, parcă şi nemâncat. Din nu ştiu ce motiv, parcă îmi inspira milă, senzaţie care mi-a trecut repede.

— Ce-i cu mutra asta lungă? l-am întrebat eu nedumerită.

— Sunt supărat rău…

— De ce? Ce-ai mai păţit?

— Eh, de data asta am comis-o rău! M-a dat nevastă-mea afară din casă. De fapt, sunt fugit de acasă.

— Ce? Păi ce-ai făcut?

Şi-a tras o palmă peste frunte şi a început să-mi povestească.

— Mă, frate, mi s-a pus pata pe una care lucrează la un cazino colea pe Bulevard. E una focoasă rău, cu ţâţele mari şi nişte buze de zici că sunt roţile de la Aro. E studentă fata la comunicări şi relaţii d-astea… că ştii că eu nu mă uit aşa după orice fustă…

Spunea asta în timp ce îşi sucise gâtul după fundul ospătăriţei. Îmi era destul de greu să nu râd, dar povestea din tot sufletul şi îmi părea rău

să-i stric momentul.

— Până aici, toate bune şi frumoase pentru mine. M-am cam ţinut eu un pic după curul ei până a cedat, dar şi după ce am prins-o, am schimbat vreo două găuri la curea. Da' am fost şi cam prost, frate, că am obişnuit-o pe asta cu atenţii şi cu bibiloşenii până să o crăcănez şi a început proasta să mă caute tot timpul. Azi un sms, mâine un mesaj pe Whatsapp, poimâine un telefon la 10 noaptea şi a cam intrat nevastă-mea la bănuieli.

— Şi? Te-a întrebat ceva?

— Păi îţi dai seama că ea m-a întrebat, dar eu nu eram prost să mă dau de gol. I-am spus că, na, nişte tovarăşi se ţin de glume… şi i-a trecut. Adică aşa am crezut.

— Aşa…

— Mă, fată, şi-ntro seară, cum intru eu pe uşă fericit că nu mă căutase aia toată ziua şi pregătit s-o fac pe nevastă-mea femeie cinstită, pe cine crezi că găsesc la masă în bucătărie?!

— Nu cred!

— Ba-să-crezi! Pe aia şi pe nevastă-mea! Mă, frate, dacă aş fi avut prostata slabă m-aş fi pişat pe mine pe loc! Prima dată m-am uitat pe pereţi să văd dacă n-am intrat cumva într-un univers paralel. Văd tabloul cu căpşuni de la soacră-mea, prosopelele cu cireşe de la mătuşa Victoriţa, deci n-aveam scăpare. După ce am văzut că sunt la

mine în casă, am vrut să o iau la fugă pe scări în jos. Da' cum dracu' să fug când mi se făcuseră picioarele aşa grele de parcă îmi lipiseră tălpile de gresie… Şi cum stăteam ca prostu' pişat pe mine de frică în pragul uşii, le văd pe astea două cum rânjesc fasolea la mine. Ţâţoasa sare repede de pe scaun, mă pupă şi îmi spune: „Pisoi, m-a invitat sora ta să bem o cafea împreună! Toată ziua i-am povestit despre noi doi!" Nevastă-mea fuma, scuipa flăcări pe gură şi smoală pe nări! Futu-ţi pisoii mă-tii de gonflabilă cretină cu creier de găină! Nu ştiam cum să o dau pe asta la o parte de pe mine şi să ajung să o împac pe nevastă-mea. Bine dracu' că n-am făcut-o că am putut să o folosesc ca apărătoare. Bă, şi cum s-a ridicat nevastă-mea de pe scaun, a şi-nceput să plouă cu ceşcuţe de cafea, linguriţe, farfuriuţe şi toţi dracii de pe masă. Şi nebuna se ducea spre sertarul cu oale şi tigăi. Am luat-o pe gonflabilă de mână ş-am pornit-o la fugă pe scări în jos până nu afla tot cartierul ce făcusem.

Eu râdeam cu lacrimi de se uita tot restaurantul la mine. Mi se părea un episod din „La bloc" sau ceva de genul. Începuse şi el să râdă, mai degrabă de râsul meu decât de păţaniile lui, evident.

— Hai, continuă! i-am zis mai mult sughiţând.

— Păi aş continua, dar mi-e să nu-ţi rămână cartofu' în gât!

— Dacă ai supravieţuit tu unei ploi cu veselă, mă descurc eu cu un cartof amărât.

— Drăguţă ca de obicei! Aşa… am aruncat-o pe gonflabilă într-un taxi după ce m-a dat dracu’ şi m-a pălmuit de mă doare şi-acu’ şi m-am dus să dorm la Răzvan unde stau şi azi. Mă gândesc să mai stau la el câteva zile până îi trece nebunei supărarea.

— Ce? Tot ea e nebună?!

— Păi cum să nu fie, mă, nebună dacă i-a trecut prin cap să îmi caute în telefon, să ia numărul ăleia, să se dea drept sor-mea şi s-o invite pe aia la noi acasă la o cafea?! Cum să-mi caute, frate, în telefon? Asta înseamnă că nu are încredere în mine!

Jur că omul era nebun, dar convins de logica lui! Asta era în stare să îi intenteze nevesti-sii proces pe motivul violării corespondenţei personale şi să şi câştige.

Eu încă nu mă puteam opri din râs.

— Măi, Sorin, eu cred că tu ai fost nebun la faza asta!

— De ce, fată? Că am înşelat-o? Voi, femeile, şi poate căcaturile despre Feţi-Frumoşi şi iubiri ca-n loveşti pe care vi le bagă în cap de când sunteţi mici! Sunteți toate nişte proaste!

— Nu de-asta, mă, prostu’ neamului! Cum o vei pe aia trecută în telefon?

Ştii mutra aia pe care o face Homer Simpson

de fiecare dată când are revelaţia propriei inteligenţe? O oh!

— Păi… Buze Moi…

— Stai… ceea?!

— Păi… aşa a salvat aia numărul în telefonul meu i aşa l-am lăsat. Că eu oricum am telefonul cu mine tot timpul.

— Cu riscul de a mă repeta: ceea?! Mă tu ai retard? Adică nu te-a dus capul să o bagi gen Adi Vulcanizare sau Dorel BRD, aşa ca o măsură de siguranţă pentru momentele în care nu ai telefonul cu ne… dar nevastă-ta e nebună că a găsit-o în agendă e… Buze Moi?!

— Nu mai râde, fată, aşa că mă ridic şi plec!

— Păi eu aş râde şi altfel dar tot nu o să te ajute! i ştii de ce râd acum, da? Că şi dacă o să te primească înapoi acasă, o să primeşti buze reci până o să-ţi înghețe… ca să uiţi de alea moi!

*

Vreau ceva din nimic
şi vreau puţin din altceva,
Din toate vreau un pic
şi din orice câtva,

Vreau să merg spre undeva,
Dar păşesc spre nicăieri,
Şi nu mă dezrobesc nicicum

Din nimicnicia de ieri.

Nu sunt nimic nicicând,
Deşi azi mă cred cineva,
Şi oricine m-aş fi crezând
Mâine voi fi altcineva.

În ciuda tentativelor mele de socializare, nu reuşeam încă să mi-l scot din minte. Chiar dacă mi-o administrasem singură, pastila „fără finalitate" părea că îmi intrase undeva pe trahee. După întâlnirea cu Sorin, cred că împrumutasem din logica nebunului. Gândeam: frate, şi eu am înşelat, dar măcar am făcut-o cu cap şi, ca să rămân pe acelaşi făgaş, ar fi bine să se încheie tot aşa. Consideram că pentru a-mi vedea mai departe de drum, oricare ar fi fost el, aveam nevoie să se termine totul.

Primul pas era făcut. Îmi propusesem să închei povestea cu interesantul capitol de la birou. Al doilea pas era să mă obişnuiesc cu ideea. Era singura soluţie pentru a-mi păstra luciditatea şi echilibrul. Îmi făcusem câteva regii, dar speram să nu mă mai caute el, aşa o să îl urăsc mult şi asta mă va ajuta puţin, ştii tu, logică feminină.

Totul părea mai simplu pe măsură ce trecea timpul. Începusem să îl discreditez în mintea mea. Îi găseam tot mai multe defecte, iar acolo unde erau combătute de raţiune, i le inventam.

Reanalizând motivele pentru care era fiecare dintre noi în povestea asta, îmi părea că eu am riscat mai mult decât el – eu o făceam pentru că îmi trezise interesul, el o făcea pentru că acasă lucrurile o luaseră razna la puţin timp după ce se căsătorise. Aşa vedeam eu situaţia atunci. Consideram că mă folosea şi cu ajutorul meu viaţa lui de cuplu se îmbunătăţea, cum se întâmplă în multe cazuri. Mi se părea că era un laş. Dacă aş fi însemnat mai mult pentru el, şi-ar fi făcut mai des timp să mă vadă decât să se ascundă după perdeaua unor replici comerciale gen „calitate, nu cantitate”. E ca şi cum mi-ai spune: nu mai fuma în fiecare zi că la un moment dat o să te saturi de ţigări. Este exemplul tipic de obiceiuri care ştii că îţi fac mai mult rău decât bine, însă nu eşti destul de puternic să te poţi lipsi de acel bine nociv. Şi, în ultimă instanţă, când toate chestiile astea psihologice mă oboseau, mă limitam să gândesc în mintea mea blondă că nici măcar nu era aşa frumos. Acum mi se părea crăcănat şi cocoşat şi… parcă nici n-o avea aşa mare. Frustrarea te păcăleşte a fi un prieten de nădejde când întâlneşte superficialitatea propice.

Timpul trecea, fiecare îşi vedea de treaba lui şi parcă nu avuseserăm vreodată o treabă comună, într-un fel era mai bine aşa. Mă gândeam că „problema” rezolvându-se de la sine, nu mai era nevoie să fac pasul trei: notificarea. Eram stăpână

pe situaţie!

Până în ziua în care m-a căutat şi mi-am dat seama că aveam de fapt echilibrul unui elefant pe un fir de mohair. Pactul nostru fusese simplu: secret friends with benefits, dar în momentul în care unul dintre noi va decide să iasă din joc, va trebui – din bun simţ – să îl anunţe pe celălalt. Şi asta trebuia să fac eu.

M-a sunat şi nu am răspuns. M-am refugiat în sala de conferinţe liberă la ora aia, m-am aşezat pe un scaun şi mi-am făcut curaj să îl sun înapoi. Speram să nu răspundă. Apoi speram, dacă va răspunde, să nu îmi pierd eu curajul.

— Hey!

— Hey, my friend…

— Totul ok? Ai o voce ciudată.

Nu ştiam cum să încep ce aveam de spus. Mă copleşiseră emoţiile, se duseseră naiba toate scenariile mele despre posibilul dialog, se spulberaseră toate teoriile despre cum mă folosea, despre laşitatea lui. Acum mi-l aminteam frumuşel foc, cu zâmbetul de copil şugubăţ şi… dacă tot veni vorba despre băţ… în fine, parcă aveam din nou retard.

— E totul ok. Tu eşti bine?

— Sunt bine. Mi s-a făcut dor de tine şi voiam să stabilim o nouă raportare.

— Nu cred că te mai pot ajuta. Aş dori să suspend activitatea.

— Ce este? S-a întâmplat ceva acasă?

— Nu, acasă totul este bine. S-a întâmplat că m-a prins vârtejul şi este mai bine pentru mine să ies acum. Încep să simt pentru tine lucruri care mă sperie.

Mă simţeam atât de proastă că formulasem aşa ultima frază! Parcă transformam totul într-o telenovelă eşuată.

— Am înţeles. Mi se pare corect să faci ce e mai bine pentru tine şi îţi mulţumesc că m-ai anunţat. Fair-play până la capăt.

— Nu mi-e uşor să fac asta. O să-mi amintesc mereu cu drag de toate momentele noastre împreună. Mi-ar fi cam greu să uit unele dintre ele şi nici nu îmi doresc să fac asta. Nu cred că o să înţelegi vreodată ce a însemnat pentru mine să te întâlnesc...

— Ba înţeleg perfect. Şi reciproca e valabilă, m-a întrerupt cu o voce mai mult supărată decât tristă.

— Să ai grijă de tine, te rog…

— Şi tu la fel. Te pup.

— Te pup şi eu…

Şi a închis.

Sunt zile în care eşti păianjenul ce ţese pânza şi prinde musca. Sunt zile în care eşti musca prinsă în pânza altcuiva. Dar cum dracu’ te ridici din pat şi te prefaci a fi un adult funcţional când te simţi ca un păianjen care s-a încurcat în propria

pânză?

Făcusem pasul pe care mi-l propusesem, iar acum dramatizam mai rău decât Cătălin Radu Tănase la o bătaie între microbişti. Şi nu se întrevedea nicio pauză de publicitate.

Plângeam ca o bocitoare prost plătită şi apoi îmi ascundeam tristeţea sub tone de fond de ten şi ruj roşu. Gândul că nu o să îl mai văd vreodată mă copleşea mai rău decât cel că nu îl vedeam suficient odinioară. Deşi îmi dorisem să devin un adult care nu se va mulţumi cu puţin, mi se părea acum că totuşi ideea e aplicabilă într-un anumit context. Deci trebuia să suprim contextul. Uşor de zis, greu de făcut.

Robert avea o perioadă mai grea la job, ajungea acasă nervos câteodată, iar asta mă destabiliza şi mai mult. Uneori avea chef să mergem undeva pentru câteva zile, să vizităm prieteni, să facem o drumeţie, activităţi de oameni normali, în fond. Eu, în schimb, aveam chef să stau în casă, să scriu sau pur şi simplu să-mi plâng de milă. În plus, nu o duceam prea bine cu banii, iar asta îmi trezea amintiri neplăcute. Îmi dădeam seama că începeam să îl scot din sărite.

Îmi amintesc cum într-una din zile, după o ieşire mai ciudată de-a lui pentru un proiect care nu mergea aşa cum voia el, după ce s-a calmat i-am zis:

— Auzi? Tu te-ai gândit vreodată cum ar fi fost

viaţa ta dacă în locul meu ar fi fost una isterică?

— Mda, uneori şi eu mă întreb cum te suport, mia răspuns zâmbind.

Apoi a continuat sec:

— Dar să ştii că parcă aş prefera una care trânteşte lucruri decât să îmi dea citate din toate religiile asiatice. Eşti obositoare, dar simpatică per ansamblu.

„Obositoare”. Îmi mai spusese asta de câteva ori. E drept, mie îmi place să aberăm. Putem vorbi minute în şir despre lucruri de o importanţă nu chiar universală, ca de pildă dacă peştii fac pipi, dacă broaştele vomită, dacă vecina de la trei i-o suge lu’ bărba-su, dacă duminica faci duş doar pentru că te loveşte panica la gândul că, în cazul unui eventual cutremur, tu vei coborî în faţa blocului mirosind a sconcs. Dar n-aş fi crezut că astea sunt subiecte obositoare. Aş putea întreba un prieten cu care aberam până la orgasm când ne întâlneam. Dar tocmai mi-am amintit că nu-l mai am.

Şi uite-aşa se întâmpla în viaţa mea câte ceva care mă făcea să-mi amintesc de el.

Mă întrebam dacă şi în viaţa lui se întâmplau lucruri care-i aminteau de mine, deşi nu cred. Căci el stă la casă.

Nimeni nu m-a răsfăţat vreodată cum a făcut-o Robert, nimeni nu m-a ajutat să devin eu cum a

făcut-o el. Amândoi mi-au marcat existenţa, amândoi îmi erau de neînlocuit. Exista un singur gând care mă întrista: cred că tatăl meu nu era prea mândru de mine.

Era o zi oarecare la birou ca toate cele care au urmat. Deşi ar fi trebuit să mă focusez pe multele taskuri pe care le aveam de îndeplinit, nu mă puteam concentra, parcă nu îmi mai găseam locul, parcă nu îmi mai găseam rostul. Începeam să mă pierd pe undeva între realitate şi visare cu ochii deschişi.

Brusc, am tresărit la sunetul telefonului.

— Alo? Ce faci, mâţo?

— P-aci prin ogradă. Tu?

— Vii la o ţigară? Am o misiune pentru deseară.

— On my way!

Mi-am luat ustensilele şi m-am îndreptat către locul pentru fumat. Eram curioasă ce urma să îmi propună Corina.

Ne-am aşezat şi ne-am aprins câte o ţigară. Ea mă privea cu un zâmbet viclean şi mă aşteptam la vreo ciudăţenie.

— Que pasa?

— Pasa că prietena mea, Delia, are o depresie postpartum.

— Păi a născut acum cinci ani…

— Da, dar săptămâna trecută i s-a născut ideea că al ei o înşală. Şi e convinsă că are

întâlnire chiar în seara asta. Hai să-ţi povestesc mai multe ca să pricepi cum stă treaba. Ea simte că el se poartă ciudat în ultima vreme. Adică începe să ridice tonul la ea din orice rahat, ajunge mai mereu târziu acasă, şi-a parolat telefonul şi, când asta a vrut să sune pe cineva de la el că se descărcase al ei, a făcut un scandal monstru că nu se atinge nimeni de telefonul lui pentru că el are lucruri importante legate de serviciu şi nu poate risca să piardă datele din vreo neglijenţă a ei… Şi alte chestii de genul ăsta care probabil nu prea te interesează.

— Ai ghicit! am rânjit eu ironic. Şi care e rolul meu în filmul ăsta?

— Păi ideea este că el i-a spus că azi se întâlneşte cu câţiva foşti colegi de serviciu. Ea bănuieşte că se vor vedea la Porticia, dar nu e sigură, aşa că va trebui să îl urmărim de îndată ce pleacă de la job. Şi, cum pe mine mă cunoaşte, rolul tău este să iei loc la o masă acolo şi să sondezi un pic terenul. Îţi spun eu cum arată şi în ce e îmbrăcat azi.

Pe bune?! Eu să fac chestia asta? E ca şi cum ai trimite o madamă să militeze pentru abstinenţă la un internat catolic. Mă şi vedeam în flăcări! Dar cum naiba să îi spun că, din motive psihologico-infideloipocritice, nu aş prea fi în măsură să fac asta? Ea mă fixa cu ochii ei mari de căprioară şi zâmbetul până la urechi aşteptând un răspuns

pozitiv. Şi pozitiv a fost…

— Super! îi spun să stea acasă şi să aştepte veşti de la noi.

— Super… am bolborosit eu.

După program, am plecat împreună cu maşina ei. L-am urmărit pe stimabilul de la distanţă că, deh, am văzut şi noi destule filme şi ştiam cum se face. L-am pierdut când a încercat să ne pună beţe în roate un semafor, dar l-am reperat în timp util. El a parcat maşina în faţa localului, noi am parcat în spate. Planul era ca ea să rămână în maşină, iar eu să mă aşez la o masă de unde să pot observa situaţia per ansamblu.

Localul era o terasă cochetă numai din geamuri fumurii. Noroc că uşa era deschisă şi mi-am dat seama pe unde era intrarea, altfel ar fi trebuit să fac pe mimul. Când am intrat, exact la masa de lângă uşă erau câteva specimene cu trei rânduri de ceafă la purtător şi probabil tot atâtea în farfurie, ăştia numiţi generic interlopi. Eu, neştiind ce scenariu mă paşte la ceas de seară, mă îmbrăcasem dimineaţa într-o frumuşică rochiţă cloş neagră cu floricele, sacou negru turnat perfect pe talia mea micuţă şi, evident, pantofi stiletto pink nude. M-am aşezat la vreo două mese înaintea stimabililor, dar cu spatele la ei. Mi-am comandat un fresh de portocale şi am intrat în expectativă.

Pe diagonală, dar la o distanţă considerabilă,

la masa la care se aşezase bănuitul începea să se adune o gaşcă. La început vreo două tipe, apoi vreo trei tipi, apoi le-am pierdut numărul. Omul nu minţise, chiar era o adunare între colegi, deci era inutil să mai stau. Am achitat nota şi m-am îndreptat spre ieşire. Şi cum mă îndreptam eu din nou spre masa interlopilor în direcţia în care era ieşirea, privesc în faţă şi îmi dau seama că nu mai ştiu care era uşa. Totul era închis şi părea doar un geam infinit. Am rărit pasul, m-au trecut toate transpiraţiile, ăia mă analizau de la vârful pantofilor până la firul de păr regenerat care stă ca o antenă când are el chef, în fine, eram ca un hamster într-o jucărie roată, cu diferenţa că pe el nu îl scanau interlopii cu infraroşii. Nu cred că există o categorie de bărbaţi pe care o detest mai mult decât pe ăia pe care îi vezi efectiv cum te dezbracă din priviri de te simţi aiurea că ai ieşit din casă în perioada inter-epliare. Ultima dată când mă simţisem atât de goală în public tocmai costasem pe cineva o talie de 60 cm. În fine, eu continuam să îmi păstrez nasul pe sus şi încercam să nu arăt că îmi transpiraseră chiloţii de emoţie, ei continuau să mă fixeze şi să rânjească strâmb. Şi cum mă apropiam eu din ce în ce mai mult de spaţiul unde îmi aminteam uşa, văd un mâner maro mare cât o brichetă Bic. Cred că în clipa aia am expirat toată nicotină pe care am inhalat-o vreodată. L-am împins spre stânga cu două degete

printr-o mişcare atât de delicată şi sofisticată de zici că şi când o pipăi folosesc mănuşi albe, am ieşit şi am închis apoi uşa în urma mea.

Trecând peste penibilul momentului, m-am bucurat că în seara aia nu am distrus o căsnicie. Dar, şi dacă ar fi înşelat-o, eu hotărâsem deja deznodământul.

*

Timpul are darul de a se târî când tu îţi doreşti să alerge. Uitarea este ceva ce apare când tu eşti ocupată cu o ţigară şi câteva shot-uri în compania unor prieteni, acceptarea este ceva ce se instaurează odată cu trecerea lui, când a-ţi asculta propriile gânduri şi a deschide albumul amintirilor din minte nu mai provoacă un viscol, ci o ninsoare domoală. P-asta o aşteptam eu spre începutul verii!

Îmi era din ce în ce mai dor de el când rămâneam singură cu mintea mea. Mă întrebam dacă se gândeşte din când în când la mine, dacă îmi simte lipsa, dacă îşi doreşte să mă audă. Ridicam telefonul, scriam un text formal, inima îmi bătea ca unui căţel la vaccinat şi înainte să apăs send… delete draft!

Ce aş fi putut să îi spun? Ce naiba spui în astfel de situaţii? Adică atunci când te cerţi cu cel de-acasă, musai găseşti un mod de reluare a comunicării că, deh, împărţiţi un pat, o baie, un frigider; când te cerţi cu vreun coleg de la birou,

va trebui să te împaci că împărţiţi un perforator, un capsator, ceva; când te cerţi cu cea mai bună prietenă, va trebui să faci pace că ştie prea multe despre tine. Chiar dacă nu sunt motive, sunt pretexte şi tot te ajută cumva.

Dar acum? Ce aş fi putut să-i spun acum? Nici măcar nu ne certaserăm. Şi nici măcar nu se încadra în vreuna dintre descrierile de mai sus. Inima spunea cheesy: fă ceea ce simţi! Creierul spunea: ai luat o decizie, rămâi pe poziţii! Oh, poziţii, amintiri, chef, dor! îmi lipseau aberaţiile noastre, replicile cu sub context, schimbul de priviri cu substrat şi jocurile de sub aşternut.

Toată afecţiunea şi fanteziile mi le revărsam asupra lui Robert, cel căruia i se cuveneau de drept. Eram de atâţia ani împreună, am străbătut atâtea urcuşuri şi coborâşuri, eram prieteni, parteneri, amanţi, îl sprijineam în orice îşi propunea să facă, îl răsfăţăm, îi dădeam libertate, îl acceptam. Îl iubeam? Da. În felul meu. Casa era mereu îngrijită, hainele îi erau mereu curate şi călcate, în frigider era mereu ceva ce puteam pregăti când ajungeam împreună acasă la ceas de seară. Avea toată libertatea pe care şi-ar putea-o dori un bărbat căsătorit şi şi-o administra cum credea el de cuviinţă. Dintotdeauna. Nu îi puneam prea multe întrebări legate de orele la care pleca, unde sau cu cine. El făcea la fel. M-a înşelat vreodată? Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Sper

măcar să fi fost discret – oraşul e mic. Cert e că nu m-am simţit nicicând în plus în propria mea relaţie şi asta este senzaţia după care te ghidezi dacă vrei să mergi înainte împreună sau separat.

Căzuse amurgul prea devreme.
Plictisită în al gândindu-i bistro
Fumam ideea zilei de mâine,
Îmi ocăram fantezia limitată
Între marginile unui pahar
Prins în dansul licorii.
Ochi tumefiaţi mă scrutau
De parcă m-aş fi înveşmântat
Cu o faţă de masă murdară;
„Păstrează restul", am zis
Târându-mi aripile afară.

Nu ştiu alţii cum sunt, dar eu nu sunt o tipă foarte populară. Nu am prea mulţi prieteni, însă mă pot baza pe cei pe care îi am să mă transpună în toate situaţiile lor comice sau dramatice. Şi recunosc că, în ultima vreme, nu mă dădeam în lături din pur egoism: mă ajutau să uit.

Corina era prietena mea de câţiva ani, însă tot din pur egoism am ales să nu îi povestesc nimic despre el. Îl împărţeam deja nevoit cu altcineva. Dacă eu îi spuneam ei, el la rândul lui spunea unui prieten, parcă se aglomera. Şi orice adunare care depăşeşte un anumit număr de persoane devine

miting şi are nevoie de aprobare de la primărie. Deci, îl păstram doar pentru mine deşi, paradoxal, încercam să scap de el.

Într-o seară am ieşit să luăm cina în oraş la restaurantul meu preferat – Argon. Mă agăţam cu toate puterile de orice ocazie socială ce apărea la orizont, tocmai pentru că nu mai voiam să rămân singură cu gândurile mele. De-asta acceptam orice invitaţie, oriunde ar fi fost, spre încântarea lui Robert care era o fire mult mai activă social decât mine. În seara asta eram patru cupluri: eu şi Robert, Ana şi Matei, Sorin şi Alina – între timp îl primise înapoi acasă dar îi controla cu frecvenţă telefonul şi nu avea voie să depăşească un interval de 20 de minute între momentul plecării de la job şi momentul sosirii acasă, Corina şi Andrei, un tip cu care începuse să se vadă de ceva timp. Am comandat ceva de mâncare şi două sticle de vin roşu. Nu ţin minte marca. Pentru mine, dacă-i roşu, dulce şi a doua zi nu mă doare capul, marca sau preţul sunt complet irelevante.

Sorin stătea numai cu capul în pământ de fiecare dată când ospătăriţa trecea pe lângă masa noastră, căci Alina îi pusese interdicţie şi la privit. Din cauza asta, atmosfera a fost un pic încărcată la început, dar s-a detensionat pe măsură ce se tot umpleau paharele. Eu aveam chef să mă distrez, vinul îmi plăcea, aşa că se crease o relaţie destul

de strânsă între mine şi pahar.

Conversaţia la masă era una degajată: ba o povestioară, ba un banc, ba o remarcă amuzantă. Sorin ne-a povestit despre câţiva colegi de-ai lui – unul care, după o noapte de beţie, a ajuns la birou cu cămaşa trasă prin şliţul pantalonilor, altul care, adormit fiind, s-a spălat pe dinţi cu crema epilatoare a nevesti-sii, altul care a venit la birou cu puloverul pe dos şi, de ruşine, le-a spus tuturor că aşa e modelul, ba chiar a intrat pe Google să le arate modele asemănătoare uitând însă că nu tăiase eticheta. Ziceai că la el la job a tunat şi i-a adunat. Noi, fetele, ne ameţiserăm un pic şi îi tot tachinam pe băieţi pe diverse teme, predominant sexuale, evident. Toate bune şi frumoase până la un moment dat când, printre glumiţe şi râsete, Alina, de nicăieri, ne zice:

— Râdeţi voi, dar să ştiţi că Sorin al meu poate şi de şapte ori pe noapte!

— Ceea?! s-au auzit în cor vocile noastre.

— Sorin, bine, tati!!! zice Andrei ca şi când i-ar fi făcut galerie.

Nu ne-am putut stăpâni şi am izbucnit cu toţii în hohote de râs. Sorin săracu’ trecea prin toate culorile curcubeului şi se uita peste umăr în stânga şi-n dreapta căutându-l pe acel Sorin despre care vorbea nevastă-sa.

— Ce, iubi, nu mai ţii minte? a întrebat ea îmbujorată toată şi cu rânjetul până la urechi.

— Pişi, tu despre mine vorbeşti?!

Omul de obicei are o faţă de prost. Acum avea o faţă de prost derutat şi uşor pilit. Noi ne uitam la ei cu ochii bulbucaţi aşteptând următoarea replică de parcă eram la stand-up.

— Da, iubi! Nu pot să cred că nu-ţi mai aminteşti noaptea aia magică!

Ea a lăsat boticul, iar el s-a pus pe râs ca blegul.

— Eh, râzi ca broasca la inundaţie! a zis ea îmbufnată.

Noi, efectiv, eram pe sub masă.

Îşi aruncau ăştia doi nişte priviri de nu ştiam dacă urmează să se ia la bătaie cu tacâmurile sau să elibereze masa ca să ne demonstreze care dintre ei doi are dreptate.

— Mă, băiatule, te dezbrac aici să le arăt că poţi de şapte ori! Dacă ai putut atunci, trebuie să poţi şi acum! Doar n-o să mă faci de râs!

— Iubirea mea, eu mă dau mare macho şi ştie toată lumea deja ce îmi poate capul, dar de şapte ori pe noapte nu am putut niciodată! îmi făceau ăştia manea dacă era aşa!

— Dacă îţi spun că ai putut, ai putut!

— Păi şi mai ţii minte ce s-a întâmplat după? Adică am făcut un atac, ceva, de nu-mi aduc aminte?

Ea continua să stea îmbufnată şi cu mâinile încrucişate la piept, el continua să râdă şi să o

mângâie părinteşte pe cap, noi râdeam ca proştii.

Dacă nu am fi fost cu toţii uşor ameţiţi, ne-ar fi fost un pic teamă să nu fim chemaţi ca martori la divorţ a doua zi. Ea o tot dădea înainte că el poate, el se tot eschiva că nu poate. Sincer, nici eu nu credeam că poate şi-n gând încercam să-mi explic de ce. Una la mână pentru că îl cunosc şi de multe ori e numai gura de el – nu că asta n-ar fi un atu în unele cazuri, a doua la mână dintr-un simplu calcul matematic. Să zicem că începi prestaţia pe la zece seara ca orice om normal, adică după ce mănânci, fumezi o ţigară, speli vasele, faci un duş, etc. Numai în filme îi vezi p-ăia cum o fac pe nepusă masă de parcă au provizii ca hamsterii şi self-cleaning în chiloţi! în fine, o partidă completă şi făcută ca la carte durează cam 40 şi ceva de minute dacă îţi plac jocurile şi toate detaliile incluse, deci ca să o faci de şapte ori înseamnă să stai în… priză până dimineaţa. Aproape cât o zi de muncă. Pe de altă parte, amicul meu Sorin nu e vreun soldat marin. Adică e scund, slab, dar cu burtica la purtător. Dacă îl vezi, pare că singura fibră de pe el e cea textilă. În plus, nu ia pilula albastră. A luat-o o sigură dată şi când şi-a simţit inima bătând ca pickamerul, i-au venit în minte toate detaliile din prospect şi aproape a făcut infarct la gândul că ar putea face infarct. Deci, oricum ai combina-o, nu se ramifică de şapte ori.

Într-un final, momentul s-a încheiat cu două

mutre nedumerite: el se întreba probabil cu cine naiba o făcuse nevastă-sa de şapte ori pe noapte şi de ce îi atribuia lui meritele, ea se întreba cu câte naiba o mai făcuse bărbatu-său de-atunci de nu-şi mai aduce aminte.

Pentru noi ceilalţi, scena a fost binevenită. Ne-am distrat, am râs cu lacrimi, ne-am uitat la cel de lângă noi şi ne-am zis în gând: deci se poate şi mai rău.

Noaptea era încă tânără, stomacul era plin, creierul era ameţit, deci ce să facem mai departe? Ne cam amorţise fundul pe scaun şi nu aveam chef să mergem acasă. Mai aveam până la pensie.

— Hai să mergem în club! zice Andrei entuziasmat. Fac eu cinste cu intrarea.

Nu prea aveam chef de club, însă nici să mă închid între cei patru pereţi nu îmi surâdea. Plus că Andrei probabil voia să petreacă mai mult timp cu Corina, iar în club ştii cum e, o mână pe colo, o mână pe dincolo, un dans să ajute la digestie şi apoi o partidă de sex să sperie caloriile. Ă a îmi închipuiam eu că era cursul serii în mintea lui.

Andrei era un tip simpatic. Înalt, blonduţ, ochi albaştri, absolvent IEFS, deci atletic. Era un tip amuzant, nu foarte interesant, însă cu sclipiri de inteligenţă ce compensau per ansamblu. Avea însă defectul că se străduia prea mult să ne intre în graţii, dacă nu e de parcă noi eram juraţii de la MasterChef, şi oricum ştiam de la Corina că era

destul de bun la pat şi că sub cămăşile Tommy stăteau ascunse timide pătrăţele aşa că, din punctul meu de vedere, trecuse testul. I-am acceptat invitaţia şi am ajuns în Paradox, un club privat foarte mişto – o combinaţie interesantă între modern şi vintage, între elegant şi trashy, între trecut şi prezent. Mobilierul vintage te-ar transpune într-o lume liniştită dacă tablourile cu trupuri tatuate nu ţi-ar incita simţurile, luminile difuze te-ar duce spre visare dacă nu te-ar trezi mixul dj-ului. Să zicem că se potrivea perfect mediul cu starea mea din ultima vreme.

Cum ne îndreptam noi ca oile spre omul de la security, Andrei ne depăşeşte pe toţi ca să achite el pentru toată gaşca, dar uită să se mai oprească. Lumina fiind destul de slabă, nu şi-a dat seama că omul de la pază stătea de fapt în capătul unor trepte. Eh, şi luat târâş de entuziasm, îi alunecă piciorul pe gresie şi se duce pe cur în josul scărilor cu o viteză de zici că-l înscriseserăm la vreun concurs de bob. Noi, fetele, neam panicat şi am luat-o la fugă după el pe scări. Bine, atât cât poţi fugi pe gresie şi tocuri de 12. Bărbaţii, mai sensibili din fire, s-au pus pe râs. Chiar era de râs până la urmă, am dramatizat eu un pic momentul – erau doar câteva trepte amărâte şi, până să ajungem noi, el se şi ridicase şi se scutura de ridicolul de pe blugi. Apoi s-a întors să achite intrarea pentru toţi ca şi când nimic nu s-ar fi

întâmplat.

Tipul de la security, un munte de om cu cercei diamant şi tatuaje pe gât, se uită la el încruntat şi îi zice cu o voce de tremurau pereţii:

— Tu… azi… nu plăteşti… că, la ce intrare îţi făcuşi, mă bate Dumnezeu dacă îţi mai iau şi banii!

Am pornit cu toţii pe scări râzând, dar nu înainte de a-l ţine pe Andrei de cot – eu şi Ana într-o parte, Corina într-o parte.

Restul serii nu a fost senzaţional. Robert nu se ridica de la masă pentru că nu îi place să danseze. Sorin făcea două mişcări din cur cu multiple replici din burtă şi apoi se aşeza şi el bolborosind „Mă aduserăţi în club cu burta plină şi creierul gol”. Eu îi ţineam companie lui Robert, căci nu prea ştiu să dansez – de obicei mai mult mă prostesc, dar acum nu prea aveam chef. Alina îi mai făcea lui Sorin câte un lap-dance eşuat. Ana şi Matei erau prinşi într-o discuţie despre temele copilului probabil. În concluzie, nu eram chiar aşa departe de pensie. Singurii care se distrau erau Corina şi Andrei. Pentru că, până la urmă, viaţa merge înainte cu curu’ vânăt şi moralul ridicat.

*

— Mă întreb ce-ţi trece prin căpşorul ăsta blond.

Îmi dă la o parte o şuviţă rătăcită şi mă sărută pe gât. Închid ochii, îmi cuibăresc obrazul în perna

pufoasă şi îmi gravez momentul în cel mai ascuns ungher al minţii, unde nu-l va putea atinge praful pe care îl lasă în urmă timpul.

— Nu mă lua în seamă. Mă pierdusem un pic în lumea mea.

— Mai sunt şi eu în lumea ta?

Îmi întorc privirea către chipul pe care îl privesc ca pe o rază de soare după o îndelungă hibernare.

— Mai puţin în ultima vreme, dar încă mai mult decât mi-aş dori.

Aşternuturile miros a curat, el miroase a plăcere păgână, eu miros a fericire efemeră. Încă o dată îmi învineţisem orgoliul şi îi dădusem gândului să bea din pocalul trădării. Mă trădasem pe mine însămi. De câte ori imaginea lui îmi străbătea mintea, îmi anemia sufletul, iar acum, când eram împreună, îmi dădeam seama cât sunt de neputincioasă şi, mai rău, lipsită de voinţă.

Acelaşi decor, aceiaşi actori, alte scene, alt freamăt. Ce voi face din nou după ce va cădea cortina? Voi continua să nu mă bucur de realitatea mea şi să îmi trăiesc zilele prin ceaţa care, din nu ştiu ce motiv, nu mă lăsa să-mi văd viitorul firesc alături de un bărbat care era al meu gândindu-mă la un bărbat care nu era al meu. Iar el, în timpul ăsta, se gândea să facă următorul pas firesc alături de femeia care era a lui.

Nu ştiu mare lucru despre ea, însă mi-o

imaginez genul de femeie vicleană, care nu fuge întotdeauna pentru a scăpa şi nu cedează întotdeauna din slăbiciune, care face ca înfrângerea ei aparentă să fie de fapt victoria ei reală, iar regretele ei să fie doar un artificiu, un mijloc original de a-şi impune voinţa. Iar dacă asta nu funcţionează, i-o suge. Auzisem în treacăt despre ea. Genul de femeie din plastic, mereu scoasă din ţiplă, perfect decorată pe exterior, profund goală pe interior. Mi-o închipui geloasă, posesivă, isterică, obsedată de a face din relaţia lor o paradă pe-afară şi, probabil, o militărie în casă. În afară de cei doi cromozomi X, eu şi ea nu avem nimic în comun. Oh, wait! îl mai avem pe soţul ei. Eu îl am cu porţia, dar ştiu cum să mă înfrupt din el ca din cel mai gustos preparat, ea îl are din partea casei, dar preferă să îl trateze ca pe un desert; eu i-l trimit acasă proaspăt, ea preferă să îl pună la macerat. Cred că o urăsc. Căci iubirea nu trebuie folosită nicicând ca o armă, ci ca o salvare a sufletului, ca o apropiere de divinitate, oricare ar fi ea pentru fiecare.

Îmi scutur ideile astea din minte şi mă ridic să îmi adun hainele de prin toate colţurile camerei. Poate exagerez. Poate în realitate e o femeie extraordinară care i-o suge pentru că îi place. Lui.

Judecând după maratonul de gânduri pe care tocmai îl avusesem, îmi dau seama că amândoi am tăcut destul de mult după replica mea. Aş vrea să

pot întreba ce gândise el în tot timpul ăsta. Nu aştept declaraţii. Nu mi-am dorit nicicând asta. Dar cred că aş vrea să-mi spună că lucrurile nu sunt cu ea cum sunt cu mine. Am nevoie să aud asta. Din egoism, din orgoliu, din teama de a nu continua cu un handicap. Dar nu îl întreb nimic. Mi-e teamă de răspuns. Uneori, a-ţi povesti gândurile este mult mai intim decât a-ţi dezgoli trupul.

Nu vorbim despre ce se întâmplase cu ceva timp în urmă. El ştie deja că m-am îndrăgostit de el, iar eu ştiu că ştie. Alegem să nu transformăm o situaţie delicată într-una dramatică. Îmi place când nu sunt cuvinte multe între noi. Tot ce-ţi povestesc acum sunt scene care s-au derulat în mintea mea. Puţine cuvinte însă au părăsit locaţia.

Ne zâmbim ca de fiecare dată, ne sărutăm, iar eu plec spre casă, nu înainte de a face o oprire la „Eugenia”. Mi se făcuse foame.

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă am fi împreună?

— Da, dar nu ştiu dacă aş putea să fiu vreodată cu tine.

— De ce?

— Păi în primul rând pentru că înşeli, apoi…

— Stai! Ce?

— Ce?

Aş fi vrut să rememorez întreaga scenă, dar alarma de dimineaţă îşi cerea dreptul. Nu compartimentam deloc bine în ultima vreme şi haosul mă obosea îngrozitor. Parcă azvârlisem la grămadă şosetele şi cămăşile şi mă aşteptam să le găsesc împerecheate şi călcate. Nu aveam încă puterea sau voinţa de a le separa. Păstram ritualul de a mă trezi în fiecare dimineaţă şi de a contempla minute bune, în faţa mormanului de amestecături, ideea de a le arunca pe toate la gunoi şi de a începe de la capăt desculţă şi doar în chiloţi. Mă şi imaginam într-o căsuţă pe o pajişte trăind ca un hippie, îmbrăţişată doar de mirosul florilor, sărutată doar de soare. Stai! Nu tu wi-fi, baie în casă, catering, Facebook?! Sigur, şi ei probabil improvizau ceva, dar sunt prea leneşă pentru aşa ceva.

Lăsasem să se instaleze în mintea mea capcana „ignoranţa intenţionată”. Îmi repetam de câtva timp aceeaşi minciună şi ignoram toate faptele care o contraziceau. Pe scurt, hiperbolizam tot ce trăiam alături de el şi, ca să fie amăgirea completă, îi atribuiam şi lui aceleaşi trăiri. De fiecare dată când îl întâlneam, pentru mine avea loc un reset universal. Nu existam decât eu şi el, o evadare temporară într-o realitate paralelă, doar sevă pentru creier şi hrană pentru suflet – un drog altfel. Deveneam conştientă de părţile murdare când îl vedeam uitându-se la ceas şi panicându-se

ca un copil care a depăşit biletul de voie, şi când ajungeam acasă şi mă aruncam sub duş pentru a scăpa de trupul lui înainte de a mă cuibări în braţele celui care mă aştepta.

Mi-am luat lucrurile curate de pe umeraş şi am început să mă pregătesc pentru încă o zi de realitate. Dar pentru care dintre ele? Pentru cea în care mă simţeam ca un roboţel programat să îşi îndeplinească sarcinile cotidiene cu senzorul recharge licărind intermitent sau pentru cea care îmi epuiza cele mai. multe resurse căci nu o puteam accesa decât din minte şi fiecare accesare îmi încurca circuitele?

Când eşti fericit sau nefericit, undeva în mintea ta ţi-ai pierdut echilibrul şi te-ai păcălit. Şi-atunci începi să cauţi să înţelegi unde. Ţi s-a agăţat vreodată mintea de cineva în asemenea hal încât el a devenit axul care pune în mişcare toate rotiţele? A strâns vreodată sufletul tău în braţe pe cineva cu atâta putere încât o părticică din tine a rămas la el şi ai luat cu tine o părticică din el? Dacă da, în ambele cazuri, tu ai ieşit în pierdere.

Am început din nou să mă lupt cu mine. În al doilea an al sfărâmării mele, încercam să peticesc bucăţile din mine care rămăseseră la el. Umblam prin mintea mea ca printr-un album de fotografii atunci când vrei să mai ştergi din ele şi, pe măsură ce le priveşti din nou, îţi dai seama că toate îţi trezesc simţăminte pe care nu vrei să le

uiţi. Şi uite-aşa fiecare petic se desprindea şi golurile rămâneau la fel. Deci tactica asta pe care o adoptasem era la fel de inutilă ca ocupaţia servitorului pe care La Paíva îl punea să deschidă şi să închidă zilnic cele 150 de ferestre ale castelului.

În cele mai multe dintre zile, eram tristă. Nu din cauza mea sau din cauza lui, nu din cauza zilei sau din cauza nopţii, nu din cauza vremii sau din cauza vremurilor. Eram tristă fără o cauză. Îmi era din ce în ce mai greu să mă înţeleg. De ce îmi era aşa de dor de momentele cu el? De ce îmi doream mai multe momente cu el? De ce el mă detronase şi devenise suveran în mintea mea? Toate răspunsurile se aflau la mansardă – pun intended. Asta mă fascina. Acolo totul era deasupra a tot, totul era neregulat, deasupra era numai cer şi vis. El nu era o realitate, era o plăsmuire atemporală, nu era trecut sau viitor, era un prezent continuu, nu era o amintire murdară, era creaţia discretă a minţii mele. Iar eu eram creaţia lui. Odată ce am acceptat asta, am înţeles că nu mi-am dorit nicicând să fiu altcineva. Datorită lui am învăţat să nu vânez perfecţiunea, mi-aş fi anemiat sufletul; mi-am trăit imperfecţiunile şi pe astea mi le voi aminti mereu. Iar el a fost imperfecţiunea mea perfectă.

Nu ştiu dacă era faptul că venise vara sau dacă era vorba de poziţia Lunii faţă de Pământ,

dar uşor, uşor reuşeam să combat haosul şi să-mi instalez o stare generală bună. Eram din nou jovială, glumeaţă, senină, eram o încântare, ce să mai. La naiba! încep să sun ca o reclamă la antidepresive naturiste.

Trăgând linie, oficial îmi mergea bine. Neoficial, mă îndrăgostisem de el, iar asta mă speria cumplit, fisă îmi simţeam trupul viu, îmi simţeam mintea mai creativă, parcă îmi regăseam sclipiri de inteligenţă pe care le pierdusem până să-l întâlnesc; aveam un alt tonus psihic, iar asta mă bucura. Dacă aş fi pus mixul ăsta de sentimente pe muzică ar fi ieşit un fel de „You are my sunshine” produs de Moga şi cântat de Evanescence.

De fiecare dată când imaginea lui îmi apărea în minte, se declanşa un fel de efect Pavlov. Endorfinele o luau razna, pulsul îmi alerga mai rapid decât Boit – căţelul, nu atletul – şi parcă instantaneu salivam ca un vegan la raftul cu seminţe.

Dacă mă limitam să mi-l amintesc aşa cum îl păstram în minte, adică singur, aş fi putut spune că eram fericită. Eram fericită că îl cunoscusem şi că, deşi rare şi cronometrate, existau momente în care era doar al meu. Mintea lui lăsase în mintea mea urme adânci, atingerea lui lăsase pe pielea mea tatuaje permanente.

Acasă aveam un prieten care mă iubea, afară

aveam un prieten care mă dorea, iar eu îl iubeam deja pe unul şi începeam să îl iubesc şi pe celălalt. What could go wrong?! Eh, hai să vedem.

Uitasem de gustul amar lăsat de episodul de la ziua lui. Făcusem ciclul anual complet şi de data asta îi cumpărasem drept cadou unul dintre romanele lui Marin Preda care mie mi-a fost carte de căpătâi. Deşi nu am vreun talent scriitoricesc deosebit, pusesem în copertă şi câteva rânduri care sunau cam aşa:

La mulţi ani, prieten drag!

Ştii, eu cred în univers, în destin, în motive, în lecţii şi, deşi nu înţeleg încă de ce ai intrat în viaţa mea, ştiu că eşti o lecţie pe care îmi place să o recapitulez. Ai apărut de nicăieri când nici măcar nu te căutam, iar acum am ajuns să te caut şi să te găsesc mai mereu în mintea mea. M-am întrebat de multe ori cum trăieşti tu povestea asta, dacă este doar câte o evadare clandestină sau dacă îţi tremură tot corpul când ne îmbrăţişăm în pragul uşii, dacă îţi aminteşti cum zâmbesc de fiecare dată când îmi atingi faţa înainte să mă săruţi sau dacă te gândeşti la mine în momente în care este imoral să o faci. După care mi-am dat seama că este irelevant. Contează doar cum te trăiesc eu. Căci în povestea asta tu exişti doar pentru că eu îţi dau viaţă.

Nu o să îţi spun ce a însemnat pentru mine să te întâlnesc. Oricum nu ai înţelege. Uite, te cunosc atât de bine încât ştiu că acum ai murmurat un „Mulţumesc” ironic. Nu o lua ca pe o ofensă, însă ştii bine că suntem în povestea asta din motive diferite. Şi recunosc că nu îţi voi dezvălui motivele mele de teama de a nu deveni şi mai vulnerabilă în preajma ta.

Vreau doar să îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc că mi-ai dat ocazia să te cunosc şi să mă cunosc. Îţi mulţumesc că mi-ai dat cel mai de preţ dar: timpul tău.

Să ai grijă de tine acasă şi afară.

Stabiliserăm să ne vedem cu câteva zile înainte de ziua lui, căci, respectând prevederile unui contract anterior, în ziua evenimentului nu era rândul meu.

Cum se apropia întâlnirea, mai aveam de pus la punct doar câteva detalii gen ora şi locaţia exactă, discuţie purtată via sms.

— Hey! Suntem în grafic? i-am scris cu inima un pic strânsă din nu ştiu ce motiv.

— Sigur! Abia aştept să te văd!

— Şi eu! Unde şi la ce oră ne vedem?

— Îţi trimit eu un sms în câteva minute şi îţi spun exact.

Într-adevăr, în câteva minute mi-a trimis un

sms: „Vino afară!”

Puţin ştiam eu înainte să ies că voi avea parte de cea mai furtunoasă zi de vară ever.

Întrucât era destul de cald, am hotărât să stăm un pic de vorbă în maşină.

A început cu o veste bună. Fusese promovat. Îşi dorea de mult timp să devină managerul diviziei pentru care lucra de aproape patru ani, şi, chiar înainte de ziua lui, i-au dat vestea mult aşteptată. M-am bucurat nespus pentru el, mă simţeam onorată că mi-a dat ocazia să iau parte la fericirea lui. Deşi radia de fericire, avea totuşi în privire o lucire de tristeţe pe care nu mi-o puteam explica încă.

Am vorbit câteva mărunţişuri, l-am întrebat dacă va fi relocat, mi-a răspuns că nu, l-am întrebat dacă salariul merită sarcinile pe care le va avea în plus, mi-a răspuns că da, l-am întrebat dacă va călători şi mai mult decât înainte, mi-a răspuns că da. Şi la un moment dat, după ce toate întrebările astea legate de schimbarea din viaţa lui primiseră răspuns, l-am întrebat:

— Şi cum facem?

Ştii, avea un fel de ritual atunci când urma să spună ceva care ştia că mă va supăra: se încrunta, privea în zare şi vorbea mai degrabă ca pentru el.

— Nu o să facem nicicum acum… Am luat o decizie pe care te rog să o accepţi chiar dacă nu o să o înţelegi. Am nevoie să mă detaşez de tine, cel

puţin pentru o perioadă, ca să mă conving de unele lucruri, îmi doresc foarte tare ceva şi cred că nu mi se întâmplă pentru că nu sunt dedicat întru totul. Vreau să fiu împăcat cu mine că am făcut tot ce se putea face.

Eram împietrită. Îmi îngheţase pe chip un zâmbet protocolar, dar în mintea mea se declanşase o tornadă. Adică mie îmi place să fiu pălmuită, dar asta a durut mai mult decât eram pregătită.

— Nu te înţeleg, dar îţi accept decizia. Îmi va fi greu fără tine, însă îţi doresc să se împlinească ceea ce aştepţi.

— Acordă-mi răgazul ăsta, te rog! Aş vrea să ştiu că vei fi tot aici şi aş vrea să ne sunăm de fiecare dată când vom avea ceva să ne spunem…

— Ţi-am spus că îţi accept decizia. Acum te las. Să fie de bun augur.

Mi-am înghiţit lacrimile şi am coborât.

— Mi-aş dori să ne mai auzim…

Nu am vrut să-l mai ascult. Eu şi zâmbetul meu de piatră ne-am dat jos din maşină şi, deşi fizic m-am îndreptat spre birou, sufletul meu o luase la fugă spre câmpurile de la marginea oraşului căutând o balegă în care să se tăvălească. Nici nu ştiu cum să îţi descriu durerea care îmi curgea prin vene. Parcă îmi deschisese pe viu cordul ca să ia înapoi bucăţica lui în jurul căreia crescuse ţesut, toţi neuronii mei se provocau la

duel şi zburau capete şi creieri şi maţe peste tot, era ca şi cum îmi curăţa creierul cu chiureta şi mă lăsa să drenez singură bucăţile de el care mai rămăseseră pe alocuri.

M-am întors la birou mai mult leşinată decât vie. În urma mea se târa în genunchi orgoliul încercând să îşi recapete măcar ritmul dacă nu înălţimea. Lângă teancul de hârţoage, mă aştepta stingheră o carte, iar lângă ea gândurile mele pe care nu a ajuns vreodată să le citească. Ştii ce e cel mai naşpa uneori? Când propria ta minte te face să te simţi ridicolă. Îmi făcusem atâtea scenarii legate de întâlnirea asta, iar acum îmi venea să mă dau cu capul de pereţi încercând să le împrăştii. Îmi dădeam seama cum, din prostie, îmi pusesem viaţa pe pauză căci încremenisem în momentele mele cu el, în vreme ce el îşi urma cursul firesc alături de cea care avea dreptul legal asupra timpului lui. Eu fusesem probabil ca un batistă de unică folosinţă: atât de necesară când simţi cum îţi curg mucii în barbă, atât de inutilă după ce ai folosit-o. Mă durea că, în fond, fusesem doar un capitol în viaţa lui, că, odată împlinit visul lui, povestea mea va lua sfârşit. Asta mă făcea să sufăr mai rău decât au suferit împătimiţii în ale astronomiei când a fost retrogradat Pluto. Însă cel mai mult mă durea gândul că mă vedea ca fiind motivul nereuşitei lui, adică era ca şi cum se simţea pedepsit de divinitate pentru faptul că mă

întâlnise, ca şi cum tot ce îl ducea capul să înţeleagă era că îi purtam ghinion.

Seara, încercam cu toate forţele să nu mă mai gândesc la ziua care se încheia. De data asta, îmi propusesem să îi suprim cu totul amintirea. Ştiam că îmi va fi greu, deja mă panicam doar la gândul că fizic nu o să îl mai văd vreodată, dar refuzam să mă gândesc la motivul pentru care se va întâmpla asta. Ţineam atât de mult la el încât atunci când i-am urat să i se împlinească, am pus în cuvintele alea toate gândurile mele bune. Atâta vreme cât el era fericit, restul erau detalii. Inclusiv eu.

Zilele care au urmat au fost toate la fel: ciudate, triste, cu zâmbete de faţadă care să mascheze iureşul de gânduri ce nu mă ajutau să fiu foarte lucidă, cu toţi cei din jurul meu întrebându-se ce naiba am păţit de sunt aşa abătută.

Ştii, eu nu sunt chiar cea mai săltăreaţă popică, însă sunt o companie plăcută per ansamblu, asta dacă reuşeşti să îmi accepţi ironiile şi replicile mereu pregătite. Dar în perioada asta, eram genul popică obeză: nu mai participam activ la nimic în afară de sarcinile strict profi şi nici măcar nu mai ieşeam din birou la o ţigară socială. Iar asta îi enerva pe toţi. Îi auzeam bombănind când îi rugam încruntată să

mă lase în pace: „Eh, probabil e la ciclu”. Şi uite-aşa am tot fost la ciclu aproape o lună.

*

Mă simţeam de parcă dăduse grindina peste culturile mele de mărgăritar în plin sezon de nunţi. Mi-am impus să îl urăsc. Cu buza umflată şi orgoliul în ghips, am decis că era vară, era cald, era momentul să iau startul în restul vieţii mele, la fel cum făcea şi el. Aşa că am plecat din nou în concediu în Grecia. Aveam nevoie de soare, îmi era dor de mare, îmi era dor de mine cea de odinioară şi speram ca prin călătoria asta să mă reconectez cu mine şi să îmi regăsesc echilibrul mental care se legăna ca un rinocer într-un exerciţiu la bârnă.

Grecia, pentru mine, este fascinantă. De la istorie, la panoramă, la dialect – totul emană un aer mitologic. Terminasem de citit „Magicianul” cu puţin timp înainte de a pleca şi, încă de când am ajuns, în fiecare părticică din insulă căutam un „Bourani” al meu. Nu mă detaşasem încă de filmul pe care cartea îl developase în creierul meu şi mi se părea că totul în jur ascunde un mister care mă îndeamnă să îl descopăr.

Măslinii aliniaţi perfect semănau cu soldaţi la parada păcii, munţii cu umeri stâncoşi păreau centauri tăcuţi care păzeau castitatea mării jucăuşe. Fiecare pietricică era încărcată de istorie, fiecare bob de nisip era încărcat de soare.

Ascultam poveştile pe care mi le depăna marea cu aceeaşi plăcere cu care ascultam oamenii vorbind între ei pe stradă, căci au grecii un dialect aşa de muzical încât şi atunci când îi auzi vorbind şi nu înţelegi o boabă din ce spun, nu ţi se face frică, adică şi dacă ar spune: „Mamă, ce-aş bate-o p-asta şi tot neamu' ei!" ţi se pare o poezie şi îţi vine pe loc să zâmbeşti aprobator.

În Grecia, până şi vântul bate altfel. Parcă te mângâie atunci când îţi flutură uşor fustiţa spre şolduri, briza caldă de seară o simţi ca pe o sărutare trimisă de zei să-ţi alinte porii întărâtaţi de căldura umedă de peste zi. Ruinele, arhitectura, priveliştea care te întâmpină dincolo de uşa balconului, toate astea sunt un strop de nectar dăruit de zei unui suflet rătăcit. Dar eu aveam nevoie de un pocal plin.

Mă trezeam dimineaţa în clinchetul talangelor şi în cântecul cocoşilor. Asta îmi amintea din nou de copilărie, de vacanţa în casa de la ţară a bunicilor, de momentele în care singura mea grijă era cât timp am la dispoziţie să mă joc cu fiecare creatură din ogradă înainte să mă strige bunica la masă. Îmi era dor de clipele alea. Mi-aş fi dorit să fac o buclă în timp. Aşa cum mă vedeam pe mine cea din trecut aşezată acolo în fund pe ţărâna din prispă sechestrând un căţel care se zbătea săracul să scape din desfăşurarea exagerată de afecţiune, aşa mi-aş fi dorit să mă pot privi acum prin ochii

de atunci. Oare ce ar spune copila inocentă de atunci femeii rătăcite de acum?

Am sărit din patul king size şi am alergat curioasă să privesc de la balcon turma de căpriţe care se hrăneau din iarba plină de rouă înainte de a le copleşi soarele dogoritor. Mi-ar fi plăcut să nu ne fi cazat în resortul ăsta de patru stele, ci la vreo căsuţă bătrânească din vale unde să mă pot bucura de aerul proaspăt al livezilor de măslini. Mă şi vedeam alergând cu picioarele goale prin iarba fragedă încercând să nu calc pe măslinele rebele, jucându-mă de-a v-aţi ascunselea cu razele soarelui printre crenguţele încărcate de linişte.

De fiecare dată când mă trezesc sub cerul Greciei, mă simt împrejurată de zei. Ca şi când nu ar fi plecat vreodată, ca şi când se ascund după trunchiul de măslin sau după stânca tăcută. Cât de ciudate sunt căile în care se ramifică mintea! Aici, pe pământul ăsta străin mie, unde au trăit la un loc zei şi semizei, creaturi monstruoase şi oameni de rând, aici regăseam linişte fizică şi metafizică în acelaşi timp; aici, unde farmecul zeilor şi naivitatea pământencelor au dus la cele mai crude infidelităţi din care au izvorât cele mai crâncene conflicte şi cei mai hidoşi şi necruţători prunci, aici îmi resimţeam mai puţin greutatea propriei mele infidelităţi. Să fi fost meritul distanţei geografice care se întindea între mine şi el sau faptul că mă regăseam pe tărâmul care a

sacralizat defecte umane capitale? Asta nu îmi era clar încă. La fel cum nu îmi era clar dacă începusem procesul de vindecare sau de negare. Dar aici nu ai timp să te gândeşti prea mult la realitate, căci aici totul este un vis.

— Sunt şi eu în visul tău?

— Poftim?

— Nu te preface că nu m-ai auzit! Sunt şi eu în visul tău?

— Aş prefera să nu răspund la întrebarea asta.

— Ţi-e teamă că m-ar putea supăra răspunsul?

— Da, dar pentru că nu ar fi cel pe care îl aştepţi de la mine.

— Voiam doar să verific dacă ai recunoaşte. Răspunsul îl ştiu deja.

— Ştiu că îl ştii.

De vis au fost şi zilele pe care le-am petrecut alături de Robert. Între plimbările pe plajă, mini croaziera de o zi pe care am făcut-o vizitând toate plajele de pe insulă, ieşirile la restaurante cu specific grecesc unde el s-a bucurat de toate preparatele tradiţionale, şi serile în care ne ameţeam cu câteva cocktailuri screwdriver, ne-am redescoperit o parte din pasiunea pierdută printre calcule de rate, utilităţi, ore peste program. Mi-aş fi dorit să îţi pot povesti că am făcut dragoste pe plaja caldă sub razele lunii, cu nisip care se

strecura prin toate orificiile, dar poate în altă vacanţă. Robert era un tip mai conservator, mai clasic, cu un simţ al ridicolului mult mai dezvoltat decât al meu. Iar întrebarea „Şi dacă ne vede cineva?” is kind of a mood killer.

Zilele au trecut frumos şi concediul meu a ajuns la final, dar asta nu era o dramă. Deşi Grecia este irezistibilă în primele zile, cu timpul mi se face dor de oraşul meu, de casă, de patul meu.

Întoarcerea acasă a fost încărcată de un mix de oboseală şi emoţii: eram fericită că ajunsesem cu bine, că patul meu mă aştepta tăcut la ceas de seară, că totul în jur îmi era cunoscut şi totul în jur mă cunoştea; eram tristă că lăsasem în urmă livezile de măslini, că zeii nu mă mai priveau printre norii răzleţi, că nu descoperisem domeniul meu secret. Căci, în realitate, îl căutasem în locul nepotrivit.

„Bourani”, pentru mine, a fost mereu aici.

Viaţa e ca un semn de carte – îţi arată unde ai rămas în fiecare seară, dar nu şi ce te aşteaptă mai departe. Eram tristă. Bronzată, da’ tristă. M-am întors la job şi, pe lângă lehamitea omului proaspăt întors din concediu, mai aveam de suportat şi gândul că mă respinsese. În perioada în care fusesem pe tărâm străin reuşisem să îmi curăţ un pic orgoliul de praf, nu ştiu dacă din cauza distanţei sau pentru că acolo sunt atâtea

distracţii încât nu ai timp să te gândeşti la lucruri dureroase. Dar, odată ajunsă acasă, era ca şi cum lângă uşă mă aştepta înfuriat bagajul meu grăsuţ de amintiri bătând din picior: „În sfârşit ai revenit! Hai c-avem treabă!”

Cam aşa mi-a spus şi noua mea şefă, dar cu alte cuvinte.

Cât lipsisem, se întâmplaseră câteva modificări în firmă – jocuri de culise, mutări politice, detalii. Mă afectase destul de mult vestea, şeful meu dinainte fiind un om deosebit de la care am învăţat foarte multe lucruri, el ajutându-mă să devin omul de vânzări care sunt azi. Deci, deşi îmi propusesem să nu mă las influenţată, nu puteam promite că o voi primi cu dragă inimă pe cea care i-a luat locul. Voiam doar să îmi fac treaba, să îmi iau banii, fără să mă încarc cu lucruri pe care nu aveam puterea să le schimb.

Sub teancul de dosare stătea stingheră cartea aşa cum o lăsasem la plecare. În vreme ce eu îi căutam un loc discret într-un sertar, în spatele meu aud răstită o voce răguşită:

— Bine aţi venit, dragă doamnă! Ar fi fost de bun-simţ din partea ta să mă cauţi să ne cunoaştem!

Ce dracu’ a fost asta?! Nu îmi dădeam seama dacă era femeie sau bărbat, dacă era agramatism sau erau scăpări de moment, cert e că orice ar fi fost în spatele meu emana frustrare. Am rămas cu

privirea speriată pironită în sertar de parcă fusesem prinsă cu sticla de votcă în timpul programului. După câteva secunde de înghiţit în sec, mi-am făcut curaj să înfrunt momentul. Şi m-am întors. Acum nici nu ştiu cum să îi explic ce se desfăşura în faţa mea, cum să-ţi descriu această făptură a cărei umbră se întindea cât lăţimea biroului meu. Ştii, mie nu-mi place să jignesc oamenii, ba chiar mă simt vinovată şi atunci când o fac neintenţionat la nervi; folosesc des expresii de genul „mai puţin inteligent” în loc de „prost” sau „mai puţin frumos” în loc de „urât” tocmai pentru a evita jignirile dure. De-asta nu ştiu cum să mă exprim acum într-o formă la fel de delicată.

Deci, frate, era o femeie… mare! Şi când zic mare vreau să zic uriaşă! Adică era cât un munte! Şi când zic munte vreau să zic lanţ muntos! Dacă tot sunt întoarsă cu mitologia-n vene, avea o privire de Cerber, o răsuflare de harpie şi o postură de ciclop! Era îmbrăcată de parcă făcuse cursuri de stil la şcoala de clovni: o chestie verde croită probabil pe acelaşi tipar ca sacii de rafie care se dorea a fi o rochie, combinată deasupra cu un fel de cort maro care se dorea a fi sacou, toate astea accesorizate cu un dres albastru densitate 150 den. Iar pantofii! Pantofii erau o insultă adusă industriei de încălţăminte. Dacă aş fi cizmar, mie mi-ar fi ruşine să repar astfel de pantofi. Mai bine i-aş da bani să îşi cumpere altă pereche. De fapt,

nu! mai bine m-aş duce cu ea să îi cumpăr altă pereche, ca să mă asigur că nu-şi ia tot d ăştia! Erau nişte bărcuţe verzi cu câte o floare mare cu petale mov leşinate în lateral exterior, cu toc înalt şi gros care nu o avantaja absolut deloc, căci pretenţioasa doamnă avea în timpul deplasării feminitatea unui travestit. Avea părul de un blond indescifrabil, ceva decolorat de soare, un fel de culoarea vântului turbat, prins într-o împletitură care se dorea a fi fost în spic, dar cred că fusese secetă când se pieptănase ea ultima dată. Noroc măcar că nu folosea machiaj, singurul lucru plăcut la ea fiind un ten măsliniu destul de finuţ, în antiteză cu imaginea generală. Ah, şi mirosea îngrozitor de tare a ţigări! Adică şi eu fumez, şi chiar mult uneori, dar ea mirosea de zici că dormise în scrumieră.

Mi-a întins suav în semn de introducere mânuţa ei cât lopata de deszăpezit, în vreme ce creierul meu urla panicat: „E o capcană! E o capcană! Nu întinde mâna! E aia cu care fumezi şi îţi mai trebuie!…”

Asta a fost minunata zi în care am înţeles că eu urma să lucrez pentru această Godzilla cu ţâţe, pe numele ei Valeria Moldovan. Şi cică să nu crezi în creaturi mitologice.

*

Perioada următoare a fost la fel de ciudată. Nu reuşeam să îmi regăsesc ritmul, parcă nu îmi mai

plăcea ceea ce făceam de atâţia ani, parcă mă strângeau pereţii atât la job, cât şi acasă.

Bine, la job era de înţeles. Ori de câte ori minunata doamnă Moldovan intra în birou, se lăsa întunericul, se sinucidea oxigenul, se îngustau obiectele din jur. Se apropia de scaunul meu delicată ca o pisică obeză castrată, se apleca un pic spre mine atât cât îi permitea unghiul dintre colăcelul abdominal şi şoldurile geamandurate şi îmi şoptea la ureche cu un suflu care îmi provoca panică de otită:

— În biroul meu! Acum!

Înainte să îşi reia verticalitatea, îmi mirosea de la distanţă părul şi zâmbea ca un deţinut care urmează să-şi abuzeze colegul de celulă.

Jur că ajunsesem să cred că femeia era o lesbiană trimisă de cineva de sus să mă pedepsească pentru toate dăţile în care am avut fantezii girl on girl.

Discuţiile care se purtau în biroul ei între ea şi mine erau un test pentru calmul meu şi pentru capacităţile mele mentale. Ştii cum există genul ăla de oameni care chiar dacă au idei geniale le expun într-un mod atât de barbar încât nu le poţi acorda nici măcar un dram de credibilitate? Eh, ea nu era nici măcar genul ăla.

A făcut în echipă modificări de in toate câte k „destabilizând în vreo trei luni un echilibru construit pe parcursul multor ani. Cuvântul de

ordine pentru ea era subordonare. Cuvântul cu care fusesem eu obişnuită de-a lungul timpului era colaborare. Deci ceva trebuia să se schimbe.

Într-una din zile m-a chemat din nou în biroul ei şi, de data asta, m-a prins într-o pasă proastă. Cred că eram la ovulaţie sau ceva de genul.

— … mă gândesc să o mutăm pe Mirela de pe promovare pe vânzări.

— Nu cred că putem face asta fără să luăm în calcul o potenţială sinucidere, am răspuns eu într-o doară.

— Dacă se sinucide, să fie sănătoasă! Aici nu face fiecare ce vrea!

— În afară de dumneavoastră adică…

— Dacă ai ceva să îmi spui, spune direct!

— Tocmai am făcut-o. Şi, dacă tot sunt aici, vă înmânez şi demisia.

— A cui?

— A câinelui de la poartă. Are o criză existenţială!

— Ha! Nu semnez nimic. Îţi bagi minţile-n cap şi te-ntorci la treabă. Aşa cum ţi-am spus, aici nu face fiecare ce vrea. Şi ce nu-ţi convine, mă rog? Vrei să pleci, hă? Unde? Cine crezi că-ţi va suporta mutrele de divă adormită dimineaţa, datul ochilor peste cap de fiecare dată când nu-ţi convine ceva de parcă Pământul ar trebui să se învârtă doar în jurul părerilor tale, aerele de atotştiutoare şi criticile de expertă în orice?! Am observat cum îi

tratezi pe toţi, dar nu-nţeleg de ce nimeni nu-ţi răspunde înapoi. Probabil pentru că eşti o blondă frumuşică pe care le place să o aibă prin preajmă! Dacă erai mai mult decât atât, acum ai fi stat tu pe scaunul ăsta în locul meu!

Mă blocasem un pic, recunosc. Dar asta pentru că vorbea la foc automat, pe nerăsuflate şi cu precipitaţii. Cred m-a scuipat de vreo două ori – o dată pe nas şi o dată pe frunte, şi nu mă puteam gândi la altceva decât la un şerveţel umed.

A luat demisia şi a rupt-o în zeci de bucăţele.

— O puteţi rupe liniştită, i-am zis, mai sunt alte 499 de coli în top…

— Te rog să te-ntorci la treabă! Firma nu te plăteşte ca să fii sarcastică!

Am ieşit zâmbind în sinea mea pentru prima dată de când am început să lucrez cu ea. Nu aveam nicio intenţie să îmi dau demisia, ba chiar m-aş fi panicat pe mine dacă ar fi semnat-o, dar am vrut să aflu ce gândea cu adevărat despre mine. Şi la nervi se spune întotdeauna adevărul. Nu făcuse nicio remarcă la adresa mea profesional vorbind, eu fiind singurul angajat care îşi păstrase poziţia şi atribuţiile. Mă rog, eu şi doamna care ne făcea curăţenia. În rest, nu îmi spusese nimic din ce nu ştiam deja.

A doua zi dis-de-dimineaţă ne-a convocat într-o mică şedinţă în care a anunţat că Mirela va rămâne în continuare pe promovare, dar va prelua

şi câteva sarcini pe vânzări.

Acasă atmosfera era aşa cum aveam nevoie să fie, adică liniştită. Robert era calm şi drăgăstos, mai ales după revenirea din Grecia. Mă răsfăţa, mă alinta, mă făcea să mă îndrăgostesc din nou de el.

Ştii, eu cred că există o diferenţă între a iubi şi a fi îndrăgostit. Adică o iubesc pe Corina, dar nu sunt îndrăgostită de ea, o iubesc pe Ana, dar nu sunt îndrăgostită de ea, îl iubesc pe Sorin, dar nu sunt îndrăgostită de el. Iubirea este acel geamantan în care punem amândoi, cu trecerea timpului, toate trăirile bune sau mai puţin bune, momentele frumoase sau mai puţin frumoase, cuvintele dulci sau mai puţin dulci. Este ceva al nostru în care punem pe rând şi adunăm la comun, este ceva al nostru care nu seamănă cu ceva al altora. Iubirea este naraţiune, haos, compromis, critici, sex, migrene, cheltuieli, râsete, plânsete, ironii, complimente, surprize, farse, greşeli, îngăduinţă. Este o supă caldă şi o frecţie cu Carmol când ai răcit şi crezi că eşti deja pe moarte, este o omletă cu pătrunjel şi o felie de pâine prăjită când nu îţi poţi permite o pizza şi nici n-ai chef să faci o ciorbă, este un quickie când te-a futut jobul toată ziua şi tu nu prea mai ai chef de sex, dar celălalt da.

Îndrăgostirea, în schimb, este entuziasmul cu care am mers împreună, ţinându-ne de mână, să

cumpărăm geamantanul. Numai că timpul te uzează şi ajungi să îndesi acolo diverse din cele de mai sus ca un gest mecanic – aşa cum pui în puşculiţă restul mărunţiş de la pâine sau încui uşa la plecare.

Îl iubeam pe Robert, dar uitasem cum era să fiu îndrăgostită de el. Am adunat împreună multe de-a lungul anilor şi eram extrem de ataşată de geamantanul nostru pe care îl ştergeam des de praf. Cântărea mult, dar îl ştiam acolo doar al meu şi al lui, iar asta îmi dădea confort sufletesc.

El îmi pregătea masa când ajungea înaintea mea acasă, eu îi cumpăram desertul preferat, el îmi pregătea baia fierbinte şi mă aştepta apoi în patul care ne cunoştea trupurile în detaliu, eu improvizam un personaj şi făceam să merite aşteptarea. Iar serile se încheiau cu el jucându-se în părul meu până adormeam la pieptul lui.

Dar dacă totul era atât de comod, de ce simţeam atunci că mă strâng pereţii?

Pentru că traficul în mintea mea încă era aglomerat. Îmi impusesem să nu mă mai gândesc la el. Voiam să îl dau uitării, să îl las în urmă aşa cum făcuse el când alesese să nu mai facă parte din viaţa mea. Dar mă întristam la gândul că amintirile noastre zăceau probabil abandonate într-o pungă de Kaufland aruncată în vreo băltoacă din faţa blocului cu apartamentul 22. Căci noi doi nu aveam un geamantan. Aşa că,

oricât m-am străduit, nu am reuşit nicicând să renunţ la trăirile mele cu el. Ele m-au făcut ceea ce sunt astăzi, sunt piese dintr-un puzzle în continuă conturare şi merită să stea pe un loc uscat şi curat, aşa că am hotărât să le păstrez aşternându-le aici. Ăsta e geamantanul nostru.

El a fost pentru mine ca Pluto pentru Charon, ca Andrei pentru Sergiu, ca spanacul pentru Popeye. I-am acordat lui meritul personajului marcant, pentru că întotdeauna am gândit că el a fost experienţa care a trebuit să mă schimbe pe mine. Dar dacă, de fapt, eu am fost lecţia care a trebuit să îl schimbe pe el? Dacă în realitate el avea nevoie de mine ca de o punte între acum şi mai departe, iar eu m-am lăsat prinsă din egoism în jocul lui exagerându-mi propria importanţă? Mereu considerăm anumite lucruri care ni se întâmplă ca fiindu-ne destinate nouă, fără să luăm în calcul ideea că poate noi suntem uneori doar unelte la îndemână.

Asta mă face să văd altfel o întâmplare de acum câteva zile. Cum ieşeam eu adormită cu maşina din parcare dimineaţa, l-am „şters” un pic pe vecinul de la patru. Este irelevant că am avut circumstanţe atenuante, el parcând seara maşina pe dos – vorba cântecului. Nu a fost nimic grav, dar a trebuit să îl aştept pe om să îi arăt isprava că aşa e politicos. În fine, în ziua aia am luat startul mai târziu, evident, şi fiind o împătimită în

ale dansurilor stelelor şi rotaţiilor planetelor, am considerat întâmplarea ca fiind un rău mic ce m-a ferit de un rău mai mare prin decalare. Din egoism, din nou, m-am transformat în buricul Universului. Dar dacă, de fapt, eu am fost doar o marionetă în piesa pusă în scenă pentru cel pe care l-am întârziat în ziua aia?

*

Revenind cu picioarele pe pământ, doamna Moldovan, conştientizând până la urmă gafele manageriale pe care le făcuse cu timpul, intrase într-o disperare care mă făcea să îmi pară rău de ea. Ne consultam din ce în ce mai des şi am convins-o să readucă oamenii pe poziţiile ocupate iniţial încercând redresarea situaţiei prin orice portiţă care se deschidea. Acum, când se găsea la ananghie, reuşeam să îi văd latura umană. Sau i-o inventam, nu mi-era clar încă. Să zicem că, în sfârşit, reuşeam să comunicăm la un alt nivel. Uneori. Când nu ploua. Sau nu-i era foame. Sau nu era Mercur retrograd.

Am pus pe hârtie câteva strategii noi, însă aveam nevoie de o colaborare nouă şi de o campanie de marketing care să ne readucă în cărţi. Pentru asta avusese în weekend o şedinţă importantă la Bucureşti pentru care se pregătise aproape o săptămână. Nicicând nu mi s-a părut mai speriată.

Era început de octombrie. Era luni dimineaţa.

Eram emoţionată aşteptând soluţiile cu care se întorcea de la şedinţă.

— Cum a fost? am întrebat eu cu oarece emoţii.

— A fost ca dracu'! încă mai merg un pic crăcănată, a zis ea încercând un zâmbet. Sunt conştientă că am făcut exces de zel când am venit aici, dar asta pentru că ştiam că sunteţi un grup în faţa căruia voi avea dificultăţi să mă impun. Însă mi s-a dat un ultimatum şi o să am nevoie de ajutorul tău. Îmi doresc să rămân aici, îmi doresc să repar ce am greşit şi tu eşti singura care mă poate ajuta.

Avea o privire sinceră, tristă. Eram dispusă să o ajut în ciuda tuturor divergenţelor avute de-a lungul acestor luni.

— Desigur! Aveţi pe deplin sprijinul meu. Ce trebuie să fac?

— Începând de luna asta, vom avea o colaborare cu divizia Onvix. Iar tu va trebui să te asiguri că vor avea acces la toate informaţiile noastre şi le vom sta la dispoziţie necondiţionat. Este un proiect nou în care firma îşi pune toate speranţele şi sub nicio formă nu putem da greş.

După fraza asta, eu nu am mai auzit mare lucru. Îmi fluierau urechile, mă inundau valuri de căldură, sângele îmi curgea prin vene fierbinte ca lava.

Dacă aş fi avut pe aproape un frigider, m-aş fi

închis înăuntru.

— … aşa că azi va trebui să iei parte la întâlnirea pe care o vom avea la ora 15. Trebuie să demarăm cât mai repede proiectul şi să punem la punct o campanie foarte agresivă pentru următoarele trei luni!

Shit, la dracu', la naiba! Cum ies din chestia asta?! O fi târziu să îmi dau demisia? Era cam 10 dimineaţa. Dacă o făceam pe loc, ar fi avut timp să îşi revină din şoc până după-amiaza şi apoi să convingă pe vreuna dintre fete să îmi ia locul.

— … mă pot baza pe tine, da? în ciuda tuturor discuţiilor noastre, mă bucur că îmi vei fi alături în această încercare. Ai un suflet bun şi ştiu că nu mă vei lăsa la greu.

— Desigur… „Acum mă scuzaţi, dar merg să vomit un pic", am zis eu în gând.

Probabil ai înţeles de ce aveam reacţiile astea fizice. Managerul diviziei respective era el. Cel care nu voia să mă mai vadă, cel căruia îi purtam ghinion, cel care îmi strivise orgoliul! Iar acum ar fi trebuit să colaborez cu el. Pe bune?! A colabora profesional cu cineva care te-a văzut în secret dezbrăcată şi te-a avut în toate poziţiile posibile e ca şi cum te-ai masturba cu reclama de la Pampers pe fundal. Adică imposibil!

— … mai eşti cu mine? m-a întrebat ea nedumerită.

— Da… dar mă gândeam că nu sunt cea mai

potrivită persoană pentru proiect. Ca să asigurăm succesul campaniei, avem nevoie de cineva cu mai multe cunoştinţe de marketing decât mine. Eu vă pot ajuta cu detaliile legate de specificul zonelor targetate, după ce veţi pune la punct campania de promovare. În plus, sunt mult mai utilă pe partea de vânzări directe, deci ar fi inutil să pierd azi timpul în întâlniri protocolare cu nu ştiu ce manageri de divizii. O recomand pe Elisa pentru acest job cu promisiunea că îi voi pune la dispoziţie toate informaţiile de care va avea nevoie.

— Deci nu vrei să m-ajuţi? Acum când am cea mai mare nevoie de tine, tu-mi întorci spatele?! E prea solicitant pentru tine?! Nu-ţi mai rămâne timp de socializări sau ce?! Ajută-mă să înţeleg, căci de pe scaunul pe care stau eu acum cam asta se înţelege!

Mda, noroc că mă asculta pe mine şi nu pe săracul scaun care gemea sub mormanul ăsta de inteligenţă şi ceafă de porc.

— V-am asigurat de tot sprijinul meu, dar în condiţiile expuse de mine. Îmi cunosc limitele şi consider că nu am pregătirea necesară pentru a fi implicată direct în acest proiect. Dacă aţi reuşi să depăşiţi un pic panica momentului, aţi înţelege că am dreptate.

M-am ridicat, mi-am aranjat fustiţa şi m-am îndreptat spre uşă. În timp ce ieşeam din birou,

am auzit:

— El a bla bla… ora 15 în sala de conferinţe! Prezenţa obligatorie!

Shit! Aveam doar câteva ore să inventez ceva ca să mă sustrag!

Mă gândeam să caut pe Google posibili viruşi cu perioadă de incubaţie de trei ore sau mai puţin sau să sun la Cantacuzino să îmi trimită prin curier o moleculă de gripă porcină sau ceva ce le-a mai rămas sfoiegit prin vreun container! Aş fi putut improviza o criză de apendicită, dar m-a mâncat în cur să mă laud cu cicatricea mea într-o zi când făceam concurs despre cine o are mai mare. Aş fi putut să îmi scot un ochi, să îmi rup o mână, să îmi bag un pix în ureche. La naiba! Toate erau dureroase şi se lăsau cu sânge. Şi aveam o bluziţă albă aşa drăguţă în ziua aia… Ce naiba să fac?!

Mi-am aprins o ţigară şi am început să forez după idei mai puţin dramatice.

Am luat telefonul şi am format din memorie numărul. Am trimis un sms la fel de sec cum îmi era creierul în clipa aia, creier de blondă care nu ştie cum să reacţioneze în situaţii de criză! îmi venea să îmi dau pumni în cap, să deschid geamul şi să mă arunc. Dar eram la parter şi mai şi plouase.

— Hey.

— Hey şi ţie, mi s-a răspuns imediat la fel de

sec.

— Ai aflat de noul proiect?

— Desigur. Ne vom întâlni azi la voi la sediu. Vei fi acolo, da?

— Teoretic, da. Practic, presimt că o să intervină ceva mai târziu şi nu o să fiu aici.

— Da, tipic ţie. Cum crezi. Dar mi-ar fi făcut plăcere să te revăd.

Deci să recapitulăm un pic: acum câtva timp, cu o. zi înainte de a ne întâlni pentru chestii pe care le făceam noi ca doi buni prieteni, mi-a zis că e mai bine să stea departe de mine pentru că îl distrag, destabilizez sau mai ştiu eu ce alt verb cu sens distructiv a folosit atunci. Iar acum, după aproape patru luni în care nu a dat niciun semn de viaţă, după patru luni în care nu a ştiut nimic de mine şi nu am ştiut nimic de el ca şi când am fi fost doar doi oarecare din popor, după patru luni în care învăţasem cum să pun ordine în haosul pe care îl lăsase în mintea mea, îmi spune ceva de genul ăsta şi face ca reacţiile mele să pară la fel de mature ca ale unui purcel care descoperă prima mocirlă.

— Mda, tipic ţie să crezi că mă cunoşti atât de bine încât să ştii ce e tipic mie.

…şi să dăm cu un pic de mocirlă şi pe obrăjori, şi pe bluziţă…

— Acum chiar ţi-aş recomanda eu să nu vii la şedinţă, mai ales cu atitudinea asta. Acolo se vor

discuta chestii de oameni mari. Ar fi o pierdere de timp pentru tine.

…şi pe burtică, şi pe fustiţă…

L-am lăsat să aibă ultimul cuvânt – ai văzut cum am formulat ca să nu recunosc că în realitate m-am azvârlit cu totul în mocirlă cu tumbe incluse – şi am continuat să caut pretexte ca să evadez.

Se făcuse ora 14 şi eu tot nu găsisem nimic. Pe bune, ai crede că din toate filmele pe care le-am văzut până acum, aş fi reuşit să reţin ceva pentru cazuri de forţă majoră. Dar când mă panichez, mi se face creierul lucios ca podeaua de la Sala Polivalentă.

Şi cum stăteam eu cu obrajii sprijiniţi în palme, privind spre zare prin fereastra plouată întrebându-mă de câte canistre de motorină aş fi avut nevoie că să înconjor perimetrul clădirii, doamna Moldovan bagă capul pe uşă şi anunţă sec:

— Întâlnirea a fost amânată. A intervenit ceva şi managerul nu poate ajunge.

Şi pleacă trântind uşa în urma ei.

Wait! What?! A intervenit ceva gen ce? A demisionat, a emigrat, a murit?! De ce căcat folosim acest ceva care este mai evaziv decât a fost odată ca niciodată?! Ceva-ul ăsta îmi permitea mie să presupun orice! De la „a alunecat în baie pe un calup de săpun care i-a scăpat în timp ce se întindea după un prosop pentru a-şi şterge

lacrimile provocate de discuţia noastră şi, încercând să nu calce pe câinele care îl aştepta fidel cu botul pe labe, s-a agăţat de cabina de duş şi în cădere a smuls bara de susţinere cu jumătate din perete, iar acum zăcea ud şi gol pe gresia rece acoperit de plastic şi moloz” până la „un con de brad, căzut pe şosea la Crăciunul de acum trei ani, i-a intrat la motor, i-a blocat frânele şi în timp ce încerca să evite o coliziune cu un cap de pod, i-a intrat prin geamul deschis o cioară care i-a scos un ochi şi i-a smuls un testicul, şi cu toate astea a reuşit să se arunce din maşina aflată încă în mers ca un adevărat MacGyver, iar acum zăcea în vreun şanţ gândind cum probabil tot eu i-am purtat ghinion”.

În ciuda acestor scenarii destul de realiste, eram totuşi curioasă să aflu ce se întâmplase cu adevărat. Deci i-am trimis din nou un sms.

— Hey, ţi-am zis că voi inventa ceva până la ora 15 ca să evităm întâlnirea. Ştii că sunt creativă, nu trebuia să te sperii dintre atât.

— Din nou te supraestimezi! Nu zic că nu ai fi creativă, asta îmi amintesc destul de bine, dar nu îmi provoci frică.

— Vai, atunci te rog, dacă ai putea să explici pe înţelesul meu ce s-a întâmplat…

— A intervenit o schimbare de planuri de la sediul central şi se pare că se va amâna întâlnirea până la noi directive. Mai multe detalii nu am nici

eu.

— Am înţeles. Îţi mulţumesc.

— Pentru puţin. Şi să ştii că am vorbit serios când ţi-am spus că mi-ar fi plăcut să te revăd.

*

Atâta lumină, atâtea emoţii, atâtea gânduri pe care mă străduiesc să nu le ascult. Nu e momentul pentru psihologie acum. Sunt din nou sub impulsul clipei fără motiv, motivului fără realitate, realităţii fără viitor.

Am acceptat şi în trecut întâlnirile chiar şi atunci când nu era vorba despre mine şi azi se întâmplă la fel. Suntem din nou împreună, şi, deşi din unghiul ăsta nu îl pot vedea, îl simt şi îi ascult satisfacţia monosilabică. Îmi place să-mi admir impactul pe care îl am asupra lui. Şi la fel face şi el. Există între noi o compatibilitate şi o sincronizare perfectă a gândurilor, a trăirilor, a mişcărilor. Amândoi suntem altruişti şi egoişti cu rândul, amândoi ne ghicim rândul doar din atingeri. Iar azi e doar despre el. E ca şi cum îl premiam pentru faptul că se întorsese, şi crede-mă, i-am dat şi coroniţă! De fapt, ca să fiu sinceră până la capăt, şi mie mi-a plăcut la fel de mult, deci win-win. După ce îmi scutur un pic genunchii, îmi dau seama că nu văzusem până acum cât de frumoasă e panorama care se întinde de la fereastra apartamentului 22. Şi nu văzusem nici cum, fără perdele cum găsiserăm azi casa, blocul

din faţă e extrem de aproape. Dar, până la urmă, ce ar fi putut să vadă vreun vecin curios? Doar spatele lui sprijinit de fereastră.

Ne reaprindem ceva de fumat şi ne aşezăm faţă în faţă. Dar nu ne privim. Amândoi contemplăm cerul de octombrie. Să mă întreb ce-i în mintea lui, ar fi doar un nou prilej de tortură pentru mine. Pot doar să fac speculaţii care să îmi ţină mintea ocupată în minutele astea pline de linişte şi fum. Existau atâtea variante pentru motivul regăsirii noastre în decorul ăsta: fie se întâmplase ceva în viaţa lui şi se panicase, fie se întâmplase ceva supărător acasă, fie i se făcuse chef de o partidă de sex clandestin, fie i se făcuse pur şi simplu dor de mine. În timp ce eu îmi ţin companie cu gândurile mele, mă ia de mână, ne ridicăm şi mă îmbrăţişează cum n-a mai făcut-o vreodată până acum.

— Mi-aş dori să opresc timpul în clipa asta.

— De ce ai spune ceva de genul ăsta?

— Pentru că asta simt. Te deranjează că îţi spun?

— Nicidecum! Mă deranjează că uiţi repede ce îmi spui.

Este singurul reproş pe care i-l fac. Aşa cum el nu îmi ceruse vreodată explicaţii pentru acel timeout cerut de mine cu câteva luni în urmă, la fel procedez şi eu. Nu deschid subiectul, nu cer detalii, nu distrug cu întrebări banale bucuria de

a-l avea din nou în viaţa mea. Trăiesc din nou momentul, deşi nu e momentul meu.

Stăm îmbrăţişaţi şi parcă totul devine prea serios.

— Pot să îţi dau una sub coaste?

— Nu.

— Pot să-mi înfig unghiile în spatele tău?

— Nu.

— Pot să te muşc de ureche?

— Nu.

— Pe bune?! Nu pot să fac chiar nimic?!

— Ba da. Poţi să rămâi aşa în braţele mele, să mă simţi şi să-ţi salvezi încă o amintire.

— Mi-e teamă de amintirile cu tine. Sunt greu de purtat.

— Dar nu trebuie să le porţi zi de zi. Se vor uza. Păstrează-le într-un loc secret şi deschide-le doar atunci când vrei să adormi zâmbind. Vrei să îţi povestesc ceva?

— Desigur!

Mă dezlipeşte uşor de el şi îşi aprinde o ţigară.

— Ştii să mergi pe bicicletă?

— Doar pe cea statică de la sală…

— Nu cred!

— Pe cuvânt! Nu a avut nimeni răbdare să mă înveţe şi oricum nu am avut bicicletă când eram mică. Stăteam la ultimul etaj şi ai mei au zis că e prea mare bătaie de cap să o urce şi să o coboare zilnic.

— Pe mine m-a învăţat tatăl meu. E una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le am. Mă ajuta să îmi fac pornirea şi apoi, când îşi lua mâinile de pe şa, simţeam cum parcă zbor efectiv! Drumul era numai al meu şi eram atât de mândru de mine că reuşeam să îl înfrunt singur, ştiind oricum că el era în urma mea să mă ridice dacă pic. Asta mă face mereu să zâmbesc, chiar dacă mă întristează. Amintirile astea un pic dureroase sunt cele pe care mintea şi le aminteşte cel mai bine, sunt cele care şi-au meritat timpul investit.

Îl sărut cu toată fiinţa şi îl îmbrăţişez de parcă încerc să devin cu el o singură persoană. Nu vreau să ştiu cât e ceasul, nu vreau să îmi amintesc că acasă ne aşteaptă pe fiecare altcineva, nu vreau să mă gândesc la nimic. Vreau să îmi păstrez amintirile astea aşa cum ţi le povestesc acum: vii şi nemuritoare! Prin puterea cu care îl îmbrăţişez, îmi simte tristeţea.

— Scoate pumnalul ăla din spatele meu!

— Nu te-aş ucide cu un pumnal. Te-aş otrăvi şi te-aş privi fix în ochi până la ultima suflare.

— Tipic ţie. Dar imaginea mea te-ar bântui la infinit.

— M-aş sacrifica la gândul că vei închide ochii şi chipul meu va fi ultimul lucru pe care îl vei vedea.

Ceea ce a urmează apoi sunt aberaţii demne de copii lipsiţi de orice grijă, râsete, sărutări

printre zâmbete. Şi clipa despărţirii. Din nou suntem faţă în faţă. Ne frământăm mâinile, ne privim, ne zâmbim, între noi sunt doar gesturi necoordonate şi tăcere.

— Hey, ce ai cu mine? Ce ţi-am făcut?

— Numai bine. Tocmai asta e.

Îmi cuprinde obrazul în palma lui fină, mă sărută şi pleacă.

Este una dintre replicile pe care nu le voi uita niciodată. Este unul dintre gesturile pe care nu le voi uita niciodată. Nimic nu mi se pare mai frumos decât atunci când îmi trece mâna prin păr, îmi cuprinde obrazul în palmă şi mă sărută. Eu aşa sărut când iubesc.

*

Am închis borcanul cu poveşti.

După ce mi-am întins una de pâine.

Pe masa de sticlă încremenise un păianjen convins

că are rău de înălţime.

O furnică râde de el şi îşi vede de drum spre o firimitură.

Se apropie şi se opreşte. Nu-i inspiră încredere.

E pâine neagră cu poveste roz.

Iubesc poveştile. Şi cred în poveşti. Am crezut

încă de mică. Îmi plăcea să citesc şi trăiam din şi în poveştile pe care le citeam. Asta mă făcea o copilă jovială, zâmbitoare, glumeaţă, lipsită de griji, alergam prin casă ca un fluturaş, eram o rază de soare, ce să mai. La naiba! Eram enervantă ca o reclamă la tampoane. Nu-i de mirare că maică-mea îmi spunea mereu că-i stau undeva. And then shit happened! Am înţeles că citesc pentru că mi-e teamă să trăiesc şi atunci îmi las mintea să viseze. Mi-am dat seama că idolatrizez poveştile altor oameni în loc să îmi croiesc propriile poveşti. Căci de fapt ce citim? Citim trăirile celor care au avut curaj. Câte femei nu au suspinat la „Anna Karenina", dar blamează adulterul, câţi bărbaţi nu s-au gândit cu o mână la Maria, dar nu ar lua-o de nevastă pentru că e curvă, câţi dintre noi nu ne amputăm personalităţile asemenea personajelor lui Camil Petrescu, dar ne e ruşine să recunoaştem? Citim pentru că povestea ne dă voie să evadăm printre rânduri, să ne punem în pielea personajului, de orice natură ar fi el, şi să trăim astfel o viaţă care nu este a noastră. E mult mai uşor să asişti la drama altcuiva când stai într-un fotoliu confortabil. De cele mai multe ori alegem să fim spectatori nu actori. Dar stă în puterea noastră să descoperim poveşti în noi şi dincolo de noi. Eu cred că totul în jurul meu e o poveste şi orice în jurul meu are o poveste. Un fir de iarbă, un cărăbuş, un tablou, până şi o vază. Nu ştiu

dacă sunt o visătoare sau e un simptom de demenţă precoce. Şi deocamdată nici nu vreau să aflu.

În mintea mea era încă prezentă ultima întâlnire. Nu reuşeam să nu zâmbesc un pic ruşinată când îmi aminteam secvenţele mai puţin decente. Totul fusese inedit, ca de fiecare dată, totul mă zdruncinase şi mă fascinase, ca de fiecare dată. Evitam să mă gândesc de ce. Ştiam doar că mă hrănisem din fiecare moment. Dar nu reuşeam să nu devin din nou tristă. De multe ori, când trec săptămâni fără să îl văd, mi-l închipui fericit cu ea. Îi văd luând cina la lumina lumânărilor sorbindu-se din priviri prin unduirile fumului, îl văd fumându-şi ţigara în balansoarul din grădină în timp ce ea stă ghemuită la pieptul lui şoptindu-i vreun fleac, văd apoi prin aburii duşului trupul ei lipit de faianţă, mâna lui în părul ei negru şi amândoi în altă lume. Nu ştiu dacă este romantic, nu ştiu dacă are balansoar în grădină, nu ştiu dacă are faianţă în baie. Nu ştiu nici dacă e fericit. Însă în mintea mea are o viaţă perfectă. Ce caut eu din când în când pe-acolo? Nici asta nu ştiu.

Urăsc murmurul onomatopeic pe care îl face doamna Moldovan de fiecare dată când citeşte câte un mail. E felul ei de a da de înţeles că nu îi convine ce i se comunică.

— Ha… nţ-nţ… pf… Nu ştiam că ai un mojo aşa puternic! Uite, o să ne viziteze chiar directorul de marketing de la Bucureşti! A obţinut colaborarea cu o altă companie şi va veni să supravegheze desfăşurarea ei. Probabil se plictiseşte şi are chef să joace în deplasare o perioadă. Deci, nu ştiu exact de ce fugeai, dar se pare c-ai scăpat, îmi spune ea cu oarece sictir.

— Poate va fi mai bine aşa…

— Aha, vom vedea. Ajunge mâine aici. Să te ocupi de rezervare la hotel şi să-i pregăteşti un birou în sala de conferinţe. Şi, hai, mai cu viaţă! Arăţi de parcă ai mâncat doar mămăligă trei zile!

De unde dracu' ştie ea cum arată cineva care a mâncat doar mămăligă trei zile?! Numai maică-mea mai făcea analogii de genul: „miroşi a sconcs", „te comporţi ca o mâţă în călduri", „te îmbraci ca un veveriţă beată". De parcă aş fi fost un personaj din Cartoon NetWork.

Ziua următoare, în drum spre firmă, m-am oprit să mă ocup de rezervarea la hotel pentru noul oaspete, aşa cum mi se ceruse, deşi nu înţeleg de ce nu delegase pe altcineva. De când venise aici, eu devenisem micul ei cărăuş.

Era o zi răcoroasă de sfârşit de noiembrie, trecuseră săptămâni de când nu mai vorbiserăm. Deci, nu se întâmpla nimic scos din tipar. Ca orice femeie care se respectă, mai ales atunci când e un pic tristă, am făcut şi o mică repriză de shopping,

asta pentru că nu aveam chef dis-de-dimineaţă de mutra doamnei Moldovan care, de când primise vestea, nu făcea altceva decât să se întrebe cum o fi „directoraşul de la Bucureşti”, aşa cum îl numea ea. Eu încercam să o conving că ne va fi de ajutor, ea era convinsă că va fi trimis să o spioneze, eu îi explicam că aveam nevoie să lăsăm dramele personale la o parte, ea urla că dacă ar fi curu’ meu în joc şi nu al ei, nu aş mai vedea lucrurile cu atâta calm, eu o asiguram că o voi sprijini necondiţionat, ea îmi reproşa că sunt o persoană în care nu poate avea încredere nici cât să-i ducă gunoiul până la colţul blocului. Nu aveam chef să mă cert cu ea, înţelegeam că are o perioadă stresantă şi încercam să fac abstracţie de micile ei răutăţi.

Am ajuns la birou puţin după miezul zilei. Fetele erau toate dichisite şi zâmbitoare în aşteptarea vizitatorului, doamna Moldovan era închisă în birou şi nu voia să vadă pe nimeni. Anunţase într-o doară că va coborî să îl întâmpine pe domnul Mihnea Tudor care îşi anunţase sosirea pe la ora 14. În afară de nume, nu ştiam altceva despre el, nu mă interesase în mod deosebit să aflu. Îmi închipuiam că va fi un personaj pe la patruzeci şi ceva de ani, într-un costum ponosit, cu o servietă din piele cu colţurile uzate de vreme, cu acelaşi gust discutabil în materie de pantofi şi aceeaşi afinitate pentru mâncarea grasă ca şi

draga mea şefă. Mi-i şi închipuiam pe amândoi în birou provocându-se la duel: el ca un cowboy dar purtând la brâu un dosar de analiză financiară în loc de pistol, ea ca o cowgirl învârtind prin aer un hamburger în loc de lasou.

Nu eram câtuşi de puţin curioasă să îl cunosc, speram doar să vină cu o soluţie pentru situaţia critică în care ne aflam şi care ne afectase destul de grav financiar. Este riscant să lucrezi în vânzări iar veniturile tale să depindă de cifrele care se realizează sau mai degrabă care nu se realizează, cum era cazul acum. Împreună cu Robert construisem un stil de viaţă care prevedea anumite sume de bani pentru a putea fi susţinut, sume de care nu mai dispuneam în ultima vreme. Dar, cum nu sunt genul care să dea bir cu fugiţii, refuzam să plec la o altă companie acum când cea la care lucram de atâţia ani era în cădere liberă.

O bătaie scurtă în uşă mi-a întrerupt şirul gândurilor. Nici nu observasem cum zburase timpul, în birou ne găseam acum faţă în faţă cu doamna Moldovan şi cu mult aşteptatul oaspete.

— Fetelor, el este domnul Mihnea Tudor, director naţional de marketing.

Doamna Moldovan i-a prezentat succint numele şi atribuţiile fiecăreia dintre noi asigurându-se că a înţeles care era rolul nostru raportat la cerinţele lui. Eu am făcut un gest sumar din mână în semn de salut. El a răspuns cu

un zâmbet şi o sclipire şăgalnică.

— Bună ziua! Este o plăcere să vă cunosc în sfârşit. Sunteţi o echipă despre care am auzit multe lucruri bune!

— Asemenea, domnule Tudor! Şedere plăcută la noi, a intervenit Elisa.

— Spuneţi-mi Mihnea, vă rog. Şi am un feeling că aşa va fi…

A zâmbit din nou şi a plecat însoţit de doamna Moldovan.

— La naiba! Presimt că o să fii solicitată des la raporturi, exclamă Corina privind spre mine şi izbucnind într-un hohot de râs.

— Raportări, Corina, raportări facem noi aici…

M-am aşezat la birou zâmbind.

Primele impresii: un tip frumos, cu ochi frumoşi, privire limpede cum nu mai văzusem de mult timp, cu un zâmbet frumos, îmbrăcat impecabil, cu atitudine cât să lase impresia unui hipster care se cere descoperit, cu dicţie clară şi voce plăcută. În concluzie, în caz că nu ai reţinut, era un tip frumos. Părea cam de vârsta mea şi nu văzusem verighetă.

Înainte de a ieşi, doamna Moldovan a ţinut să-mi amintească să îi duc în cel mai scurt timp datele rezervării şi, dacă tot ajung în birou, să le duc o cafea şi un pahar cu apă. Tipic ei să mă submineze.

Nu prea aveam chef de socializări, oricât de

interesant ar fi părut Mister Hipster. Din cauza deselor visări cu ochii deschişi în timpul programului, eram în urmă cu ceea ce aveam de făcut şi aş fi vrut să mai – recuperez în cele câteva ore până la sfârşitul zilei. Dar nici nu puteam trage de timp la infinit. Nu ştiu care e timpul mediu de aşteptare pentru o cafea până îl trimiţi la naiba pe cel care trebuia să ţi-o aducă, aşa că mi-am făcut curaj, am luat plicul cu datele rezervării, două cafele de la automat, o sticlă cu apă şi câteva pahare de unică folosinţă. Nu aveam veselă pentru protocol aşa că trebuia cumva să improvizez.

— Îmi cer scuze pentru forma de prezentare, dar porţelanul îl folosim doar de sărbători, am rostit eu în timp ce aşezam cu nonşalanţă paharele pe birou.

Doamna Moldovan trecea prin toate culorile tricolorului şi complementarele lor, Mihnea zâmbea răsfoind hârtiile pe care i le adusesem.

— Nu vrei să stai câteva minute cu noi? a întrebat el în timp ce eu eram deja cu mâna pe mânerul uşii, fericită că scăpasem repede.

— Am câteva lucruri în aşteptare, dar… cred că le voi găsi tot acolo şi peste câteva minute.

Bucuros de răspunsul meu, Mihnea s-a ridicat şi mi-a aşezat un scaun lângă al lui. Era un tip manierat. Şi frumos. Şi mirosea tare plăcut. Şi mă intimida un pic.

— Am analizat cifrele şi situaţia nu e chiar roz pe aici…

— Da, este o perioadă mai dificilă. Au mai fost situaţii de genul ăsta de-a lungul anilor, dar am convingerea că noul proiect ne va ajuta să ne redresăm.

— Perioadă mai dificilă zici? Nu vezi că suntem în căcat până la brâu? răbufneşte doamna Moldovan.

Nu ne mai putem mişca deloc, mai avem puţin şi ne mănâncă muştele! Pe ce lume trăieşti?! Mă bucur că tu te entuziasmezi pentru un proiect despre care nu ştii mare lucru când nouă ne trebuie în realitate o macara ca să ieşim la suprafaţă!

Mihnea nu ştia cum să reacţioneze. Să râdă, să se panicheze sau să urle şi el. Mă privea şi nu înţelegea ce s-a întâmplat. I-am sugerat din priviri că asta era versiunea nebună a ceea ce tocmai spusesem eu şi am zâmbit amândoi ca doi complici. A schimbat subiectul, m-a întrebat despre hotelul la care urma să stea, despre restaurantele unde ar putea lua masa, despre traficul din oraş şi alte câteva banalităţi. Şi-a terminat cafeaua şi s-a scuzat. Voia să meargă la hotel pentru check-in şi un duş.

Doamna Moldovan, ca o adevărată autoritate a locului, m-a poftit să îl conduc până la maşină şi să îi stau la dispoziţie pentru alte întrebări. Am

coborât împreună, a intrat să salute fetele la plecare şi ne-am îndreptat spre locul unde parcase. Înainte de a urca la volan, m-a privit cu ochii ăia luminoşi şi m-a întrebat cu o mutră copilăroasă:

— Îmi promiţi ceva, te rog?

— Nu înainte de a afla ce.

— Fair enough. Îmi promiţi că nu o să mă laşi mult timp singur cu… doamna de sus? Te ajut cu orice ai de făcut! Facem împreună studiile de piaţă, raportările, facem ce vrei tu, dar nu mă lăsa singur cu ea! Mi-e frică…

Am izbucnit amândoi în hohote de râs şi parcă s-a spart gheaţa dintre noi.

— O să te obişnuieşti. Nu e chiar aşa rea precum pare.

— Ăsta e modul tău de a refuza un om care se teme pentru propria-i siguranţă şi aproape imploră prezenţa ta?

— Nu fac promisiuni la prima întâlnire.

— Atunci abia aştept să ne întâlnim din nou mâine.

Cred că tocmai ne-am împrietenit. Sau am flirtat, nu mi-era clar încă. Oricum le cam confund pe cele două. Oricare ar fi fost verbul potrivit, eram sigură de un lucru: de mult nu mai aşteptasem cu nerăbdare să se facă mâine la job.

Mihnea îmi lăsase o impresie plăcută. Vocea

lui sau privirea lui sau atitudinea lui sau parfumul lui – din toate astea nu puteam pune exact degetul pe ceea ce îmi plăcea şi ceea ce mă intimida. De obicei, mă intimidează inteligenţa şi cultura unui bărbat. Când stau de vorbă cu un bărbat cult, îmi dau seama cât de puţine lucruri ştiu şi cât de delăsătoare am fost de-a lungul timpului. Robert a fost primul bărbat care a trezit în mine sentimentul ăsta. Nu zic că-s de aruncat, adică pot susţine o conversaţie la un nivel care să încânte urechea, îmi place mereu să ascult şi să aflu lucruri noi, însă sunt catastrofă la capitolul memorie când vine vorba de istorie, geografie, economie, politică, fotbal, modă, gastronomie, artă. Hm, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu prea ştiu chiar aşa multe în realitate. Am doar dese sclipiri de inteligenţă şi îmi place să fabulez. Iar asta prinde de cele mai multe ori. Bărbaţilor le plac femeile cu imaginaţie, iar mie îmi plac bărbaţii inteligenţi care ştiu să aprecieze imaginaţia unei femei. Nu avusesem timp să îl citesc încă Mihnea, deşi reuşisem să îl ghicesc prin cele câteva replici pe care le-am schimbat, însă eram aproape convinsă că mă intimida inteligenţa pe care i-o anticipam prin prisma funcţiei. Era un tip cu funcţie, cu simţul umorului şi aterizase la mine în curte, ca să zic aşa.

Zilele la job tocmai deveneau mai interesante. Era şi timpul.

*

Ziua următoare am ajuns la birou cu întârziere. Ca de obicei. Eu şi gândurile mele adormiserăm şi ne treziserăm târziu. Ca de obicei.

În birou mirosea a dimineaţă de iarnă cu aromă de croissant şi cafea proaspătă. Mihnea adusese pentru toată lumea. L-am găsit aşezat la biroul meu răsfoind un ziar. Parcă părea şi mai plăcut ochiului. Era animaţie mare în jur şi asta îmi plăcea tare mult. De mult timp nu ne mai băuserăm cafeaua cu toţii la un loc. Erau glume, râsete, schimburi de informaţii, planuri pentru ziua ce începea. Se vorbea mult, se vorbea tare, iar asta însemna că oamenii erau entuziasmaţi.

M-am îndreptat spre biroul meu, privindu-l cu admiraţie. Se ridicase şi mă întâmpina cu un zâmbet care îmi părea mai serios azi decât ieri.

— Să înţeleg că este meritul tău. Good job!

— Îţi adusesem şi ţie cafea dar cred că e aproape rece acum. Ar trebui ca mâine dimineaţă să o bem împreună în oraş ca să nu fie gestul irosit.

— Nu cred că ar fi indicat să accept. Ar însemna să întârzii la program.

Mă privea şi nu înţelegea dacă îl iau peste picior sau chiar vorbesc serios. Îmi era greu să vorbesc serios când mirosea atât de bine, când hainele îi veneau ca turnate, când privirea aia strălucitoare mă intimida până aproape de retard.

Amândoi vorbeam mai degrabă în şoaptă, deşi eram complet acoperiţi de buna dispoziţie matinală a colegilor mei.

— Măcar aşa ai avea un motiv întemeiat. În plus, ai doar două opţiuni: fie ieşim la o cafea, fie o să îţi fac un referat pentru nerespectarea orelor de program.

— La fel aş proceda şi eu! Dar să ai grijă să îl detaliezi pentru ultimii şapte ani. Aşa va fi conform cu realitatea.

— Pentru tine noţiunile sistem şi autoritate nu înseamnă mare lucru, nu?

— Le respect pe amândouă, dar cu mici ajustări. Să zicem că le personalizez.

— Atunci o să personalizăm un pic ziua de azi şi vei rămâne să recuperezi întârzierile din săptămâna asta. Vom vedea ce soluţie găsim şi pentru cele vechi. Doar nu credeai că dacă te lauzi se prescriu.

S-a ridicat şi a plecat zâmbind în biroul lui. Eu m-am aşezat privind spre uşă.

Zâmbeam şi eu, dar nu cu gândul la Mihnea, ci cu gândul la Robert. De ce îmi venea în minte acum? Pentru că el m-a învăţat că un bărbat inteligent nu se va ruga de multe ori de o femeie oricât de interesantă ar fi ea şi că unei femei îi trebuie un simplu schimb de replici prin care să împartă cărţile, din care iese câştigătoare atunci când bărbatul se ridică de la masă convins că el a

făcut jocurile. Asta făcusem eu acum. Îl lăsasem pe Mihnea să fie autoritar. Ieri nici nu l-am refuzat, dar nici nu am răspuns rugăminţii lui, mi-am manifestat oarecum interesul când am transformat discuţia într-un flirt, iar el a citit printre rânduri. Eram sigură că azi va avea o atitudine uşor autoritară, însă mă aşteptam să o folosească în alt scop şi nu pentru a mă ţine sechestrată printre hârtii. Aş vrea să spun că am calculat lucrurile până în cel mai mic detaliu şi am întârziat intenţionat, dar nu! Nu sunt deloc punctuală, iar el a profitat de ocazie.

Ziua a trecut repede şi fără evenimente demne de menţionat, în afară de criza de nervi a doamnei Moldovan când a aflat că am întârziat din nou. Eu mi-am văzut liniştită de treabă, am reuşit să recuperez destul de mult din ceea ce îmi rămăsese descoperit şi ajunsesem aproape la zi. Eram destul de mândră de mine.

Rând pe rând, începuseră să se stingă luminile în clădire, fetele treceau să mă salute la plecare şi să râdă un pic pe seama mea. Nu mă deranja, şi eu aş fi făcut la fel. În plus, eram des ultima care închidea firma, deci nu-mi era străină munca pe înserat, lucru cu care nu avusesem chef să mă laud lui Mihnea. Deşi aveam bănuiala că îl ştia deja. Nu îl mai văzusem deloc după discuţia de dimineaţă. Nici pe el, nici pe doamna Moldovan. Ştiam că avuseseră câteva întâlniri programate şi

m-am gândit că au rămas în oraş.

Era trecut de ora 20. Îl anunţasem pe Robert că voi ajunge târziu acasă şi să nu mă aştepte la cină. Oricum îi venise poftă de pizza şi hotărâse să meargă în oraş cu un prieten.

Mi se făcuse o foame cumplită. Căutam prin toate cutiuţele un biscuit, o ciocolată, orice să mai amân o cădere de glicemie. Şi cum mişunam eu ca un şoricel prin sertar, Mihnea intră pe uşă cu două pungi în braţe.

— Dinner is served! Sper că ţi-e foame! Eu sunt lihnit! Nu am mâncat decât uscături toată ziua între atâtea întâlniri. Bine, eu ca eu, dar să o vezi pe doamna Moldovan… Nici ea nu a mâncat nimic! spunea că îi e atât de foame încât ar mânca şi o pisică dacă îi iese în cale. De-asta am condus-o până la scara blocului…

El râdea în timp ce povestea pe nerăsuflate toate astea, eu îl priveam cu ochii bulbucaţi şi nu înţelegeam nimic.

— … ţi-am adus salată de paste de soia, pacheţele de primăvară şi gogoşi cu dovleac. Şi un Nestea.

— Dar ce faci… şi de unde ai ştiut că…

— Nu eşti chiar aşa specială, să ştii. Adică nu e de parcă, până la tine, n-a mai întâlnit lumea vegani de la bivol încoace. Şi am văzut că aveai ieri o sticlă de Nestea pe birou. Deci ţi-e foame sau nu?

— Deci chiar foarte foame, dar…

— Ştiu, nu trebuia să mă deranjez, bla bla bla…

— Ce-i asta?! Ziua internaţională a întreruperii bădărane a ideilor celorlalţi?!

— Scuze! Sunt un pic surescitat de la atâtea cafele! Spuneai dar…

— Spuneam dar sper că mi-ai luat şi chopsticks!

— A, evident! Ce farmec are mâncarea chinezească altfel?!

Mi-era prea foame ca să mai stau să analizez momentul, mi-am zis în sinea mea că poate e nebun şi am despachetat cutiuţele cu mâncare în timp ce el a tras un scaun lângă al meu.

— Auzi? Dar nu era mai comod pentru tine să mergi la hotel să mănânci liniştit?

— Sigur că era, dar de azi-dimineaţă mi-am propus să iau cina cu tine în seara asta şi, cum ştiam că nu vei accepta, a trebuit să mă adaptez.

— Mi se pare mie sau încerci să flirtezi cu mine?

— Încerc?! Deci nu-mi iese…

— Ce…

— Am glumit! Nu îmi place să mănânc singur şi mi-au spus fetele că nici ţie. Deci win-win! în plus, nu prea îmi plac camerele de hotel, sunt aşa impersonale şi reci. Şi probabil încerc să amân momentul.

— Mă bucur că ai venit…

— Mi se pare mie sau încerci să flirtezi cu mine?

— Coboară de pe cal! Mă bucur că ai venit pentru că-mi era o foame de lup!

Conversaţia asta relaxată îmi plăcea tare mult. Recunosc că eram un pic tensionată de când se aşezase lângă mine, dar încercam să îmi controlez emoţiile. Da, m-ai prins! Eram emoţionată. Ţi-am mărturisit de la început că mă intimida. Al naiba parfum! în plus, acum când stătea atât de aproape de mine, am observat că avea şi mâinile frumoase. Am un fetiş legat de mâini… wait, asta n-a ieşit cum trebuie! Reformulez: mâinile sunt printre primele lucruri care mă atrag la un bărbat. Nu are rost să îţi descriu cum arată în viziunea mea mâinile „atrăgătoare”, e chestiune de percepţie personală.

— Hey! mai eşti aici cu mine?

— Da, scuze, cred că mi-a coborât sângele din creier în stomac pentru digestie. Să vorbeşti mai lent în următoarele minute.

— Eşti tare amuzantă, să ştii! E plăcut să stau în preajma ta!

— Hm…

— Ce este?

— Te laşi impresionat aşa uşor? Dacă spui asta după două zile, după două săptămâni ce o să faci? O să-mi ceri să ne căsătorim?

— Ţi-aş cere să divorţezi înainte.

— Există ceva ce fetele astea nu ţi-au spus despre mine?

— Reformulează dacă vrei să îţi răspund…

— Ok… Există ceva ce nu le-ai întrebat pe fetele astea despre mine?

— Aşa da! De ce vrei să le scoţi vinovate fără vină? Am întrebat ce întreabă orice om normal care urmează să petreacă mult timp într-un loc cu anumite persoane cu care va trebui să interacţioneze zilnic. Nu îmi place să fiu luat prin surprindere şi prefer să adun de la început cât mai multe informaţii.

— Dar nu e mai interesant să laşi şi un pic de mister? Eu prefer să descopăr cu timpul, să am un pic de suspans, un pic de bucurie, un pic de dezamăgire. Ştii, una caldă, una rece. În plus, prefer să cunosc direct, nu prin intermediari.

— Şi eu aş fi preferat la fel, dar ai un zid pe care nu aveam răbdare să îl escaladez şi am preferat să îl ocolesc un pic. Ştii că nu o să stau aici o veşnicie, da? Uite, dacă nu aflam toate astea prin intermediari, cum spui tu, nu am fi petrecut acum seara asta plăcută împreună.

— Cine a zis că e plăcută? Poate particip doar ca să mi se prescrie întârzierile, poate doar respect autoritatea.

— Poate. Dacă vrei poţi pleca.

— Bună încercare! Dacă ai povesti cuiva

despre seara asta, ai spune că tu ai fost un gentleman care şi-a sacrificat din timp şi a venit cu pacheţel la o biată sclavă pe plantaţie, iar eu aş părea de la ţară pentru că am plecat şi te-am lăsat singur aici în mijlocul pustietății. 'Nope! Prefer să rămân!

— Ce bine ştii să combaţi psihologia inversă!

Râdeam amândoi, roşeam amândoi. Era o seară într-adevăr plăcută, prea plăcută chiar. Terminaserăm de mâncat şi am mers împreună să fumăm.

— Ştii ce ar fi mers după masa asta?

— Hm… un cocktail?!

— Exact! Dar…

— Uite, amestecăm un pic din Nestea-ul meu şi un pic din Cola ta şi ne prefacem că savurăm un cocktail veritabil! Dacă vrei, ne mutăm lângă fereastră, deschid geamul şi ne prefacem că suntem pe o terasă privind stelele.

— De ce nu suntem pe o terasă privind stelele?

— Pentru că suntem aici şi pentru că deja e târziu.

Devenise un pic trist şi sorbea tăcut din pahar. La fel am făcut şi eu.

— Good shit! am zis ca să sparg tăcerea. Şi? Tu deja ştii destule despre mine. Ce îmi spui despre tine înainte de a ne îmbăta şi de a deveni incoerenţi?

— Bună încercare…

— Eh, fac şi eu ce pot… De ce mutra de căţeluş la semafor?

— Nu cred că e potrivit să îţi spun. Nu aş vrea să stric momentul.

— Care moment?! Suntem doi adulţi într-o clădire de birouri, fumând câte o ţigară şi prefăcându-ne că bem un cocktail. Ce ai putea să strici?

— Ok. Tu ai vrut-o. Îmi aminteşti un pic de mama mea, ceea ce sună al naiba de incestuos acum că mă aud vorbind.

— Continuă. Devine interesant, i-am zis zâmbind.

— Şi ea avea stilul ăsta de a lua totul în glumă. Îi plăcea să privească stelele, spunea că o fascinează cerul. Şi pe mine mă fascinează de când e ea acolo. Ştii, eu sunt aproape singur pe lume…

— Cum s-a întâmplat asta?

— Foarte scurt! Pe tatăl meu nu l-am cunoscut, ne-a părăsit când eram foarte mic, pe mama şi pe bunica le-am pierdut acum câţiva ani. Eram micuţ. Aveam cam 23 de ani. Mama s-a stins de cancer şi pe bunica am pierdut-o la scurt timp după ea. Mi-a mai rămas doar bunicul, şi el destul de bătrân.

— Soţie? Prietenă?

— Soţie, nu. Prietene câteva. Nimic serios.

— Din cauza ta? Din cauza lor?

— Asta mă întreb şi eu uneori.

— Vrei să disecăm?

— Nu acum. Nu vreau să te sperii şi să crezi că sunt nebun.

— Prea târziu! Cred deja asta de când te-am văzut intrând pe uşă cu mâncarea la pachet şi sporovăind încontinuu.

— Şi de ce ai rămas aici cu mine?

— Ţi-am spus. Îmi era prea foame.

— Tu vorbeşti vreodată serios?

— Numai marţea. Şi cum azi e joi…

— Mai e un pic şi se face vineri chiar.

— Da. Mai stăm puţin şi o luăm din loc.

— Nu este nicio problemă că ajungi aşa târziu acasă?

— Nope.

— Pot să te întreb de ce?

— Nope.

— Tranşantă rău. Data viitoare o să facem alt cocktail pentru tine. Asta te face antipatică!

— Facem.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta! Cred că a fost cea mai plăcută din ultima vreme!

— Hey, ce nu face omul pentru o masă gratis!

— Trebuie neapărat să beau ceva când ne vom mai întâlni data viitoare. Poate nu o să îmi mai pari aşa enervantă!

— Slabe şanse, dar tu speră.

Am dat să merg spre birou şi să îmi strâng lucrurile de plecare, când m-a prins uşor de mână.

— Hey, rain check pentru terasă şi stele?

— Desigur. Mi-ar face plăcere.

Mi-a zâmbit şi a plecat fără să privească înapoi.

Eu mi-am strâns lucrurile, am salutat paznicul şi am pornit spre casă. Nu înainte de a accepta ideea că Mihnea împărţise cărţile şi mă lăsase să cred că eu făcusem jocurile.

Puţin înainte de miezul nopţii am ajuns acasă. Robert fuma o ţigară în bucătărie. Mi-am aruncat jacheta pe podea, mi-am ridicat fusta spre coapse şi m-am lăsat să alunec în poala lui respirându-i fumul. Eu i-am desfăcut pantalonii, el mi-a dat chiloţii într-o parte. A intrat ca bila opt în buzunarul din mijloc: lin, drept, cu satisfacţie. Trăgeam cu rândul din ţigară şi ne priveam fără să clipim măcar. M-a întins pe masa rece de sticlă, m-a purtat ca pe un colier în jurul gâtului lui încordat şi m-a gustat ca pe un desert târziu. Nu puteam încheia seara fără stele.

*

Nu îmi place prejudecata din acelaşi motiv din care nu îmi place salata de ridichi: nu o înţeleg şi are un miros ciudat. Nu îmi place moda din acelaşi motiv din care nu îmi place mintea mea: nu am bani să fiu în pas cu ea şi este mereu în schimbare.

Deşi îl cunoşteam doar de câteva zile, începeam să mă agăţ de Mihnea ca să nu mă mai gândesc la el. Era un fel de transfer de durere. Ca atunci când eram mică şi mergea maică-mea cu mine să fac o injecţie: încerca să îmi rupă prin strânsoare degetele de la mână ca să nu simt înţepătura din cur. Şi funcţiona! Analogia se extinde mai potrivit decât aş fi crezut. În fine, Mihnea îmi devenea necesar dimineaţa pentru a începe ziua într-un ton plăcut. Şi reciproca era valabilă. Făceam împreună planurile de bătaie pentru ziua în curs, fumam împreună când avea activitate la birou, vorbeam des la telefon când nu avea activitate la birou. Profesional vorbind, învăţam foarte multe lucruri noi din experienţa dobândită de el în capitală. Deşi nu îmi place să recunosc, ei sunt mult mai avansaţi în unele privinţe faţă de noi, cei din provincie. Pe scurt, deveneam prieteni destul de repede. Nimic murdar la mijloc, doar amici, cu mici aluzii relaxate.

Era o perioadă bună. Vânzările începuseră să crească, doamna Moldovan părea că îşi găseşte zen-ul, asta însemnând, de fapt, că în loc să folosească cinci înjurături pe minut folosea acum doar trei, Mihnea era încântat de rezultate. Evident, situaţia îi era favorabilă, câştigând şi mai mult încrederea şi aprecierea celor de la sediul central.

Elisei i se aprinseseră destul de rău călcâiele după Mihnea şi mă presa să îi pun o vorbă bună în speranţa că poate se lasă cu o ieşire în oraş. Urma ziua ei, aşa că am profitat de ocazie ca să mă distrez şi eu un pic. Într-o seară, înainte să plec, am aruncat un ochi să văd dacă mai era în birou. L-am găsit cu nasul în laptop raportând campaniile pentru zilele următoare. Mi-a făcut semn să intru şi să iau loc.

— Doar un minut, te rog! Trebuie să trimit mailul ăsta.

— Nu e grabă.

Îşi luase faţa de adult serios şi responsabil şi părea şi mai drăguţ când era concentrat.

— Gata! Acum sunt doar al tău, a zis zâmbind.

— Ce-ai zice de o ieşire în oraş…

— Aş zice că sună nesperat de bine! Când?

— Păi vorbesc cu Elisa şi te anunţă ea când îi convine.

— M-ai pierdut…

— A, ai crezut că ieşirea e cu mine? Asta pentru că mă întrerupi tot timpul! De la capăt: ce-ai zice de o ieşire în oraş cu Elisa?

— Joci murdar…

— Ba dimpotrivă! încerc să fac o faptă bună. E ziua ei mâine şi ar fi foarte fericită să te aibă drept cadou. În plus, tu eşti singur, ea e singură. Ce-ai avea de pierdut?

Şi-a încrucişat braţele, şi-a lipit uşor spatele

de spătarul scaunului şi a luat privirea celui care urmează să negocieze neloial.

— Deci ea e prietena ta…

— Da.

— Şi vrei să o faci fericită de ziua ei…

— Da.

— Iar ea îşi doreşte mult ca eu să o scot în oraş mâine…

— Mult, puţin, deloc, adverbe fără rost.

— Ok… Eu nu vreau să ies cu ea, dar o să ies pentru că îmi ceri tu. Iar tu o să-mi rămâi datoare!

— Ce căcat de afacere e asta pentru mine?!

— E simplu: eu o fac pe prietena ta fericită pentru că aşa îmi ceri tu, iar tu o să-mi întorci favoarea la un moment dat!

— Mda, dacă mă gândesc mai bine, nu mi-e chiar aşa bună prietenă.

— De ce ţi-e teamă? Ştiu că eşti curioasă cum arăt şi în altceva decât în costumul ăsta…

— Presupui că sunt curioasă. Şi mă mulţumesc să-mi imaginez. E mai puţin ilegal aşa.

— Nu se va întâmpla nimic din ce nu îţi doreşti să se întâmple!

— P-asta de unde ai scos-o? Din „Fifty shades of grey”?

— A, nu. Mi se pare că am auzit-o într-un film porno.

— Tu le priveşti cu sonor?

— Ce?!

— Ce?

— Cum am ajuns să vorbim despre aşa?

— Habar n-am! Eu te-am întrebat doar dacă vrei să ieşi într-o seară cu Elisa. Dar înţeleg că nu vrei.

— Înţelegi ce-ţi convine!

— Deci îi spun că nu vrei…

— Nope. Îi spui că nu vrei tu. Nu mă face pe mine personajul negativ aici. Tu ai puterea să-ţi faci prietena fericită sau nefericită de ziua ei. Mie nu mi-e dragă, deci mi-e indiferent.

A făcut un gest scurt din mână în semn de „bye, bye!” în vreme ce eu părăseam biroul cu un zâmbet strâmb. Mă distrasem de nu mai putusem!

M-am întors în birou unde mă aştepta Elisa îmbujorată de parcă urma să fie dezvirginată. Din nou.

— Ce-a zis? Ce-a zis?

Dacă şi Cupidon ar fi făcut combinaţiile ca mine, ar fi fost cel mai desfrânat personaj de la Messalina încoace.

— A zis să alegi localul pentru mâine seară şi să i-l comunici.

— Nu pot să cred! Eşti cea mai tare! Pot să merg să îi spun de acum? Ştiu exact unde vreau să mergem!

— Sigur. Era în birou acum câteva minute.

Ea a ieşit zburdând ca un mieluşel înainte de Paşte, eu m-am aşezat pe scaun ca un porc înainte

de Crăciun.

După câteva minute, am primit un sms de la Mihnea. Mi-era şi teamă să îl citesc.

— Eşti machiavelică! I like it!

Avea dreptate. O făcusem pentru mine. Dacă aş fi văzut-o pe Elisa ca pe o prietenă cu adevărat, nu aş fi încurajat-o să iasă cu cineva care nu o plăcea câtuşi de puţin în sensul romantic. Dar, până la urmă, nu-s maică-sa ca să îi port de grijă. Îi obţinusem ce îşi dorise. Cu restul trebuia să se descurce singură.

— Să îţi aminteşti asta dacă ai vreo idee ciudată!

— Sunt genul clasic, să ştii. Cină, film, linişte.

— Asta vei face şi mâine cu Elisa?

— A, nu! Ea – mi inspiră BDSM. Cu tine voi fi clasic.

— Don’t care…

— Jealous much?! Pot inversa dacă preferi!

— Cocky much?! Puţin îmi pasă ce veţi face. Am treabă şi nu mai am timp de prostiile tale. Weekend plăcut!

— Acum că o am pe Elisa, cu siguranţă va fi! Deja a început. E sub birou, îmi face o avanpremieră. Şi ne cam reţii…

Elisa intra pe uşă la fel de fericită cum ieşise. Ziceai că e o floare de bujor ambulantă.

— Auzi? Elisa e lângă mine acum. Uită-te mai bine cine îţi face avanpremiera că poate e doamna

Moldovan!

— Erection doomed for lifel Communication over!

— Level one: complete!

Mihnea era versiunea necăsătorită a celui pe care nu îl mai văzusem sau auzisem deja de câteva săptămâni. Adică era disponibil când aveam eu chef. Făcusem din Mihnea un surogat şi astfel el îmi lipsea din ce în ce mai puţin. Îmi dădeam însă seama de amprenta pe care mintea lui o lăsase în mintea mea. Îmi manipulase gândirea şi păstram din ritmul şi stilul lui de a comunica, de a reacţiona, de a flirta. El mă învăţase să nu iau totul prea în serios, să nu dramatizez fără motiv, să nu mă sperie tentaţia. Când eşti faţă în faţă cu ea ai două opţiuni: fie o îmbrăţişezi, fie îi tragi un pumn în nas. Dacă o îmbrăţişezi, trăieşte-o fără drame. Dacă îi tragi un pumn în nas, speră să nu se întoarcă.

Întâlnirea Elisei cu Mihnea fusese pe cât de aşteptată, pe atât de banală. De ce? Pentru că el se încăpăţânase să fie Gigi Contra la orice era important pentru ea. Nu voia să o folosească şi alesese să joace aşa pentru a o determina să-şi piardă interesul. Dacă ea spunea că e creştină, el spunea că e ateu, dacă ea spunea că monogamia e cea mai tare invenţie după vezica sintetică, el spunea că doar ce a semnat petiţia pentru

legalizarea bigamiei şi că cea mai tare invenţie este pâinea feliată. Şi tot aşa. Deci nu mi-a fost de mirare când mi-a povestit că s-a dovedit a fi dezamăgirea secolului.

Când ai o perioadă bună, timpul zboară făcându-ţi în ciudă. Şederea lui Mihnea se putea încheia oricând. Nu spunea nimic, deşi îl vedeam abătut uneori. Nu îmi mai ceruse să ieşim, deşi ştiam că îşi doreşte.

Era o seară de vineri. Robert era plecat la un alt congres pentru câteva zile. Aş fi putut să rămân cu Mihnea până mai târziu la birou sau să ieşim undeva, dar dădusem un pumn în nas tentaţiei. Numai că nenorocita se întorsese.

Am luat telefonul şi i-am trimis un sms.

— Pământul către Mihnea! Câh!

Mi-a răspuns în ceea ce mi s-a părut o nanosecundă.

— Mihnea la raport! Câh!

Deci era singur.

— Mă plictisesc! îmi spui ceva funny?

— Hm… Cică doamna Moldovan intră la dietă de luni! Nu o să ne mai mănânce decât „ficaţii”, de creier s-a săturat!

— Bună asta! Să ştiu măcar să beau bine în weekend!

— Ce faci?

— Nimic interesant. Tu?

— Tocmai am făcut un duş şi m-am pus în pat. Căutam un film. Vrei să ieşim undeva?

— Convinge-mă!

— Deci sunt şanse! Atunci hai să jucăm un joc!

— Hai! Ador jocurile!

— O să facem un fel de test grilă. Fiecare dintre noi îi va pune celuilalt întrebări legate de diverse lucruri personale. Aşa o să ne dăm seama cât de bine am reuşit să ne cunoaştem în timpul ăsta. Te bagi?

— Absolut! Dar care e miza?

— Cel care are cele mai multe răspunsuri cât mai aproape de adevăr va decide dacă ieşim în seara asta!

Până atunci it's just for fun, no pressure!

— Ok! Let's play! începe tu!

— Telefon, revistă, cravată, pachet de ţigări. Ce obiect din cele de mai sus crezi că se găseşte cel mai probabil lângă patul meu?

— Telefonul îl ai în mână, cravata o pui mereu pe spătarul unui scaun, pachetul de ţigări îl arunci mereu pe masă şi pui bricheta peste el cu un gest mecanic. Deci revistă!

— Hm… impresionant spirit de observaţie. Eşti un mic stalker.

— Mic?!

— Your turn!

— Tatuaj, piercing, dreadlocks, african beauty practices.

Ce nu mi-aş face niciodată?

— Tatuaj ai deja. Fără prejudecăţi o să presupun că ai deja şi piercing având în vedere că cele două sunt de obicei corelate. Dreadlocks ţi-ai face sigur, te-am auzit într-o zi când îi spuneai uneia dintre fete că îţi place „stilul laţe” şi pentru mine cam asta înseamnă şi alea. Deci nu ai apela niciodată la african beauty practices. Te placi prea mult ca să îţi deformezi anumite părţi ale corpului, gen alungit de urechi sau de gât sau ştiu eu ce naiba mai presupun astea…

— Eşti bun! Felicitări!

— Şcolăriţă, dominatrix, asistenta năbădăioasă, profesoară.

Care dintre personajele de mai sus este preferatul meu?

— Deci îţi plac toate, dar unul este preferatul tău. Interesant! Să vedem: şcolăriţa te face să te simţi un pic pedofil pe măsură ce trec anii, asistenta năbădăioasă îţi aminteşte de dramele din viaţa ta şi asta cam ucide dispoziţia, profesoara îţi aminteşte de o figură maternă, an even bigger mood killer. Deci dominatrix. Pentru că ai o funcţie care presupune să fii autoritar zi de zi, iar asta îţi trezeşte dorinţa de a fi dominat sau pedepsit în intimitate.

— Nu îmi închipuiam că sunt aşa previzibil… Dar ai dreptate.

— Frumoasa din pădurea adormită, Albă ca

zăpada, Cenuşăreasa, Frumoasa şi bestia. Care este personajul de poveste pe care l-aş alege pentru un role-play?

— Fim, îmi place cum gândeşti! Să vedem: Albă ca zăpada nu îţi place pentru că îţi vin în minte piticii şi asta nu te lasă să te bucuri de rol, Cenuşăreasa nu îţi place sigur pentru că e o victimă împiedicată, Frumoasa şi bestia nu îţi place pentru că nu te-ai putea tăvăli cu cineva care nu îndeplineşte pentru tine un anumit standard exterior. Deci Frumoasa din pădurea adormită! Iubeşti natura şi asta te-ar ajuta să îţi trăieşti din plin fantezia.

— Bravo, ce să zic…

— Lumina zilei, întuneric beznă, lumina lumânării, semiîntuneric.

Ce atmosferă prefer?

— Lumina zilei şi întuneric beznă, sigur nu. Nu am un motiv, dar am un feeling. Lumina lumânării doar uneori, nu pari genul romantic. O să mizez pe semiîntuneric. Îţi place să o priveşti ca prin umbre pe cea de lângă tine şi să îţi admiri puterea prin ceea ce povesteşte trupul ei în aşternut.

— Oficial m-ai dat pe spate! Te declar câştigătoare. Tu decizi dacă ieşim undeva. Nu vreau să te presez. Putem sta în continuare fiecare în patul lui şi putem vorbi prin texte toată noaptea. Pentru mine e o plăcere oricum.

— Ştii că nu e frumos să ţii oaspeţii la uşă?

— Era pentru mine mesajul ăsta?!

— Pentru tine. Dar dacă ţi-e teamă să deschizi uşa seara, încerc la camera de lângă. Poate e cineva mai curajos acolo.

*

Da, o comisesem! Simţeam nevoia să îl văd şi nu m-am gândit ce voi face mai departe. De mă dusesem cu gândul de a nu face nimic altceva decât de a petrece o seară în compania unui nou prieten care se întâmpla să fie şi frumos şi interesant şi interesat.

— Ce? Ţi-a mâncat pisica limba? i-am zis încercând să destind atmosfera.

Era un pic tensionat şi nu îmi doream ca lucrurile să ia o turnură serioasă.

— Sunt surprins, recunosc! Ştii să-ţi faci intrarea. Dar văd că nu ai venit să încerci să mă dai pe spate.

— Hey! Râzi de pijamalele mele?

— Numai tu ai fi în stare să pleci în vizită în pijamale!

— Păi m-am gândit că atâta vreme cât nu mă costumez în şcolăriţă, dominatrix, profesoară sau…

— … asistenta…

— … aşa… asistenta năbădăioasă nu va fi niciun pericol. În plus, ziceai că vrei să privim un film, deci vreau să stau confortabil.

— Îl privim cu sonor sau fără?

— Eşti amuzant. O să-mi lipseşti un pic.

— Sunt aici acum.

— Dap… Gata cu seriozitatea! Hai pe terasă! îţi sunt datoare cu un cer cu stele!

L-am luat de mână şi am ieşit pe balcon. Bine, asta după ce şi-a pus un hanorac. Era totuşi iarnă.

— Încă nu îmi vine să cred că eşti aici!

Ne-am aprins o ţigară. Cerul era senin şi liniştit. Mirosea a lemne arse, probabil de la soba vreunei case de lângă hotel. Era o seară geroasă.

— Ce ai făcut azi?

— Am semnat câteva contracte noi şi am făcut campaniile pentru săptămâna viitoare. Şi pe seară am avut parte de cea mai tare surpriză ever!

— Da? Ce s-a întâmplat?

— Hai înăuntru şi o să-ţi povestesc. E destul de răcoare şi văd că ai început să te învineţeşti un pic.

Avea dreptate. Eram aproape degerată, dar îmi părea rău să îi stric momentul cu stelele.

Ne-am tolănit pe pat şi el şi-a reluat firul discuţiei.

— … deci acum ceva timp, să fie cam o lună, am cunoscut pe cineva. Nu ştiu de ce mi-a apărut în cale, nu ştiu de ce nu am fugit mâncând pământul când mi-am dat seama că îmi stă gândul numai la ea, dar ştiu că pe zi ce trece îmi este tot mai greu să stau departe de ea. Parcă devin

dependent de vocea ei, de glumele ei, de râsul ei.

— Ok. Şi ce nu e în regulă?

— Cu ea? Cât timp ai la dispoziţie?

Era o distanţă decentă între noi. Stăteam sprijiniţi pe perne şi ne priveam prin jocul de lumini pe care îl făcea televizorul. În timp ce povestea, ne-am împreunat degetele printr-un gest destul de ciudat.

— … are destule defecte: nu prea se ia în serios, se foloseşte de sarcasm de fiecare dată când se simte vulnerabilă, nu are o părere bună despre ea şi nu îşi dă seama cât de importantă poate deveni într-un timp scurt… Şi are o frică patologică de apropierile fizice pentru că este a doua oară când reuşesc să o ating de când am întâlnit-o.

— Poate ai atins-o altfel şi asta e mai important decât atingerea fizică…

— Crede-mă că am ajuns să o cunosc bine. Şi e genul care trăieşte pentru scântei.

— Şi? Ce ai de gând să faci? Eu, în locul tău, mi-aş vedea de treabă. Prea multe defecte, pare prea complicat.

— Ştiu că îi place complicat. Altfel nu ar fi fost aici. Dar ştii ce e ciudat? Că am impresia că mă foloseşte, am impresia că îi amintesc de cineva la care a ţinut şi care a rănit-o. Nu rău, dar suficient cât să o facă mai defectă decât era obişnuită ca să se accepte când se priveşte în oglindă.

— Poate ar fi mai bine să plec.

— Sigur ar fi mai bine, însă nu asta vrei.

Mă ridicasem de pe pat şi stăteam în mijlocul camerei. El se trântise pe spate şi privea în tavan în timp ce îmi spunea toate astea.

— Pot fi eu acel „el” care îţi lipseşte! Dă-mi şansa! Nu mă deranjează să mă foloseşti!

— Crezi că mă poţi vindeca?

— Nu. Am crezut că te pot vindeca până mi-ai confirmat că există un „el” pe care îl înlocuieşti cu mine. Acum vreau doar să ţi-o trag! Şi să mi-o tragi, dar aşa cum ai face-o cu el! Vreau să văd la ce a renunţat el şi după ce tânjesc eu.

M-am apropiat de el, i-am întins mâna şi s-a ridicat. Avea o privire la graniţa dintre tristeţe şi furie.

Era încruntat, era surescitat, era ca un animal care stă să atace. M-a tras spre el şi l-am sărutat. Apoi am avut o remuşcare de moment şi m-am oprit.

— E mai bine pentru amândoi dacă plec.

M-am trezit din şirul de gânduri când mi-am dat seama că telefonul mă anunţa repetitiv că am un mesaj necitit.

— Hey, mai eşti?

— Da, scuze, am avut un pic de treabă…

Când oare în timpul discuţiei pierdusem contactul cu realitatea? Când ajunsesem cu mintea din patul meu liniştit într-o cameră

oarecare de hotel? Şi până la urmă ce aş fi făcut acolo?

— Ok, nu vreau să te reţin. Ne vedem luni la birou. Mulţumesc pentru distracţia de mai devreme. Noapte bună…

— Pentru puţin, Mihnea. Noapte bună şi ţie.

Gata! Părăsisem complet realitatea tridimensională din mintea mea şi revenisem la cea cotidiană. Cea liniştită. În clipa în care m-am imaginat alături de Mihnea în camera aia de hotel, m-am simţit murdară. Îmi era ruşine cu mine. În cele câteva clipe, după ce l-am sărutat în mintea mea, l-am privit din nou şi nu l-am mai văzut la fel de interesant, nici măcar la fel de frumos. Nu mai ştiam ce era adevărat la el şi ce îi inventasem eu. Îl transformasem într-o copie a celui de care îmi era dor şi nu aş fi ştiut ce să fac cu el acolo. Adică, nu mă înţelege greşit, aş fi ştiut. Dar de ce aş fi făcut-o?

Şederea lui Mihnea s-a încheiat curând. Cele câteva zile cât a mai stat la noi au fost plăcute, amuzante, liniştite, asexuale. Ne-am despărţit buni prieteni. La scurt timp după revenirea în Bucureşti, a primit o ofertă de nerefuzat din partea unei companii cu renume. Era următorul pas firesc în cariera lui.

Mihnea a rămas în mintea mea ca bărbatul cu care am petrecut cea mai plăcută seară platonică

vreodată, lucru pe care nu-l mai experimentasem până atunci. Dar apropo de experienţe la superlativ, cel mai bun sărut al tău, cea mai tare partidă de sex, cea mai romantică seară, cea mai penibilă întâlnire, toate lucrurile astea memorabile nu le trăieşti aproape niciodată cu acelaşi bărbat. Sau cu aceeaşi femeie. Desigur există şi excepţii. Eu nu sunt una dintre ele.

Oamenii care au intrat şi au ieşit din viaţa mea de-a lungul timpului, nu m-au părăsit cu adevărat, deşi mi-aş fi dorit ca unii să o fi făcut, iar aici îmi vine în minte penibila mea pseudo experienţă gay. Dar mintea i-a păstrat ascunşi undeva în subconştient şi mi i-a scos la suprafaţă sub diverse etichete. Mi-i amintesc însă, de cele mai multe ori, pe cei cu care un anumit moment din trecut a fost la superlativ pozitiv.

Cel mai memorabil sărut, de pildă, l-am trăit cu un tip cu care lucrurile n-au mers mai departe de-atât.

Cum l-am arhivat eu ca fiind cel mai bun sărut? Simplu: mi-am simţit ovarele în „erecţie” două zile după. Cred că atunci am înţeles cum se simte un bărbat care pleacă acasă cu bilanţul necalculat. Da, pe o alee întunecată, aproape de blocul meu, am trăit doar un sărut. Lung. Fierbinte. Ca la carte. D-aia cu poze. Şi bulină. De ce nu a fost mai mult? Pentru că nu a existat nimic dincolo de atracţia fizică şi, chiar dacă pe vremea

aia nu eram în nicio relaţie şi oricât de hedoniste ar fi fost acţiunile mele de-a lungul timpului, au existat şi momente în care am fost raţională. Puţine, dar au existat. Nu îl cunoşteam atât bine nici încât să îl invit sus, nici încât să merg cu el în altă parte, apoi ar fi trebuit să trecem pe undeva să cumpărăm prezervative, dacă ne opream să luăm prezervative, se ducea dracu' elementul spontaneitate şi tot aşa. Şi nu am avut dintotdeauna răbdare să înfrunt momentele care rulau în mintea mea înainte de a se întâmpla efectiv şi îmi creau o stare de disconfort.

P.S.: Probabil după rândul cu experienţa gay ai citit doar în speranţa că voi detalia experienţa gay. Deşi n-aş vrea să-ţi distrug ideea aşa cum o ai de pe diverse site-uri, ok, fie. Eram prietene. Ea era cu vreo doi ani mai mare decât mine şi se oferise să mă ajute cu un referat care mi se părea îngrozitor de greu. Eram la mine în cameră, ai mei erau la serviciu. Nu îmi amintesc cum am ajuns să ne sărutăm goale pe pat. Tot ce îmi amintesc e că, dintr-un anume motiv, în ziua aia mă dureau sânii şi de câte ori mă atingea aveam **o** vizibilă reacţie de disconfort. Cred că atunci a hotărât ca eu să fiu cea activă. Ea avea sânii frumoşi, i-am sărutat şi mi-a plăcut. La un moment dat, şi-a lipit corpul de al meu iar părul ei pubian m-a zgâriat pe abdomen. Asta nu mi-a plăcut şi am îndepărtat-o

delicat de mine. Mi-a luat mâna şi, până să-mi dau seama exact ce se întâmplă, mi-a băgat uşor degetele între picioarele ei. În clipa în care am simţit ceva moale şi umed mi-a venit în minte când mă punea maică-mea să amestec oul în carnea pentru chiftele. I-am spus că nu pot merge mai departe, ne-am îmbrăcat şi a rămas secretul nostru. Cam aşa a fost atunci. N-am repetat nicicând experienţa. Dar poate pentru că n-am întâlnit femeia potrivită.

Că tot veni vorba despre femeia potrivită, după plecarea lui Mihnea, am rămas din nou doar cu doamna Moldovan. Deşi nu era printre cele mai simpatice persoane din clădire, sau din oraş, sau din judeţ, mă obişnuisem cu ea. Mă ajuta să îmi antrenez sarcasmul, mă distram de cele mai multe ori în sinea mea când aruncam câte o replică ce o enerva la culme şi observam cum roşeşte şi cum începe să înjure în lipsă de argumente, mă enerva când îmi iroseam timpul oferindu-i ideile mele, iar ea le arunca la gunoi ca pe nişte broşuri ce promovează vreo firmă de instalaţii sanitare. Dar asta era numai vina mea. Pentru că de cele mai multe ori intram într-o discuţie cu anumite aşteptări, şi de cele mai multe ori îmi erau înşelate, lisă, până la urmă, totul este o experienţă.

Asta îmi aminteşte de întâmplarea de acum

mulţi ani când mi-a venit mie ideea de a deveni actriţă. Zis şi făcut: m-am înscris la un curs de actorie. La prima vedere: o doză de curiozitate, câteva emoţii inerente, destul de multă lume care mai de care mai interesantă, mai nonconformistă, mai excentrică. Şi eu – cea mai comună fiinţă din holul de aşteptare. Mă gândeam să plec, dar mă rodea curiozitatea, mă gândeam să rămân, dar nu mă simţeam în largul meu. Mi-am zis: „Hai, rămâi dacă tot ai dat banii pe autobuz; în plus nici Farrah Fawcett n-a arătat ca Farrah Fawcett dintotdeauna!” Şi am rămas.

Am intrat apoi cu toţii într-un fel de studio, o încăpere sumară cu o mică scenă improvizată. Zic: „Să vezi acu’ talent!” Aveam cam 16 ani pe vremea aia. Profesorul, un tip pe la vreo 38 de ani, în vârstă cum l-am catalogat eu atunci, cu părul rebel, cu privirea de om pierdut că, deh, trebuia să ne impresioneze ca un artist neînţeles, ne-a adunat pe toţi sub formă de cerc şi, după o scurtă prezentare a fiecăruia, lucru care mi-a displăcut, a zis: „Ok, să începem!” îţi dai seama că eu mă şi închipuiam pe scenă interpretând o tragedie de Shakespeare cu dicţia şi gestica ce-mi asigurau ovaţii şi un contract la Teatrul Naţional. Şi dintr-odată îl văd p-ăsta făcând tot felul de gesturi, îndrumându-ne să îl imităm, gen scos limba, strâmbături care mai de care mai complexe, zgomote care transformau încăperea într-o

imitaţie eşuată a junglei. O parte dintre cei prezenţi se amuza, cealaltă parte trăia fiecare grimasă cu toţi muşchii faciali, şi-apoi eram eu care îi priveam pe toţi cu sprâncenele împietrite în expresia „Wtf, dude?!” Evident că, la un moment dat, profesorul şi-a dat seama că nu iau situaţia în serios. A făcut un semn de dirijor care amuţeşte corul şi s-a îndreptat spre mine. Şi, exact ce mi-am dorit cel mai mult (not!), eram acum în centrul atenţiei şi toată lumea probabil era curioasă să îmi afle părerea (din nou, not!).

— Ce se întâmplă? mă întreabă el agresiv de parcă ar fi putut să îmi facă altceva mai grav decât să mă dea afară din grupă.

— Cred că venisem cu alte aşteptări…

— Şi te dezamăgesc?

— Nu e chiar cuvântul potrivit. Mi se pare o pierdere de timp. Oricine ştie să scoată limba sau să se strâmbe ca maimuţa…

— Ah, mă scuzi! Tu ai crezut că după primul curs vei ieşi de-aici direct Julia Roberts. Dacă nu îţi place, poţi pleca.

Şi exact asta am făcut. Ţinta mea nu era chiar Julia Roberts, dar nici diavolul tazmanian. Aşa că mi-am luat rucsacul şi am plecat într-un cor de pufăituri ironice ce răsunau în urma mea. Ca fapt divers, nu îmi amintesc să fi recunoscut pe vreunul din grupă pe scena Teatrului Naţional.

Dar şi atunci a fost o experienţă. Am înţeles că

uneori e ok să te pui în situaţii care îţi sfidează aria de confort pentru că atunci te vei descoperi cel mai mult. Nimeni nu a evoluat obţinând întotdeauna exact ce şi-a dorit.

*

— Îţi place să repari păpuşi defecte?
— Nu am zis asta. Dar cred că pe alocuri ai nevoie de mine, altfel n-aş fi aici.

Uşa este descuiată. Intru şi o încui în urma mea. Miroase a răcoare şi lumânări parfumate. Televizorul e aprins în living, volumul e aproape maxim. Recunosc „Eroina”. Ritmul parcă îmi tulbură echilibrul, versurile îmi fac inima să bată din ce în ce mai tare. Sunt dezorientată în lumina slabă din cameră. Deşi am fost aici de atâtea ori, decorul îmi pare străin. Nu îl văd nicăieri. Mă întorc şi mă îndrept spre dormitor. De nicăieri, mă simt prinsă din spate aşa cum îşi prinde un boa constrictor prada! Sunt cu faţa lipită de tapetul rece, mi se pare că nu pot respira. Îi simt presiunea trupului şi încerc să opun rezistenţă doar cât să pot înţelege dacă sunt trează sau visez din nou. Mâna lui e în părul meu. Îmi dă capul într-o parte cât să îmi vadă faţa şi îmi şopteşte:

— Azi ne vom juca un pic!

Este brutal. Mă lovise destul de rău când mă

împinsese în perete, simt cum îmi bate sângele în tâmple din cauza strânsorii în care mă ţine, continuă să mă tragă de păr şi să îmi lipească bazinul de peretele rece prin mişcări ritmice, dar violente. Şi-atunci de ce nu lupt să mă eliberez? Pentru că îmi place. Îmi place dur, îmi place cu scenariu, îmi place murdar. Ar trebui să am o mică reţinere totuşi, căci nu îmi dau seama încă dacă e un rol pe care îl joacă sau am trezit în el vreun psihopat cum întâlneşti doar în „Criminal minds”. Dar zarurile au fost aruncate în clipa în care m-a căutat din nou.

E un scenariu pe care îl jucasem de atâtea ori în mintea mea, dar mi se păruse deplasat să îl trăiesc în realitate. Nu, nu e nicidecum un abuz, e un preludiu agresiv după luni de dor. Mă ţine captivă pe tapetul rece, o mână e acum în jurul gâtului meu, iar cu cealaltă îmi frământă trupul. Mă sărută cu sete pe gât, pe ureche, pe faţă. E înfierbântat, e furios, e alt om. Şi îmi place, îmi place nespus, îmi place aşa de tare încât mă doare aşteptarea. Aş vrea să mă ia aici, în locul ăsta, în poziţia asta, să nu îl mai simt prin haine, să îl simt în mine, dar bănuiesc că nu voi scăpa aşa uşor. Mă întoarce cu faţa spre el şi mă fixează pur şi simplu cu privirea în timp ce parcă încearcă să mă facă una cu peretele. Nu schiţează nicio relaxare a muşchilor, ca şi când ar vrea să mă hipnotizeze. Îl sărut cu sălbăticie şi îl descătuşez.

Între muzica ce răsună dincolo şi bătăile inimii de aici, mă poartă din nou în dimensiunea noastră. Una în care logica e defectă, handicapată, diformă. Una în care mă simt ca acasă căci mă plimb de multe ori singură pe amintirile circulare aşteptându-l să vină în vizită, cum făcuse în noaptea asta. Totul pare o scenă în slow-motion. Intensă ca niciodată, dar fără grabă, ca şi când, pentru prima dată, am avea tot timpul din lume. E întâia oară când ne întâlnim în întuneric. Îmi citeşte trupul ca şi când ar purta o poveste scrisă în relief pe care o descoperă acum şi nu vrea să piardă niciun cuvânt, în timp ce degetele lui îmi aduc primul mini-orgasm. Suntem din ce în ce mai familiari. Nu mai există între noi momente de stângăcie, de fâstâceală, de anapoda. Mă împinge uşor spre podea până îngenunchez în faţa lui şi îi arăt cât îmi lipsise. E ca un leu în cuşcă: tremură, geme, pulsează. Îl simt, îl gust, îl torturez. Simt că urmează să leviteze şi mă opresc. Atunci se declanşează refrenul! îmi dă jos pantalonii şi chiloţii, îşi dă jos cravata şi mi-o leagă la gât. Apoi începe să mă plesnească. O dată, de două ori, de şapte ori. Încă un mini-orgasm. Nu mai rezist. Îl implor cu privirea să mă ia, să îl simt în mine, mă omoară aşteptarea. Mă ridică pe pantofarul de pe hol, am gleznele pe umerii lui, are ambele mâini în jurul gâtului meu. Sunt la limita dintre extaz şi leşin. El continuă să mă privească, să mă tortureze

cum doar el ştie să o facă, să mă facă să cerşesc momentul. Când simte că tremur de dorinţă, mă pătrunde. Adânc. Tot mai adânc. Scot un ţipăt scurt şi, în mintea mea, plâng. Plâng de plăcere, plâng de durere, plâng pentru că sunt din nou cu el. Doar el mă făcea să simt tot ce simţeam în seara asta. Doar el putea să mă facă să mă simt completă chiar dacă eram murdară, să mă simt normală chiar dacă mi-o băgase în toate poziţiile, să mă simt nobilă chiar dacă mă comportam ca o femeie uşoară. Când termină, eu sunt deja sleită de puteri. Îmi tremură tot corpul, nu mă pot ţine prea bine pe picioare, vreau doar să ajung în pat. Mă ia în braţe, mă duce în pat şi mă acoperă cu un cearşaf. Apoi iese dezbrăcat să fumeze. E defect. Ca şi mine.

După câteva minute, revine lângă mine.

— Ai mâinile reci. Ţi-e frig?

— Nu. Cică oamenii cu mâinile reci sunt sinceri.

— Sau au circulaţia periferică deficitară sau urmează să capete o răceală de toată frumuseţea.

— Consultaţia asta e gratuită, doctore?

— Te trec pe caiet.

Îmi închide mâinile în ale lui ca o perlă într-o scoică.

— Ce faci?

— Îţi dau viaţă de la mine.

— Dar sunt vie.

— Da. Pentru că doar ce ţi-am dat viaţă de la mine.

Îmi plăcea când era protector. Deşi relaţia asta avea păcatele ei, nu era chiar una complet disfuncţională. Cu timpul, deveniserăm foarte apropiaţi, mai mult decât prieteni. Vorbeam despre orice, mereu metaforic, căci într-un mod natural pe care nu am încercat nicicând să îl combatem, nu am vrut să vorbim direct despre unele lucruri, mai ales despre acasă. Eu nu voiam să vorbesc cu el despre Robert şi nu mă interesa să îmi vorbească despre soţia lui. Cred că pe alocuri eram geloasă, însă îmi dădeam seama de absurditatea sentimentului şi atunci preferam să nu am informaţii cât să îmi pot contura o imagine clară despre ea. Poate era mai interesantă decât mine, poate era mai inteligentă, mai creativă, mai bună la pat. Trebuie să fi avut ceva special pentru care el a ales-o. Nu ştiam ce era acel ceva şi nici n-aveam de gând să îmi petrec timpul întrebându-mă. Pe de altă parte, dacă ea ar fi fost perfectă, de ce ar mai fi fost acum aici cu mine? Vezi, mintea mea escaladează uşor în obsesii.

Sunt cuibărită la pieptul lui. Degetele noastre îşi fac dansul obişnuit. Apropo de fetişul meu, nu are mâini frumoase, dar nu-mi pasă.

— Şi ce ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut?

— M-am gândit ce naiba să fac cu viaţa mea.

Şi nu ştiu ce să fac.

— Nu mă miră. Niciodată nu ai ştiut. Probabil din cauza asta a trebuit să mă întâlneşti pe mine, să îţi mai deschid un pic orizontul.

— Pe cât de enervant eşti, pe atât de adevărat este ceea ce ai spus.

— Ştiu.

— Ştiu că ştii.

Se lasă tăcerea între noi pentru câteva momente. Lucru ciudat, căci amândoi eram firi vorbăreţe. Adică ne plăcea să glumim, să aberăm, să povestim despre orice. Îmi plăcea să îl ascult. Chiar şi atunci când ceea ce îmi povestea era complet neinteresant pentru mine, îl ascultam oricum. Avea un entuziasm pe care ar fi fost de prost-gust să îl întrerup şi acelaşi lucru îl făcea şi el pentru mine.

Într-o zi, de pildă, mi-a vorbit despre José Mujica. Era fascinat de modestia şi de lecţia de viaţă şi de umanitate pe care acest preşedinte a dat-o unei societăţi care a căzut pradă consumerismului. „Nu am nevoie de multe pentru a trăi” şi „Când cumperi un lucru, nu îl plăteşti cu bani, ci îl plăteşti cu timpul pe care l-ai pierdut făcând acei bani” sunt două dintre citatele care mi-au rămas pentru totdeauna întipărite în minte. Într-o altă zi, i-am povestit eu explicaţia unui călugăr hindus despre motivul pentru care ţipăm unii la alţii, cum că atunci când suntem furioşi unii

pe alţii inimile noastre se distanţează, şi, deşi suntem aproape îi zic, ţipăm ca să acoperim o distanţă sufletească imensă. A început să râdă şi mi-a răspuns că el ţipă pentru că e mai ieftin decât să îi spargi nasul celui care se cacă în zen-ul tău interior.

— Hey, la ce te gândeşti? îi zic eu şi îi dau un bobârnac în frunte.

— La ale mele! Ce te bagi? îmi răspunde şi îmi întoarce gestul.

— Ha! La tine a sunat a gol! Bate vântul pe acolo, no?

— Pe bune?! La mine bate vântul?! La tine e atât de gol încât se face microfonie când vorbeşti! Nu-ţi fluieră deloc urechile când gândeşti?

Râdeam. Râdeam şi mă îndrăgosteam. Răutăţile lui au fost mereu de genul ăsta: amuzante, fără consistenţă, uşor de depăşit.

— Mi s-a făcut foame. Nu vrei să mănânci şi tu ceva? Am luat nişte banane, mere, chipsuri şi o cutie cu biscuiţi, mă întreabă pe un ton părintesc.

— Nu mi-e foame.

— Cum crezi. Eu o să mănânc nişte chipsuri. O fi ea banana mai sănătoasă, dar astea sunt mai bune, mai gustoase vreau să zic. De ce căcat alegem întotdeauna chestiile care ştim că ne fac rău?

— Vorbim strict despre chipsuri sau filosofăm?

— Despre chipsuri. Răspunsul filosofic e

oricum subiectiv.

— Din simplul motiv că ne creează în creier nişte reacţii chimice care ne dau o senzaţie de bine. Ştii tu. serotonină, endorfine şi alte căcaturi. Dacă ştii când să te opreşti sau ai norocul să găseşti pe cineva care să le poată opri la timp, no harm, no foul!

— E părerea ta general valabilă?

— Dap. Se aplică la orice situaţie de bine-rău.

Îmi zâmbeşte şi mă sărută. E un sărut sărat de data asta. Ştie prea bine despre ce vorbesc. El a avut controlul asupra propriilor trăiri încă de la început, eu am luat-o de câteva ori pe arătură. Dar a ştiut când să mă oprească. Era mult mai raţional decât mine. Sau poate mai fricos, nu ştiu exact.

Nu mai zăbovim mult. E destul de târziu şi trebuie să ajungem fiecare la casa lui. De data asta, el pleacă primul. Eu mai rămân câteva minute în apartament. Nu îmi revenisem complet după scena de la început. Îmi aprind o ţigară şi cad pe gânduri. De fiecare dată când pleacă, ia cu el o părticică din mine. Nu ştiu dacă ştie. Nu priveşte înapoi. Niciodată. Eu rămân în urma lui cuibărită pe canapea. Cu ochii pironiţi pe uşa închisă mă simt ca atunci când urmăreşti genericul de final al unui film: plăteşti tribut cu câteva minute din viaţa ta celui care a pierdut ore din viaţa lui să îl facă. Fumez şi nu pot gândi decât cum, uneori, povestea asta e ca atunci când îţi

pică din ţigară vârful aprins: arde doar cât are tutun, apoi nu mai rămâne nici măcar fum. Însă scrumul! Poţi doar spera să nu bată vântul şi să ţi-l ridice în ochi.

Las cheia în cutia poştală cu numărul 22 şi pornesc spre casă.

*

Am avut o idee. Şi, ca să nu se plictisească singură, am luat cu împrumut încă una. Acum aveam două idei, mult spaţiu şi o temere. Mi-era teamă să nu se înmulţească. Dacă s-ar înmulţi, cum mi-aş mai da seama cât din rezultat este ideea mea şi cât este împrumutat? Evident, şi ideile au materialul lor genetic, de-asta contează al naiba de mult cu ideile cui le laşi să copuleze!

Dacă ai o minte stabilă şi ai două idei ale tale, te-ai scos! O să ai în scurt timp o puzderie de baby-idei care vor semăna leit cu ideile părinţi şi atunci vei trăi liniştit până la adânci bătrâneţi. Dacă ai o minte defectă şi ai numai o idee a ta, te-ai ars! Pentru că vei începe să cauţi o altă idee cu care să o împerechezi. Iar asta cere timp, cere cercetare, cere curaj. Nu e că te poţi mulţumi cu orice idee doar pentru că ţi-a ieşit în cale. Adică eşti defect, dar ai şi tu standarde. În plus, ideea ta nu e chiar una ca oricare, ea e unică! Şi în timp ce tu analizezi matematic, literar, filosofic, economic, studiezi arhitectura pentru a schiţa proiectul perfect alături de ideea demnă, faci schiţe cu

compasul, citeşti în stele, exact când gândeşti: „That’s the one!” şi deja simţi în mintea ta miros de primăvară şi un câmp plin cu mini-idei perfecte zburând ca fluturaşii printre floricele de muşeţel, de nicăieri, prin învăluire, apare o altă idee, o pune pe-a ta la podea şi o face să înţeleagă Ff = qN.

Asta numesc eu împrumut cu risc. Adică să înţelegi mecanica lucrurilor, dar să trişezi când o aplici. Cam ca atunci când ştii că e de prost-gust să faci pipi în piscină, dar totuşi o faci, când ştii că nu e decent să fumezi pe stradă, dar totuşi o faci (bine, acum n-o mai faci că impui fumatul pasiv nefumătorilor care trec pe sub cerul liber scuipând seminţe şi le încâlci astfel dreptul la un mediu curat), când ştii că nu e etic să te gândeşti la altcineva când faci dragoste cu al tău, dar totuşi o faci. Evident, ne putem găsi justificări întemeiate pentru orice situaţie, adică e ok dacă e piscina ta şi era doar un pipi scurt, e ok dacă erai pe stradă şi nu erai în mers, e ok dacă te gândeai la Philip Winchester, şi nu la vecinul de la trei. Uneori pur şi simplu nu poţi fi şi politically corect şi sincer în acelaşi timp.

— De ce oare te-am întâlnit?
— Crezi că asta e întrebarea?
— Dar care?
— Întreabă-te de ce am rămas.

Viaţa mea e plictisitoare. De cele mai multe ori. Nu se întâmplă mai nimic senzaţional, iar asta pentru că sunt o sclavă a obişnuinţei. Pentru mine, obişnuinţa este sora pocăită a confortului. De când l-am cunoscut pe el, însă, am ajuns să îi cunosc toţi strămoşii păgâni dar mă străduiam din toate puterile să nu mă împrietenesc cu ei. Asta pentru că nu voiam ca el să devină o obişnuinţă pentru mine. Ştiam că într-o zi totul se va sfârşi, dar refuzam să anticipez ziua aia. Eu sunt genul care are nevoie să se agaţe de ceva pentru a funcţiona mai departe în viaţă pe termen scurt, adică îmi fac programare la salon, îmi fac rezervare la un show de stand-up sau comand ceva online şi asta îmi dă motiv să mai trăiesc încă cinci zile lucrătoare; am nevoie de motive periodice de mici pseudo bucurii, altfel îmi simt existenţa complet inutilă.

Era iarnă. La job erau zile când totul era plăcut şi zile când nu aveam chef de nimic. Le uram pe cele din urmă! Când eu îmi doream ca timpul să zboare, tocmai atunci se găsea să se transforme pe rând într-un melc de grădină ce cară în spate un camion cu mobilă, într-o ţestoasă de Galápagos care a ieşit la o plimbare pe o rază de trei sute de kilometri cu moonwalk la întoarcere, într-o stea de mare care s-a gândit să-şi acorde o zi de concediu. Acasă totul era liniştit. Mai mergeam în vizită la prieteni, mai primeam

vizite la rândul nostru, mai ieşeam cu Robert în oraş. Dar parcă iarna, în timpul săptămânii, şi oraşul intră în hibernare.

Într-una din seri, l-am scos pe Sorin la o pizza. Trecuse ceva timp de când nu mai vorbisem cu el şi era momentul să mă pun la curent cu păţaniile lui. Ne-am întâlnit la Argon, unde mergem de obicei. Am comandat ceva de mâncare şi aşteptam.

— Văzuşi? Asta cre' că e nouă!

— Ce? Pizza?

— E, piz… Ospătăriţa, fată! N-am mai văzut-o până acum, zicea în timp ce îşi freca mâinile şi rânjea ca un tăntălău.

— Mda, o fi. Alina ce mai face?

— Pe dracu', ce să facă! I s-a pus pata să facem copil.

— Şi? Tu nu vrei?

— Ba da! De-abia aştept să stau închis în casă în fiecare seară şi să îi împart din vasta mea experienţă intelectuală. Fată, tu crezi că e bine pentru omenire ca ăştia ca mine să se înmulţească?!

— Sorin, dragul meu, la câte căcaturi ai făcut, mă mir că n-ai deja o armată de mini-Sorin încercând să violeze pisici prin cartier.

— Ha! Bună asta! Am auzit eu azi-noapte o mâţă în călduri care ţipa ca disperată. Dacă ăla era fiu-meu, a luat de la mine fix ce trebuie!

Acuma, na, nu ştiu cu ce o făcea să urle că eu o am mică, micuţă, să zicem, dar cre' că e adevărată vorba aia că nu contează obiectul, ci mântuitorul…

— … mânuitorul! Şi… bleah! Way too much information!

— Da, bine, scuză-mă! Tu ţi-o tragi doar cu ochii închişi sau cum? Cre' că nici nu ştii cum arată a lui Robert! Te-ai întâlnit vreodată cu ea pe lumină? Sau ziua n-o scoate să nu se decoloreze… Ha? Ia zi!

— Ce?!

— Gata! Te scandalizaşi toată! Dăm o fugă la biserică să te ierte că ţi-o imaginaşi în zi de post?! Fată, eu cu una ca tine acasă mi-aş da venele jos! Tu cre' că ştii numai citate din Mozart, bancuri cu Bulă nu prea ştii, nu-i aşa?

— Din ce, mă?!

— Hai, dă dracu' filosofia! Hai să-ţi povestesc ce am păţit alaltăieri.

— Super! mai multe prostii! Cred că tocmai am pierdut şi ultimul an de facultate din creier. Dragi neuroni, nu vă mai loviţi între voi, vă rog…

— Neuroni? Ăştia sunt ăia pozitivi şi negativi de i-am învăţat la chimie?

— Fix ăia… Ce căcat e cu tine? Eşti mai analfabet ca de obicei, deşi n-aş fi crezut să fie posibil.

— Sunt un pic fumat. Taci şi ascultă! Mi-am făcut o gagică. Bine, una nouă, vreau să zic. Că aia

de la casino a plecat în Spania la cules de p… ortocale. Ce credeai că zic?! Aşa, în fine, asta are un magazin colea pe Brâncoveanu. Aşa am cunoscut-o. M-am dus să îi cumpăr lu' Alina fructe şi, din vorbă-n vorbă, ba că să iau mere, ba că să iau banane, ba că merele au mai multă vitamina C, ba că bananele au mai mult sodiu sau ce dracu' zicea ea pe-acolo, ba că merele erau prea coapte, ba că bananele prea verzi, ba că mie îmi plac pară şi ei îi plac nu prea mari, uite-aşa ajunsei la ea acasă după câteva zile. Eu n-aveam niciun gând, dar e vina lu' nevastă-mea că m-a trimis după fructe! Seminţe cu sare nu putea ea să mănânce, că a făcut-o mă-sa de viţă nobilă!

— Clar e doar vina ei…

— Aşa… Asta e măritată, da' bărba-su e plecat în Spania. Te pomeneşti că o fi cu gonflabila mea, ha! Al dracu' norocos! Mamă, ce ştia aia să facă! Intram cu frică că nu ştiam dacă mai ies. Ştiu, prea multe informaţii, bla, bla! Dacă nu îţi convine, nu mă mai invita în oraş că ştii că eu vorbesc la fel de mult cum fut!

— Clar e doar vina mea…

— Aşa, fată… şi mă invită asta pe la ea într-o zi. Era cam cinci şi ceva seara. Nevastă-mea era la teatru cu nişte colege, deci să fie teatru şi pentru mine, zic. Toate bune şi frumoase, asta focoasă şi ne… atinsă demult, eu ca bou'n lucernă, dă-i zbânţuieli, scârţâieli, gemături, plesnituri, în fine,

tot tărâmul…

— Tacâmul…

— Aşa, înţelegi tu că de-aia eşti deşteaptă! Şi cum stăteam eu după ce am terminat şi mi-o pipăiam să văd dacă mai e întreagă, că asta e cam grăsuţă şi cam prea săltăreaţă pentru cât îmi permite mie gabaritul, ce crezi?!

— Ce?

— Sună la uşă!

— Nu cred!

— Ba da! De unde mai avea un pic de zvâc, mi s-a blegit toată, m-a lovit o senzaţie de căcare şi, brusc, am devenit religios. Ştii cum e să te rogi în curu' gol? Ca şi cum te-ai duce să ceri de pomană în costum Armani. Adică n-ai nicio crediti… credibl…

— Credibilitate…

— … aşa şi că urmează să-ţi furi şi vreo palmă! Asta mi-a zis să îmi strâng repede hainele şi să mă pitesc după o canapea, mă rog, între o canapea şi perete. Şi a mers să deschidă. Erau nişte prieteni de familie care luaseră o pizza şi veniseră pe la ea că poate suferea săraca singură.

— Păi şi cum? Tu unde erai pitit? Nu te putea vedea cineva?

— Păi canapeaua era într-un hol care făcea legătura între bucătărie unde stăteau ei să mănânce ca porcii şi restul apartamentului, inclusiv baia.

— Şi ai stat acolo…

— Frate, am stat 45 de minute în genunchi pe parchet! Am îngheţat, îmi amorţiseră picioarele, îmi venea să mă piş, îmi era şi sete, mi se făcuse şi foame când m-a lovit mirosul de pizza. M-a mai trecut şi căcarea de vreo două-trei ori când au trecut ăia pe lângă mine ca să se ducă la wc! Şi n-aveam nici baterie la telefon să bag un Candy Crush ceva… O înjuram în gând cu tot neamul ei, cu toţi prietenii ei, cu toate fructele ei! Nici măcar nu fusese aşa de bună la pat, grăsana proastă! Cum să deschizi, mă, uşa când îl ai pe unu' în curu' gol în pat? Da' ştii cum cred eu că s-a gândit? S-a uitat pe vizor, i-a văzut pe aia cu cutia de pizza şi a zis: „Hmm, cârnăcior am păpat, hai să stingem cu o pizza!"

— Băi, nu cred! Unde le găseşti, frate?!

— Fată, măcar de le-aş căuta! Mă găsesc ele pe mine. Sunt şi frumos, dă-mă dracu'! Recunoaşte că, dacă nu l-ai fi cunoscut pe Robert, nu mi-ai fi rezistat nici tu!

Noroc că ştiam că nu vorbeşte serios, altfel mi se tăia pofta de mâncare.

— Sorin, fă-mi o favoare, te rog! Nu te înmulţi.

Viaţa lui Sorin mi se pare ca filmografia lui Rob Schneider. Pe repeat.

Dar, apropo de asta, eu cred că viaţa bate ficţiunea. Ştii că intimitatea nu se desfăşoară în

realitate exact ca în filme sau în romanele de dragoste, da? Adică realitatea are imperfecţiuni, este fără regie şi fără duble, cu momente când ţi se blochează fermoarul, când nu reuşeşti să îi desfaci nasturii de la cămaşă, momente când nu intră, când nu alunecă, momente când îţi amorţeşte piciorul sau îţi trosneşte vreo încheietură. Îţi trebuie doar un strop de imaginaţie să transformi penibilul în comic, ca atunci când tu singură te aşezi din greşeală cu cotul pe părul tău şi faci pe supărata zicându-i: „Vezi, asta trebuia să faci tu, nu să mă laşi să fac singură!” Şi-apoi urmează dezlegarea la mici torturi.

Dar faptul că apriori ni se prezintă prin literatură sau cinematografie experienţa perfectă cosmetizată în scop comercial, asta ne face, de cele mai multe ori, să rămânem cu ideea că facem ceva greşit pe undeva, că scena aia n-a fost ca între Demi Moore şi Woody Harrelson. În realitate, însă, cu toţii avem momente de penibil în intimitate, unii la cote mai înalte, alţii la cote mai puţin înalte. Unii se trezesc pitindu-se în curu’ gol după vreo canapea, alţii dând foc la casă într-o tentativă de romantism exacerbat, alţii împiedicându-se în propriile haine. Cum am păţit eu.

Eram în mijlocul preludiului, mâinile lui erau ocupate şi am încercat să grăbesc procesul de

dezbrăcare, când hainele mi s-au încurcat în cearşaful subţire de pat. Înjurându-mi în gând propria-mi neîndemânare, mă tot străduiam să rezolv situaţia fără să stric momentul.

Cam greu cu dantelă şi cearşaf fin.

— Hm, stai o secundă că a avut loc o interacţiune necalculată, i-am zis fâstâcindu-mă.

— Gen „s-a declanşat o extorsiune al unui degajament”?

— Da! Exact!

Am început să râdem şi să ne sărutăm printre râsete. Cam aşa depăşeşti momentele uşor penibile. Iar pe astea ţi le vei aminti mereu. Pentru că astea sunt cele reale, cele pe care le retrăieşti şi zâmbeşti cu drag. Dacă reuşeşti să le depăşeşti pe astea şi apoi să ţi-o tragi ca în filme, ai câştigat mai mult decât ai negociat.

*

Azi am o zi ciudată. Probabil PMS. Rândurile pe care ţi le înşir la ceas de noapte nu sunt atât despre mine, cât sunt despre el. Sau poate sunt tot despre mine. Îţi mai aminteşti ce îi scrisesem de ziua lui? îi spuneam acolo că el există în povestea asta doar pentru că eu îi dau viaţă. Am minţit. În josul paginii, cu litere de-o şchioapă, era trecută o clauză de reciprocitate pe care am scris-o cu cerneală invizibilă. Căci nu voiam atunci să recunosc. El mi-a eliberat mintea şi trupul, eu i-am adus un omagiu dându-i o bucăţică din ambele. El

mi-a dăruit amintiri în minute grăbite, eu le-am aşternut aici în nopţi nedormite. Ca un troc temporal. Doar atât ştiu să fac pentru el.

De multe ori, mă găsesc alergând prin trecut şi uit să mă opresc din ritm doar ca să mi-l amintesc. Nu pe mine cea din preajma lui cum fac atunci când îţi povestesc, ci pe el. Doar pe el. Dar azi am făcut-o. Am pus totul pe pauză şi m-am întors în timp. Nu în scenele de sex sau de tristeţe sau de comedie, ci m-am întors acolo unde mă priveşte. Şi am oprit cadrul. Mă pierd, roşesc, mă fâstâcesc. Chiar şi după atâta timp, chiar şi când nu e lângă mine. Nu vreau să mă vadă în mintea mea. Nu aici, pe teritoriul meu, cu regulile mele, cu ritualurile mele. Mi-e teamă de ce ar gândi.

Am lăsat cadrul să ruleze mai departe. Îmi zâmbeşte. Mi-a zâmbit de atâtea ori până acum, când am făcut vreo gafă, când i-am spus o glumă, când l-am surprins cumva. Îmi pare atât de ciudat însă că îmi zâmbeşte şi aici, în mintea mea, unde nu-i fac altceva decât să-i ţin vie amintirea. I-aş acoperi privirea cu mâinile, cum făceam deseori în intimitate, dar nu vreau să o fac şi aici. Aici vreau să redevin suverană. Vreau să rămână afară şi să îl poftesc înăuntru doar atunci când am eu timp pentru el. Căci mintea mea trebuie să fie pentru altcineva, aşa cum este mintea lui. Ca un „Delir” reeditat. Însă nu am învăţat cum să fac asta. Pentru că nimic nu s-ar putea povesti dacă el nu

ar colinda pe aici ca prin propria casă. Posomorât sau vesel, atent sau indiferent, în haine de stradă sau complet gol, a închiriat un spaţiu al lui, fără intenţia de a rămâne mult timp. Plăteşte cu ora şi rămâne cu zilele.

În nenumărate dimineţi îl invit să plece. Mă împiedic de el când vreau să îmi văd de rutină. Îmi zâmbeşte nepăsător, îşi ia cafeaua şi ţigara şi se aşază pe scaunul din faţa mea. Şi mă priveşte sfidător: „Nu mă lua în seamă. Vezi-ţi de-ale tale!” în nenumărate seri îi sting lumina. Sunt camere în care nu are ce căuta căci sunt ale altcuiva. Nu intră acolo, dar mă aşteaptă apoi în drumul spre baie, rezemat de tocul uşii: „Slăbuţă prestaţie azi. Mi te aminteam altfel”.

Alteori mă regăsesc vorbindu-i în gând. Sună ciudat când o spui cuiva, ca o glumă proastă care a sunat al naiba de bine în mintea ta. Dar mi se întâmplă. Ambele, ce-i drept. O fac doar ca să-mi amintesc vocea lui, cum râde, cum mă tachinează, cum îmi răspunde. Toate amintirile cu el le am doar în minte. Nu existăm amândoi decât acolo. Pleacă doar atunci când dorm. Unde merge şi ce face, nu ştiu, dar se întoarce mereu. Nu-mi amintesc când i-am dat cheia, însă o vreau înapoi.

E deja târziu. Ar trebui să pun deoparte diapozitivele virtuale şi să îl las să plece pentru azi. Sigur îl voi revedea dimineaţă. Tot aici.

— Ce vrei să facem?
— Să stăm de vorbă.
— Despre ce?
— Despre tine.
— Dar nu-s interesantă.
— Ştiu. Dar vreau să-ţi mai acord o şansă.
— Asta a fost o răutate.
— Se poate.
— De ce eşti morocănos?
— Că nu eşti interesantă.

M-am trezit greu. Nu-mi place iarna. Lui Robert, da. Ar vrea să mergem undeva în weekend, îşi face planuri de vizitat prieteni din alt oraş. Nu am chef de întâlniri sociale, nu sunt într-o stare foarte activă. Aş prefera să stăm în casă, doar noi doi, să ne reconectăm, să privim un film, chiar şi porno, să mâncăm un pop-corn, să ne-o tragem, să dormim. Însă îl văd entuziasmat la gândul unei escapade şi mi se pare de prost gust să îi spulber iluziile. Mi-e ciudă pe mine de multe ori, mi-e ciudă pentru faptul că nu sunt mai puternică, mai nepăsătoare la sentimentele celor la care ţin, mai hotărâtă. În sinea mea, sunt nervoasă, deşi nu las să se ridice nimic la suprafaţă. Robert intră să facă un duş, eu trântesc uşa şi plec. La cumpărături. Nu mai avem pâine. Merg pe stradă şi nu ştiu încotro mă îndrept. Între cei doi bărbaţi care fac dezordine în mintea mea,

îmi pierd simţul orientării, oricum subdezvoltat. Dar nu e vina lor, ci a mea. Eu am plecat singură la plimbare pe scările Penrose.

Sunt momente în viaţă când nu mai reuşesc să văd orizontul, când rămân suspendată undeva deasupra timpului şi sub mi se bifurcă două realităţi pe care nu mai reuşesc să le fac să se joace împreună.

Una e ocazională, cealaltă e cotidiană. Există mai multe motive pentru care m-am străduit ca ocazionalul să nu devină cotidian. Şi primul este pentru sănătatea minţii. Nu aş şti ce să fac cu mine. Reuşesc cu greu să combat ideea absurdă a unei idile lirice, şi să îmi trăiesc povestea concretă, terestră, căci sunt o fiinţă comună. Atât ca substanţă, cât şi ca port. Numai că ocazionalul cu el a adus în viaţa mea fantasticul. Iar aici nu mă refer la vreun tărâm ireal cu apariţia unor fenomene şi creaturi inexplicabile, ci la fanteziile ce zac latent în mintea noastră, fie ele poetice, sexuale, sufleteşti, la cele pe care ţi le poate trezi cineva fără să fii nevoit să dai search pe Google. Căci dacă pică platforma într-o zi, nu vei mai şti cum să gândeşti, cum să faci dragoste, cum să te descoperi. Nu ne descoperim singuri. În realitate nu ştim să facem nimic singuri. Învăţăm, împrumutăm, ne cunoaştem în urma interacţionării cu altcineva.

Am avut dintotdeauna teama de a nu-mi fi

ameninţată zona de confort. Şi, din prima zi în care l-am întâlnit, am ştiut că asta va face. De-asta am încercat să mă ţin departe. Numai că a te simţi ameninţat înseamnă să fii de partea greşită a armei. El mi-a dat arma şi mi-a zis: „Eu asta vreau să fac cu şi pentru tine. Dacă nu eşti de acord, trage!” Aş fi putut să trag. Însă l-am lăsat să vină aproape, tot mai aproape, am făcut paşi în spate, tot mai în spate, am păşit dincolo de graniţele pe care mi le trasasem şi acum mă găseam singură pe un teren pe care nu îl stăpâneam bine. A fost ca un joc de-a „rândunica fără cuib”, numai că el nu zburase nicicând din al lui.

În ciuda acestor frământări, nu am regretat nicicând că l-am primit în mintea mea. Să-l fi întâlnit şi să-mi fi negat ocazia de a-l cunoaşte şi de a mă cunoaşte ar fi fost ca şi când aş fi avut un bilet câştigător la loto şi l-aş fi păstrat ca semn de carte.

*

Nu ştiu unde sunt. Îmi pare prea simplu să fie
Raiul, îmi pare prea frumos să fie doar o
bucată de pământ. Visarea mă ţine strâns de
mână; mă pierduse
deunăzi într-o livadă când îmi căzuse un măr
în cap.
De-atunci ne plimbăm doar sub cerul liber.

Miroase a ploaie şi a vânt. „Cum ai fi ajuns tu în Rai?”
Se aude un tractor grăbit şi cineva înjurând să mă dau
la o parte.

— În ce lume trăim, vă întreb?! încotro ne îndreptăm?!

Ceva grav se întâmplase, am gândit în primă instanţă. Apoi mi-am dat seama că cea care urla pe hol era doamna Moldovan, deci probabil automatul de cafea rămăsese fără zahăr sau fără paletă, lucru inacceptabil la prima oră dimineaţa. Gândeam să ies, să nu ies, să mă prefac interesată, să îmi văd de treabă… Dacă ieşeam, îi schimbam imediat centrul de iritare, adică urma să ţipe la mine. Dacă nu ieşeam, urma să intre ea şi să ţipe la mine că nu am ieşit. Deci am ieşit.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu păşind spre ea ca o pisică ce tocmai a spart vaza preferată a stăpânei.

— Ai văzut?! Ai văzut ce mi-au făcut ăştia în birou?!

— Când aş fi putut să văd? E luni dimineaţa, doar dumneavoastră aveţi cheie şi doar ce aţi sosit.

— Aha! îmi ţii socoteala la ce oră ajung? Trebuia să sun să te anunţ? Poate n-am dormit azi-noapte, poate mi-am tras-o de dimineaţă! Te

priveşte ce fac şi la ce oră fac?!

„Sunt prea obosită pentru căcatul ăsta”, mi-am zis în gând şi am făcut o piruetă dând să mă îndrept spre birou.

— Nu, nu! Hai cu mine sus să vezi în ce condiţii trebuie să lucrez eu!

Era prea frumos să fi scăpat aşa uşor. Mi-am târât picioarele ca un condamnat la muncă în folosul comunităţii şi am urmat-o spre biroul ei. Mă gândeam că poate i-au vopsit pereţii roz cu fluturaşi sau i-au pus senzor împotriva înjurăturilor şi încercam să îmi pregătesc de pe drum câteva replici cât să nu îi plesnească vena din frunte. Sau să-i plesnească. Nu mă hotărâseră încă. Era mai agitată decât de obicei. Pe măsură ce urcam treptele în urma ei, am început să am o oarecare strângere de inimă. Nu neapărat la gândul că dacă, prin absurd, s-ar împiedica şi ar pica peste mine ar fi cea mai amuzantă cauză a morţii din istoria medicinei legale, ci pentru că vedeam cum îi tremura mâna pe balustrada rece şi respira din ce în ce mai greu.

A deschis uşa, şi-a aruncat cu nepăsare geanta şi paltonul pe un scaun şi s-a aşezat la birou fără să spună un cuvânt. Am privit în jur – nu găseam nimic nelalocul lui. În tăcere m-am aşezat şi eu pe un scaun.

Mi-am zis în gând că până aici i-a fost, o să caut pe Google un număr de telefon de la Spitalul

9 să se descurce ei cu ea. Luase poziţia omului amărât care nu ştie exact ce l-a lovit. Cu umerii lăsaţi, rămăsese cu privirea pironită pe geamul îngheţat prin care se străduia să răzbată o rază de soare. Avea sprâncenele încruntate şi ochii trişti cum nu-i mai văzusem vreodată până atunci. Continua să tacă. Nu ştiam ce să fac, să o întreb ceva sau să mă bucur de minutele astea de linişte. Într-un final a deschis laptopul. Mâinile îi tremurau, nu reuşea să-şi amintească parola, parcă avea lacrimi în ochi. Mi-am făcut curaj şi am întrebat-o cu jumătate de voce.

— Ce s-a întâmplat?

Pentru prima dată, m-a privit cu ochi umani. Pentru prima dată, am văzut în ea un strop de feminitate. A început să îi curgă o lacrimă pe obrazul măsliniu şi mi-a răspuns cu vocea tremurândă:

— Vor suspenda activitatea firmei. Astăzi se va face anunţul oficial.

— Cum aşa? Trebuie să fie o greşeală. Ne-am mai revenit în ultima vreme, mai ales după venirea lui Mihnea. Nu pot să cred că situaţia este aşa gravă.

— Nu este vorba despre noi aici. Din câte am înţeles neoficial, cei doi asociaţi nu se mai înţeleg şi vor să tragă linie. Mai multe detalii nu mi-au dat.

S-a lăsat din nou tăcerea. Nu ştiam cum să

reacţionez. Vestea asta îmi venise ca o palmă după ceafă. Nu ştiam la ce să mă gândesc mai întâi, gândurile mi se învălmăşeau în minte, mă dureau clipele astea în care amândouă tăceam. Aş fi vrut să spună ceva care să mă enerveze, să fiu supărată pe ea, să mă scoată din sărite şi să nu am timp să mă aud gândind. După atâţia ani în care jobul ăsta mi-a fost menirea, locul ăsta mi-a fost ca o casă, oamenii ăştia mi-au fost ca o familie, totul se năruia. Şi nu ştiam cum să reacţionez. Imediat m-am gândit că va trebui să îmi caut un alt job, că nu ştiu să fac altceva decât ceea ce am făcut până acum, că îmi va fi greu să o iau de la capăt în altă parte, că voi avea nevoie de vreo trei cutii ca să îmi adun lucrurile de la birou, că prea multe lucruri se schimbau în viaţa mea în ultima vreme. Şi eu odată cu ele. Apoi m-am gândit la oamenii care mişunau pe la parter. Care se treziseră cu gândul că va fi o zi normală, care ştiau că au un loc de muncă şi că mâine vor avea de unde plăti ratele. Fuck! Ratele! Mi-am amintit câte am şi eu şi m-a lovit panica. Nu e chiar un capăt de ţară să rămâi fără un loc de muncă, dacă ţara n-ar fi cea în care trăim noi. Mi-a venit în minte perioada în care Robert a stat acasă. El care este mult mai pregătit decât mine, el care este în orice de zeci de ori mai bun decât mine, el care se poate adapta oriunde mai uşor decât mine, el a stat acasă luni bune până şi-a găsit ceva demn de a ne susţine

rata la casă şi tot ce presupunea stilul nostru de viaţă. Bine, mai degrabă stilul lui de viaţă, căci eu am fost doar un copilot de la bun început. Dar asta e altă poveste.

— La ora zece va veni mailul oficial. Nu ştiu cum vor reacţiona oamenii. Cu siguranţă vor gândi că este doar vina mea, a rostit ea cu părere de rău.

— Nu-i vina dumneavoastră. Aşa a fost să fie.

— Mi se pare mie sau pentru prima dată de când te cunosc ai rămas fără cuvinte? Cutremurul a rămas fără replică? m-a întrebat ea încercând un zâmbet.

— Nu pot să cred că aţi ţinut minte prostia asta.

— Cum aş fi putut s-o uit? Am folosit-o şi eu de nenumărate ori de când am auzit-o la tine.

Da, era o porcărie pe care am spus-o la un moment dat când mi-a reproşat că am mereu un răspuns pregătit pentru orice. I-am spus atunci că un cutremur ar trebui să-mi poarte numele, căci eu am mereu replică. Îmi amintesc cum a zâmbit pe loc, deşi eram în mijlocul unei discuţii destul de aprinse. La fel zâmbea acum. Cu ochii trişti, dar zâmbea.

— Ce o să faci mai departe? m-a întrebat în timp ce şi-a aprins o ţigară şi mi-a întins şi mie una.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit până acum. Abia

după vestea asta mi-am dat seama că nu ştiu să fac altceva şi nu ştiu dacă mai vreau să fac tot asta în continuare. Unii oameni sunt buni la ceea ce fac pentru că locul le permite, nu neapărat pentru că au skills. Şi cred că eu sunt unul dintre acei oameni.

— Atunci va trebui să găseşti un alt loc care să îţi permită. Te poţi adapta oriunde. Şi nu eşti genul pe care îl schimbă locul. Dimpotrivă.

Cred că era pentru prima dată când îmi făcea un compliment direct.

Din nou, câteva momente, s-a lăsat liniştea între noi. Fumam. Fiecare cu gândurile ei. Nu-mi plăcea liniştea. Şi nici ţigara ei.

— Îmi pare rău pentru oamenii mai în vârstă dintre cei de-aici. Adică, ştii tu, pentru ăştia mai de vârsta mea. Ca doamna Sanda, de pildă. Câţi ani are?

— Păi să aibă aproape 50, am zis eu.

— Şi de cât timp lucrează aici?

— De aproape 14 ani.

— O viaţă de om, a zis ea cu tristeţe. Poate voi reuşi să o ajut cumva. Mă voi interesa să văd dacă îi găsesc un post la vreo firmă de curăţenie. Păcat că nu are nicio altă pregătire.

— Asta a ştiut să facă şi asta a făcut. Cineva trebuie să facă şi meseria asta, nu?

— Desigur. Of, şi paznicul… Şi el e în vârstă, nu?

— Da…

— Se deschide un Profi nou în curând. O să vorbesc cu cineva să văd dacă îl poate lua acolo.

Înţelegeam atunci că avea un suflet bun. Eram cu toţii în aceeaşi situaţie şi totuşi ea încerca să găsească deja soluţii pentru cei pentru care se temea. Nu am întrebat-o ce avea să facă mai departe, nu din dezinteres, dar mi se părea că aş fi forţat-o să devină egoistă. Am mai stat împreună câteva minute în tăcere, fiecare cu zbuciumul ei. Ea rămăsese cu privirea fixă în laptop, eu mă holbam la o unghie care părea a se exfolia. Nu gândeam coerent. Eram tristă, eram panicată, eram furioasă, eram haotică. Mă gândeam că în curând nu voi mai veni aici, nu voi mai sta la biroul meu, nu voi mai vedea aceiaşi oameni. Mă gândeam că avusesem deja visul ăla ciudat pe care nu reuşisem să îl înţeleg de dimineaţă dar pe care încercasem să îl combat când îmi pusesem fustiţa preferată. Mă gândeam că obosisem. Îmi părea că nu voi avea nici puterea, nici cheful de a o lua de la început. Muncisem mult în ultimii ani, sacrificasem concedii, sărbători, chiar prietenii uneori. Şi toate astea nu vor mai conta.

— Ar trebui să mergi la biroul tău, mi-a zis mai mult în şoaptă. E aproape ora zece.

Pentru o clipă mi s-a părut că nu ştiu unde sunt. M-am trezit din transă, mi-am aranjat fustiţa şi am dat să plec. Am mai privit-o o dată. Avea

obrazul umed. Nu am mai spus nimic. Doar am ieşit.

Anunţul oficial a venit, aşa cum eu ştiam deja, la ora zece. A fost o zi ciudată. Fiecare a primit lovitura în felul lui. Ba unul a plâns, ba unul a înjurat, ba unul a propus să dăm foc la coşmelie, ba unul a propus să ne îmbătăm. După ce am depăşit momentul râsu-plânsu' unul dintre noi a concluzionat: „Băi, dacă am trecut noi de două cutremure, o revoluţie şi patru mineriade, om trece şi peste asta!" Că doar românul e optimist înnăscut. Ideea e că eu nu sunt aşa curajoasă. În plus, nu eram născută la cutremurul cel mare, eram prea mică să-mi amintesc revoluţia şi mineriadele, deci nu eram aşa călită ca alţii.

Am început să mă neliniştesc pe măsură ce se apropia momentul fatidic. Căutam joburi pe toate platformele on-line şi găseam doar două categorii: joburi sub demnitatea mea sau joburi la care nu-mi dădea nasul. Am fost la vreo două interviuri de la care am plecat mai dezamăgită decât a plecat Geoană după alegerile din 2009. Sunt un dezastru la capitolul întâlniri directe cu persoane de decizie. Faptul că, în general, nu prea iau lucrurile în serios şi nu am prea mare încredere în mine, mă face să pierd puncte din start.

Aproape toţi colegii mei îşi găsiseră rapid un alt loc de muncă. Aproape toţi primiseră oferte

sau recomandări sau urmaseră vreun zvon care se concretizase. Mai puţin eu. Eu nu aveam chef nici să caut. Prinsesem rădăcini în locul ăla şi îmi venea greu să accept cum rodul meu de atâţia ani era la final doar un fruct mucegăit. Simţeam nevoia să stau în casă şi să-mi plâng de milă. Dar nici asta nu puteam face pentru mult timp, căci în curând nu mai aveam bani nici de ţigări. Şi cum naiba să-ţi plângi de milă fără să fumezi? Adică ce suferinţă e aia dacă stai în casă toată ziua, nepieptănată, neduşată, lângă o pungă cu chipsuri şi un pahar cu Cola şi n-ai şi o ţigară în bot?

Robert îmi era aproape atât cât îi permitea propria-i răbdare. Eu sunt greu de suportat când sufăr după ceva în care mă implic total. Şi recunosc că, într-un mod straniu, îmi place să sufăr. Atunci reuşesc să mă cunosc mai bine, să vorbesc mai mult cu mine, să mă ascult, să mă educ. Dar am nevoie de timp şi de spaţiu. Numai că trebuia să-mi folosesc timpul ca să câştig bani pentru a ne păstra spaţiul.

Aproape o lună am stat închisă în casă. Nu am vrut să vorbesc cu nimeni, nu am vrut să văd pe nimeni, nu am vrut să ştiu de nimeni. Scriam, fumam, dormeam. Pe repeat. Ieşeam afară doar să cumpăr pâine sau să arunc gunoiul. Şi mă simţeam ca un vampir. Mă deranja lumina zilei, mă deranjau oamenii de pe stradă, mă enervau copiii care se jucau în faţa blocului şi momentele

lor de bucurie. Deveneam un fel de cavewoman şi îmi băteam joc de evoluţie. Ajunsesem să nu mă mai recunosc. Mi-am zis că ar fi momentul să redevin activă social.

Am mers din nou la vreo trei interviuri. La primul cu multe emoţii, la al doilea cu puţine emoţii, la al treilea cu oarecare curiozitate. Mă întrebam ce oameni voi mai întâlni, transformam totul într-un schimb de roluri, ca şi când eu i-aş fi intervievat pe ei. Începusem să mă distrez, în mintea mea, pe seama celor pe care îi întâlneam. Deşi îmi impuneam de acasă să fiu mai serioasă, să nu mai spun chiar tot ce îmi trece prin minte, să nu mai răstălmăcesc cuvinte sau situaţii de conjunctură, nu îmi ieşea deloc.

Îmi amintesc cum, la primul dintre ele, pentru un post de reprezentant vânzări la o firmă importatoare de cafea, un domn manager de zonă mi s-a adresat:

— Dacă propunerile oferite de dumneavoastră nu se pliază pe politica firmei, cum vă convingeţi superiorul să vă accepte ideile?

— Orice propunere cu o poveste frumoasă în spate poate deveni o soluţie, am răspuns eu.

— Adică aţi minţi? m-a întrebat el oarecum revoltat.

— Adică aş improviza, i-am zis eu cu seninătate.

Clar nu era ceea ce voia să audă. Nici eu n-am

mai auzit de el.

La al doilea, pentru un post de front desk recepţionist la un salon de expoziţie de mobilă, o tipă de la resurse umane m-a întrebat:

— Dacă întregul colectiv este într-o şedinţă generală importantă, iar tu eşti singură în salon şi la recepţie se prezintă un client greu de mulţumit, cum gestionezi situaţia?

Mi-amintesc perfect cum mi-am dus uşor mâna la bărbie în semn de nedumerire şi am întrebat:

— Dacă este o şedinţă generală importantă, eu de ce nu particip?

Ea a rămas fără replică. Eu tot fără job.

Cel mai mult mi-a „plăcut” la al treilea. Era pentru un post de assistent manager la o firmă de produse cosmetice. Şi am ţinut interviul cu un fel de verişoara vitregă nelegitimă a neamului Kardashian. Adică genul ăla de femeie care e convinsă că soarele răsare de unde se epilează ea cel mai greu, că moneda euro creşte în funcţie de cât de balonată se trezeşte ea dimineaţa, că dacă se schimbă vremea peste zi e pentru că şi-a pus ea protej slip cu aromă de adiere de cocos în spume de ocean, că dacă se cacă ea în potecă miroase a primăvară în tot oraşul. Era atât de captivată de propria-i voce, încât fiecare cuvânt era şoptit ca şi când ar fi încercat să se auto seducă, după fiecare propoziţie îşi rula cu degetele buclele blonde

perfecte ca şi când ar fi încercat să se convingă că nu mi-au trecut neobservate. Avea buzele mai subţiri decât şi le dorea. Am dedus asta după rujul depăşit şi după felul în care şi le ţuguia în timpul vorbirii. Era genul de femeie care avea foarte mulţi bani şi voia să se asigure că interlocutorul ei înţelegea asta. Purta un compleu roz compus dintr-o fustă conică – talie înaltă – şi o bluză exagerat de mulată care nu se suprapunea chiar perfect peste talia fustei lăsând să se vadă o fâşie de piele rozalie şi nu foarte fermă, dată fiind vârsta ei, accesorizat cu o pereche de cizme negre platformă cu calapodul ce te ducea cu gândul la alte domenii de activitate. La fel de mult se străduia şi la capitolul vocabular. Adică ea nu rostea o frază normală ca mine şi ca tine, de pildă „Ce bine ne-am înţelege noi două”, ci vorbea ceva gen „Traiectoriile aspiraţiilor noastre s-ar întâlni într-o concordanţă fastă”.

Da, ea era managerul, eu ar fi urmat să fiu asistenta ei. Adică aia care i-ar fi cumpărat tampoanele, iaurtul dietetic, i-ar fi scos căţelul la plimbare, i-ar fi dus lui bărba-su cămăşile la spălătorie. Căci, în realitate, era afacerea soţului ei. Businessul era de fapt o franciză pentru o marcă de produse cosmetice din Belgia. Întâlnirea a durat mai bine de o oră, timp în care, de câteva ori, mi-am dat ochii peste cap în asemenea hal încât aproape mi-am văzut ovarele. Ea era prea

preocupată de propria-i persoană ca să observe gesturile mele. A fumat câteva ţigări slim, evident, şi la un moment dat spre finalul discuţiei a scos din geantă un ruj L'Oreal şi şi-a retuşat boticul.

Ăla a fost momentul în care am înţeles că mai degrabă muream de foame decât să lucrez pentru acest apendice al ţâţelor. Nu sunt misoginã. Urăsc femeile în aceeaşi măsură în care urăsc bărbaţii. Pe cei care se comportă ca o pizdă proastă.

M-am întors acasă mai frustrată decât plecasem. N-aş fi crezut vreodată că va ajunge să-mi lipsească doamna Moldovan. Cel puţin cu ea lucrurile erau clare, transparente. Deja îmi aminteam cu nostalgie replicile ei gen: „N-ai tu vârstă cât am eu vechime, aşa că nu te mai comporta ca un manual" sau „Şi eu la vârsta ta eram la fel de prostuţă, dar între timp am îmbătrânit". Nu mai ştiam nimic de ea. Nu mai voiam să ştiu nimic de nimeni. Am luat un timeout de la realitate şi m-am refugiat în lumea din mintea mea, unde se lăsase o perdea de negură şi îmi plăcea să stau în întuneric. Cu degetele încrucişate, aplicam la tot felul de joburi, rugându-mă parcă să nu mă sune, să mă mai lase încă o zi.

Ciudat e că în perioada asta de inactivitate şi de izolare nicio zi nu semăna cu alta. Erau zile în care nu gândeam deloc. Erau zile în care gândeam prea mult.

Nici nu ştiam din care să îmi doresc mai multe. Pentru prima dată, în mulţi ani, îmi petreceam timpul doar cu mine. Nu am fost o companie plăcută la început, mă panicam la orice gând întunecat, dramatizam din orice, îmi venea doar să stau în pat şi să zac ca după o gripă care te lasă fără puteri. Îmi aminteam din nou de copilărie, de cum am fost nerecunoscătoare faţă de puţinul oferit de ai mei, despre cum, fără să rostesc cu voce tare, le reproşam că dacă ar fi fost mai înstăriţi poate mi-aş fi putut permite facultatea pe care am visat-o, iar acum aş fi avut jobul pe care mi l-am dorit şi viaţa mea ar fi fost alta, despre cum tot ce mi-a rămas de la tatăl meu era moştenirea genetică şi numele. Şi amintirile, da, dar timpul şterge din ele.

Uneori mă plimbam din cameră în cameră şi mă gândeam cum era ciudat că după atâţia ani îmi vedeam casa în lumina amiezii în timpul săptămânii, îmi dau seama că sună a inepţie pentru cei care nu ştiu cum este să lucrezi aproape zi lumină. Alteori mă găseam fumând şi holbându-mă la frigiderul plin de magneţi din locuri pe care nu le-am vizitat vreodată. Nu mai ţineam minte fiecare de la cine îl primisem, dar îmi dădeam seama că simpla lor prezenţă acolo însemna că cineva se gândise la mine în momentele alea. Sau poate la Robert, iar eu devenisem posesoare prin asociere. Era mai

plauzibil gândul ăsta. Ce-i drept, majoritatea prietenilor noştri sunt de fapt prietenii lui, eu fiind un pic mai sihastră din fire. Am dese momente în care mă gândesc că cei din jurul nostru, ca şi cuplu, mă consideră prietenă doar datorită lui. Dar apoi îmi amintesc ce amuzantă sunt şi ce zâmbet drăguţ am.

Mai trecuse încă o lună şi mă obişnuisem în casă. Nu mai voiam să ies în lume, nu mai voiam un job pentru care să fiu nevoită să mă trezesc dimineaţa la 6 să mă spăl, să mă îmbrac frumos, să pierd aproape o oră în care să-mi aplic fondul de ten, fardurile, rimelul, blush-ul, rujul, parfumul, placa şi mai ştiu eu ce. Spre deosebire de alte femei, eu nu sunt de o frumuseţe naturală răvăşitoare, deci faţa cu care mă afişez prin oraş nu e chiar aia cu care mă trezesc dimineaţa. Mă săturasem de mască. Mă obişnuisem cu faţa mea naturală, cu mirosul meu natural, cu hainele largi şi, de ce să nu recunosc, mă obişnuisem fără constrângerea zilnică a sutienului. Îmi încolţise în minte ideea să îmi găsesc un job de acasă, la un callcenter sau ceva de genul, ceva care îmbină să faci bani stând pe scaun în chiloţi fără să ai vreo încadrare ilegală. Zis şi făcut. Am aplicat la o sumedenie de astfel de chestii şi ghici ce? Nu m-a sunat nimeni. Asta a fost ca o spatulă rece în cervix!

Lipsa de încredere în propriile-mi forţe mi se

accentua şi mai mult. Mă sunau prieteni, mă sunau foşti colegi, dar nu voiam să vorbesc cu nimeni. Iar în rarele momente în care răspundeam, reuşeam cu greu să îmi adun ideile. Robert era îngrijorat. Îi era teamă că voi pica în depresie. Mă încuraja, mă scotea la film, invita prieteni la masă. Toate astea mă enervau, căci mă forţau din nou să joc un rol. Nu aveam chef de lume prin preajmă, voiam să fiu lăsată în pace, să uite cu toţii că existam.

Viaţa mea din ultimii ani a fost ciudată, obositoare, cu multe coborâşuri. Deşi nu înţelegeam multe dintre lucrurile care mi se întâmplau, le luam ca pe nişte poliţe karmice pe care le aveam de plătit, ca şi când mi-ar fi rămas ceva de achitat dintr-o viaţă anterioară. Nu ştiam exact ce anume fusesem în viaţa anterioară, dar speram ca toate căcaturile pe care le-am făcut în viaţa asta să nu pară atât de mari încât în următoarea să mă reîncarnez într-o perie de wc.

*

Dimineaţă întunecată.
Mă oprisem sub norul timpului întrebându-mă
unde să mă ascund.
Eu mă oprisem.
El plutea mai departe.
M-am simţit jignită şi m-am gândit că poate

nu-i norul meu.
Dar l-am recunoscut: grăsuţ, bosumflat, plutind încruntat printre ceilalţi nori ce păreau bucăţi de vată pe băţ.
Era al meu, clar!
„Lasă să plouă”, i-am zis zâmbind la ideea că azi plecasem fără umbrelă.
Dacă n-ar fi plouat cu clipe, ar fi fost încă o zi oarecare.

Iarna m-a lăsat cu multe frământări pe care sper să le alunge primăvara cu straiele ei de bucurie. Plec mai devreme căci vreau să îmi plimb un pic mintea înainte de a-l întâlni. Ajung înaintea lui. Deşi a trecut atâta timp şi ne-am văzut de atâtea ori, încă mai am emoţii când îl aştept. Nicio întâlnire nu seamănă cu alta. Nu ştiu niciodată dacă va fi vorbăreţ sau tăcut, dacă va fi trist sau bine dispus, dacă va fi aici pentru el sau pentru mine. Îl aştept şi îl iau ca atare. De multe ori, îmi dau seama că nici nu mă întreb cum aş avea nevoie să fie. Nevoie, da, pentru că uneori am nevoie de el mai mult decât dorinţă.

A ajuns. Merg să-i deschid. În cele câteva secunde de la canapea până la uşă uit tot. Aşa fac loc amintirilor cu el.

— Mă aştepţi de mult?

Îi zâmbesc şi îl îmbrăţişez. În mintea mea rulează cu totul alt răspuns, dar mă limitez la:

— Doar ce am ajuns şi eu.

— Scuze, am prins trafic. E nebunie azi în oraş.

— Hey, eşti aici acum. Doar asta contează.

Ne sărutam şi ne aşezăm pe canapea.

— Fumăm?

— Sigur.

Televizorul e pornit. Îmi amintesc că, deşi era lângă mine, încă îmi era dor de el. Îmi amintesc că mă întrebam de ce.

— Ce este? De ce mă priveşti aşa insistent? încă nu-ţi poţi crede ochilor că m-ai întâlnit?

— Pf… nu te flata. Ştii că am hipermetropie. Şi, în plus, te priveam cu admiraţie.

— Şi eu care credeam că o priveşti insistent pentru că îţi place.

— Nu, dragul meu. O privesc insistent pentru că nu o văd bine de aproape. Ceea ce nu e tocmai un compliment pentru tine.

— Nu am nevoie de complimente. Am dovada.

— Ce dovadă?

— Eşti aici. Din no uşi din nou. Iar asta spune multe.

— Nu sunt aici singură. Şi asta spune multe.

— Spune exact ce ştim amândoi că spune.

Un rahat! Ştiam ce spunea la mine, habar n-aveam ce spunea la el. Dar nici nu întrebam. Uneori aveam impresia că mă credea mai inteligentă decât eram în realitate şi nu voiam să îl

contrazic. Am învăţat că dacă tăceam, păream misterioasă. Dacă aş fi întrebat ce, aş fi părut blondă, am fi transpus conversaţia în concret, iar lucrul ăsta nu-l făceam niciodată.

Fumăm şi nu zicem nimic. Tocmai îi dăduse creierului meu o nouă dilemă. Şi el. Şi ţigara asta.

— Eşti abătută azi. S-a întâmplat ceva?

— O perioadă mai grea.

— Vrei să vorbim despre?

— E complicat.

— Cred că pot ţine pasul.

— Nu azi. Poate altă dată.

— Ok, îmi vei spune când vei fi tu pregătită. Dar orice ar fi, ştii cum gândesc eu? Că viaţa e ca mersul cu trenul: o gară e mai frumoasă, alta e mai urâtă, una e mai coloratã, alta e mai sumbră. Aşa trebuie să priveşti lucrurile ca să poţi merge mai departe. Gândeşte-te că nu poate fi mereu rău, aşa cum nu poate fi mereu bine. Fruntea sus! Ne-am înţeles?

— Yes, master.

— Nu fi ironică. Eu încerc să te încurajez, tu încearcă să mă întâlneşti la jumătatea drumului.

Mă ia de mână şi mă aşază peste el pe canapea. Mă priveşte şi parcă îmi forează în suflet. Urăsc când face asta! îi acopăr privirea cu mâinile şi îl sărut.

— Lasă-mă să te văd! Ştii că nu îmi place când faci asta!

— Şi? Crezi că m-am născut să fac tot ce îţi place ţie?

— Nu neapărat. Faci şi ce îţi place ţie. Norocul nostru că cele două coincid, îmi zice zâmbind cu oarecare viclenie şi mă trânteşte printre pernele de decor.

E atât de aproape, îi simt parfumul, respiraţia, bătăile inimii. Mă priveşte în tăcere, îmi mângâie obrazul, mă sărută pe gât. Încep uşor-uşor să plutesc cu el.

— Pot să te întreb ceva? îmi zice şoptit.

— … sigur…

— Vrei să mergem în dormitor? Văd că n-ai chef de vorbă acum. Hai să evadăm.

Îi zâmbesc aprobator. Ne ridicăm un pic ameţiţi şi ne îndreptăm spre dormitor. Plonjăm pe pat şi reluăm de unde rămăseserăm. Îmi dau jos tricoul, îi dau jos cămaşa. Din nou, timpul care trecuse fără să îl văd mă făcuse să îl doresc şi mai mult. Nu ne grăbim, dar nici nu avem tot timpul din lume. Patul devine din nou un ring de luptă, fără arme, fără vicleşuguri, doar dor şi entuziasm. Se face din ce în ce mai cald între noi, îşi iau zborul şi celelalte haine. Îi sărut fiecare centimetru de piele, nu vreau să existe nici măcar un petic pe unde eu să nu fi trecut. Începusem să cunosc bine teritoriul, îi ştiam punctele de control, ştiam unde mă pot opri şi de unde trebuie să fug. Mă aşază cu faţa spre tavan şi începe să facă

acelaşi lucru. Ca şi cum între noi ar fi fost o competiţie. Îmi sărută sânii, abdomenul, îmi frământă coapsele şi nu ştiu cum să mă controlez anticipând ce va urma. Mă ridic încercând să redevin stăpână pe propriile-mi reacţii şi mă plesneşte. Apoi mă trânteşte înapoi pe spate şi rămân aşa cum mă doreşte el. Nu e încă loc de negocieri. Mă devorează, mă savurează, mă face din nou să îmi pierd minţile. Nu se grăbeşte, ştie exact cum îmi place, ştie exact ce mă face să plutesc. Mă ridic şi îl trag din nou spre mine cu putere, iar el îmi prinde mâinile la spate. Mă întoarce cu spatele la el şi mă pătrunde. Drept, fără preaviz, ca o petrecere surpriză. Sunt pierdută, sunt ameţită, sunt în extaz. Îmi ştie ritmul, îmi ştie poziţiile preferate şi totuşi mă face de fiecare dată să îmi descopăr altele. Încerc să mă eliberez, ştiu că urmează să levitez, dar nu vreau. Vreau să dureze la infinit, să îl am cât mai mult timp cu mine. Dar mă cunoaşte prea bine. Ştie că nu mă pot opri şi ştie ce să îmi facă să nu mă pot opri.

Deşi sunt obosită, nu vreau să mă dau bătută, între noi e mereu o luptă a orgoliilor şi a hormonilor. Iau câteva momente de respiro şi îi dau de înţeles că este rândul lui. Scot un tub de mentos din blugii aruncaţi într-un colţ de pat şi iau o pastilă. Apoi îl împing uşor pe spate şi îi fac ce ne place amândurora, numai că e un pic altfel

acum. E o senzaţie plăcută de cald şi rece, de dulce şi mentolat, de suav şi brutal. Ştiu ce îi place, ştiu cum îi place. Îl simt, îl gust, îl ascult. În momentele astea e doar al meu, iar eu sunt doar a lui. Mă aşez deasupra, îi cuprind faţa cu palmele şi ne privim fără să clipim în timp ce mă pătrunde din nou. Lin, uşor, delicat la început. Nu ne dezlipim privirile, ca şi când ar fi dovada supremă de sfidare a timpului, a realităţii, a propriilor gânduri. Apoi devine agresiv, mă pătrunde adânc, fără avertizare şi îl plesnesc. Mă trage de păr şi îl plesnesc din nou. Mă trânteşte cu faţa la cearşaf, mă arcuieşte şi mă pedepseşte. Iar şi iar şi iar, adânc, tot mai adânc, rapid, tot mai rapid, tare, tot mai tare. Într-un sincron perfect, levităm împreună.

— Pe loc repaus, zice râzând.

Suntem transpiraţi, obosiţi, ameţiţi. Aş vrea să spun că suntem fericiţi, dar asta nu pot spune decât despre mine. Rămânem în tăcere câteva momente, apoi mă întorc spre el şi îi mângâi obrazul. Nu îi place când devin serioasă, cred că îl sperie gândul că l-aş putea iubi. Ca să depăşim momentul, începe să mă muşte de un deget. Destul de rău chiar şi fără să îmi dea drumul. Ca un altfel de transfer de durere.

— Vrei să ţi-l dau acasă? îl întreb zâmbind.

— Nu. M-aş sătura. Şi îmi place să mi se facă dor.

Pentru răspunsul ăsta, i-aş mai fi dat o coroniţă, dacă n-aş fi fost epuizată. Era unul pe placul meu. Realist. Dacă aş fi fost o ipocrită disperată, m-aş fi supărat răstălmăcind situaţia, gen: „Dude, cum adică să te saturi de mine? Şi să îmi şi spui acum când sunt în curu' gol lângă tine şi te privesc cum îşi priveşte un căţel osul? Un pic de falsă consideraţie n-ai, wtf?!" Dar realitatea era că amândoi ne regăseam aici pentru că ni se făcea dor de ce aveam aici. Încă.

— Mergem dincolo să fumăm o ţigară? Am nevoie să fumez ca să nu mai aud cum îmi fluieră urechea. Dai bine de tot cu dreapta! zice râzând în timp ce îşi masează maxilarul ca şi când primise un sucker punch.

— Eh, le încasezi tu ca o fetiţă, răspund ironic.

— Sau le dai tu ca un smardoi. A-ha! Acum îmi explic de ce de fiecare dată când vin aici simt că tu mă fuţi pe mine!

— Of, ce-ţi mai place să te plângi. Eu nu mai zic nimic că am curu' roşu ca maimuţa!

— Când ţi-o fluiera curu' cum îmi fluieră mie urechea, atunci o să ai dreptul să te plângi!

Râzând ne căutăm câteva haine să ne aşezăm decenţi pe canapea.

Nicio ţigară nu mi s-a părut vreodată mai gustoasă decât cea pe care o fumez cu el. Şi nu mă refer la ţigara aia, ci la a noastră cea de toate

zilele. Fumez mult, fumez mereu, chiar şi acum când îţi scriu, dar aia mi se pare extrem de intimă. Tind să cred că o să mă las de fumat când o să vreau să îl uit cu adevărat.

Stăm tolăniţi pe canapea, eu întinsă, el cu capul sprijinit pe coapsa mea.

— Ai mai fost la sală?

— Nope. Lene mare, mon cher. Tu?

— Nici eu, dar eu îmi permit. Tu eşti un pic înaintea mea, nu prea ai timp de pierdut.

Îmi zâmbeşte ironic.

— Ha! Şi eu care am crezut mereu că m-ai căutat tocmai pentru că ai avut fantezii cu babe.

— Nu cred! Mi-ai adus aminte de ceva cumplit, ceva ce am păţit când eram mic!

— Ce? Ce? Cumplit pentru tine înseamnă interesant pentru mine! Scuipă tot!

Se sprijină pe pernele de decor şi mă priveşte cu un zâmbet de copil poznaş.

— Pf, nu prea vreau să îmi amintesc tot, dar… căcat… hai să-ţi povestesc! Dar nu ai voie să râzi, clar? Este o experienţă tragică şi trebuie tratată ca atare! Ok?

— Hm… ok…

— Dacă râzi, vei fi aspru pedepsită!

— Pe bune?! Vrei să nu râd, dar mă provoci să râd.

— Mda, uitasem cu cine stau de vorbă… Hai să-ţi spun!

Trage cu sete din ţigară şi ia privirea omului care începe să se plimbe pe cărarea amintirilor.

— Acum mulţi, mulţi ani, am plecat cu ai mei în concediu într-o staţiune. Toţi copiii de la bloc erau plecaţi pe la ţară sau în tabere şi n-au vrut să mă lase singur acasă. Am ajuns, ne-am cazat, şi la masa de prânz s-au împrietenit cu o doamnă mai în vârstă şi cu fiica ei, care erau cazate în camera de lângă a noastră. Foarte cochete amândouă, îngrijite, aranjate, un pic grăsuţe, dar cu nişte picioare atât de subţiri de se puteau spăla în sticla de lapte, ştii alea de pe vremea răposatului. Ce vrei? Mi-a rămas în minte imaginea asta! În fine, fiică-sa n-a stat decât vreo două zile şi, înainte de plecare, ne-a rugat să o mai ajutăm şi pe maică-sa dacă are nevoie de ceva şi dacă avem chef. Nu mai rânji că nu-ţi mai povestesc nimic!

— Ce vrei? Nu mă pot abţine. Presimt că urmează ceva tare şi mă pregătesc sufleteşte.

— Mda, măcar de-ar fi fost tare… Aşa, într-o dimineaţă, ai mei au plecat la tratament foarte devreme. Eu dormeam ca papucul că băusem pan dimineaţa cu unii pe care îi cunoscusem acolo. Ca prin vis am auzit o bătaie în uşă. M-am gândit că poate e vreunul dintre ai mei şi nu are cheie. Chiar şi-aşa, m-am ridicat înjurând. Când deschid, o văd pe băbuţa cochetă, cu o grimasă de durere pe faţă, rugându-mă din suflet dacă pot să vin să o ajut şi pe ea puţin că o doare foarte tare spatele.

Eu, încă mahmur şi speriat din somn, am rugat-o să mă lase câteva minute cât să îmi fac un duş. Ce dracu' o fi fost în mintea mea când i-am zis asta, nici eu nu ştiu. Ce-i drept, miroseam ca un cur şi mă simţeam aiurea să ies aşa din cameră. În fine, în câteva minute, complet treaz că mă spălasem mai mult cu apă rece, am mers să văd ce păţise. Am bătut la uşă şi mi-a strigat „Intră!". Intru şi o găsesc pe marginea patului, într-un halat roz cu nişte floricele parcă. Nu ştiu dacă tot în ăla era îmbrăcată şi când venise la mine la uşă sau se schimbase când i-am zis că fac un duş…

Trage din ţigară şi se uită la mine cu o privire între amuzat de mimica mea şi îngreţoşat de amintirile lui. Eu aproape îmi rod unghiile anticipând ceva tare rău, dar încerc să îmi stăpânesc reacţiile şi să urmăresc firul povestirii.

— O întreb: „Ce s-a întâmplat? Cu ce vă pot ajuta?" Ea scoate din buzunar un tub cu cremă şi îmi zice: „Mă doare rău spatele aici, la umeri. Mă poţi da cu crema asta antiinflamatoare, te rog?" Până să răspund eu, îşi dezleagă halatul şi îl lasă să pice până aproape de sfârcuri, adică până aproape de buric, în cazul ei. Băi, îmi venea să îmi dau pumni! Cât de bou să fii, mă, să te bagi în aşa ceva! A văzut că ezitam şi îmi zice: „Hai, nu te ruşina, aş putea să-ţi fiu bunică!" Aşa agaţă ăştia mai în vârstă, ştii, da? îţi dau confortul asocierii cu o figură familiară şi inofensivă şi apoi haţ! Până îţi

dai seama unde eşti şi cum dracu’ ai ajuns acolo, eşti deja gerontofil!

— Să nu-mi spui că…

— Că ce? Ţi-e frică să nu fii şi tu prin asociere? Gen o relaţie de tranzitivitate, adică dacă eu am futut o babă şi tu m-ai futut pe mine, rezultă că şi tu ai futut o babă.

— Pe bune?! Ai futut o babă?!

— Da! Acum câteva minute! Şi s-a descurcat de minune! Mă laşi să termin de povestit că sunt la un pas de a nu-ţi mai spune?!

— Gata, scuză-mă! Continuă, îi zic şi îl mângâi părinteşte pe frunte.

— Of, câte ironii! în fine, m-am aşezat şi eu pe marginea patului, s-a întors uşor cu spatele la mine şi îmi zice: „Să începi cu umerii, te rog, acolo mă doare cel mai tare”. Am pus cremă în palmă şi mi-am zis: „Hai, coaie, cât de rău să fie?” Răspunsul: groaznic! Avea pielea aşa de moale şi de lăsată! îţi jur, când o dădeam cu cremă pe spate în jos mai era cum mai era, dar când o făceam în sens invers, simţeam cum mi se varsă pielea ei printre degete! Parcă era gelatină, parcă era piftie, înţelegi? După ce că eram mahmur şi deja îmi venea să vomit, când mai simţeam şi… bleah! Iar ea era fericită! îmi zicea: „Aşa, ce bine e, şi mai spre coaste, şi mai cu forţă că eşti tânăr, ce naiba!” Gata! Nu mai vreau să-mi aduc aminte! A fost o experienţă cumplită, înţelegi?!

— Mda, înţeleg… înţeleg că o babă te-a făcut curva ei! izbucnesc într-un hohot de râs.

Nu m-am mai putut abţine. Nici măcar faţa lui schimonosită, ca atunci când vezi ceva extrem de dezgustător şi parcă îţi vomiţi în suflet, nu m-a putut împiedica să nu râd cu lacrimi.

— Râzi, râzi acum cât mai poţi, că tot aşa o să ajungi şi tu!

— Aşa o să ajungem cu toţii până la urmă, dar asta nu înseamnă că e mai puţin funny!

— Pe bune, m-a urmărit mult imaginea aia! Ştii câte filme porno am închiriat apoi că să reuşesc să uit?! Ajunsesem să le ştiu pe toate pe dinafară.

— Hai, mă, că nu e aşa de grav! Ai avut o avanpremieră asupra cum va fi la bătrâneţe.

— Să mă pupi! Nici acum, la 30 de ani, nu vreau să am vreun teaser de genul, îţi dai seama cum l-am simţit la 14 ani! Poate când o să mai îmbătrânesc, aşa ca tine, o să văd altfel lucrurile.

— Hey, eşti doar cu doi ani în urma mea şi, la cum trăieşti, ai toate şansele să nu ajungi la vârsta mea!

— Ha! Am atins un nerv?!

— Un nerv, o babă. Cine naiba ţine evidenţa?

Eu râd, el râde de râsul meu. E atât de frumuşel când râde! Are o dantură frumoasă şi un zâmbet plăcut ce parcă îi luminează chipul.

Ne mai aprindem o ţigară. La televizor e nu

ştiu ce melodie. Ceva naşpa oricum. Ridică telefonul de pe masă.

— Vrei să ascultăm împreună ceva care îmi place maxim acum?

— Desigur.

— Nu este nicidecum genul meu de muzică, dar îmi place şi aş vrea să asculţi şi tu…

— Ok.

Cât căută pe Youtube, eu mă cuibăresc la pieptul lui. Dă play la Mihail.

— O ştii? mă întreabă curios.

— Nu. E prima dată când o aud.

— Atunci ascult-o.

Gestul lui mă uimeşte cu atât mai mult cu cât nu e nici pe departe ceva ce ar asculta în mod normal. Dar îi trezise ceva în suflet, iar faptul că împărtăşeşte acel ceva cu mine, aici, în decorul nostru, mă face să mă pierd din nou. Cele 4.40 min cât rulează videoclipul, cuvintele alea fac şanţuri în mintea mea. Nu mai reuşesc să gândesc nimic.

Mă ridic şi îl privesc cu tristeţe.

— Ce-mi faci?

— Te fac să scrii o carte despre mine.

— De ce crezi că ar vrea cineva să citească o carte despre tine?

— Pentru că ar fi scrisă de tine.

Ştii, am împrumutat stilul lui de a comunica ceva ce cred că l-ar putea supăra pe celălalt. Mă

încrunt, privesc în zare şi răspund cu jumătate de glas:

— Am început deja să scriu.

— Bănuiam. De cât timp?

— De câteva luni.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că nu ştiu dacă ar trebui să continui.

— De ce?

— Pentru că e destul de greu să scrii despre ceva ce nici tu nu ştii ce este.

— Cartea este despre mine?

— Nu. Este despre mine.

— Iar eu sunt personajul principal?

— Nu. Eu sunt personajul principal.

— Atunci eu sunt un capitol?

— Tu eşti autorul.

— Când o să o citesc?

— După ce o să mor eu. Asta dacă o să îmi supravieţuieşti.

— Cam nedrept.

— Ce e nedrept?

— Să ai dubii că nu o să-ţi supravieţuiesc, răspunde ironic. Să fac parte din procesul de documentare, dar să nu iau parte la procesul de creaţie.

— Eşti în mintea mea când scriu. Eşti mai prezent în procesul de creaţie decât sunt eu însămi.

— Şi-atunci de ce îmi negi dreptul de a o citi?

— Pentru că ai ajunge să mă cunoşti prea bine. Şi nu ţi-ai propus niciodată asta.

— De ce spui asta?

— Nu contează. Ignoră ce-am spus. Să zicem că motivul real ar fi că te-am hiperbolizat pe alocuri şi naş vrea să ţi se urce la mansardă.

— Prea târziu! Ambele.

— Te deranjează că te scriu?

— Nicidecum. Mi se pare o onoare. Mă deranjează că nu pot citi măcar o bucăţică, însă îţi cunosc stilul, sigur e ceva mişto.

— Poate e o porcărie şi nu pierzi nimic.

— Se pare că nu voi şti în curând. Dar te întreb ceva: tu, dacă ai afla că eu scriu o carte despre tine şi nu te-aş lăsa să citeşti, ce-ai face?

— Aş fi deja la tine acasă urlând prin faţa porţii, dând cu pietre în geam, trezindu-ţi vecinii, dezumflându-ţi roţile la maşină! Dar tu nu eşti ca mine. Tu eşti matur, eşti inteligent, eşti o încântare pentru urechi şi o desfătare pentru ochi, eşti… cum să zic…

— Flawless e cuvântul pe care îl cauţi. Iar ironiile tale sunt de căcat.

— Uite, îţi promit că într-o zi o să îţi dau să citeşti un pasaj.

— Ha! Lasă-mă să ghicesc: unul care nu va fi despre mine!

— La naiba! îmi e din ce în ce mai greu să te manipulez.

— Pentru că eu te-am învăţat tot ce ştii, dar nu tot ce ştiu eu. Mai ai multe de învăţat.

Îl sărut pe obraz şi îl strâng în braţe cu putere. Câteva minute rămânem aşa, fără să mai vorbim, fără să mai gândim. Piele lângă piele, suflet lângă suflet, minte lângă minte.

— Trebuie să plec. Să ai grijă de tine, ok?

— Ok. Şi tu la fel.

Îşi strânge lucrurile, mă sărută şi pleacă.

*

Despărţisem în silabe ultimul cuvânt,
Plictisisem rutina cu versuri în vânt,
Renegasem ziua de teama înserării,
Adormisem somnul de teama visării.
Trăisem fără regrete clipa din tine,
Îmbătrânisem cu amintiri veacul din mine.

De ceva timp mergeam în unghiul mort al realităţii. Deşi venise primăvara, anul ăsta nu o primisem cu drag ca odinioară. Aş fi vrut să mai hibernez un pic. Odată cu venirea ei însă trebuia să caut mai intens un job. Nu puteam sta în casă la infinit, deşi cam asta mi-aş fi dorit. Continuam să refuz să socializez, nu ştiu dacă din dorinţa de a ţine oamenii la distanţă sau de a mă ţine pe mine aproape.

Revederea îmi făcuse bine, îmi încărcasem

bateriile, însă în perioada asta parcă funcţionam pe acumulator de iPhone. În plus, mă ataşasem de el în asemenea fel încât risipeam mai multă energie gândindu-mă la zilele în care nu va fi lângă mine în loc să mă bucur de orele în care era lângă mine.

Chiar dacă îl cunoşteam în detaliu, încă rămânea un mister pentru mine. Aşa voiam să rămân şi eu pentru el. Nu i-am povestit vreodată lucruri reale din prezentul meu când eram cu el, situaţii care m-ar fi făcut să par o femeie neajutorată sau care l-ar fi făcut să se simtă ca o opţiune de moment. Deşi, în fond, toţi suntem opţiuni mai devreme sau mai târziu. Însă în mintea mea îi vorbeam des, arhivasem zeci de monologuri ca pe nişte scrisori neexpediate vreodată, ca şi cea de ziua lui. Nu pentru că nu ar fi meritat să le audă, ci pentru că mi-era teamă de ridicol, de o situaţie jenantă ca atunci când cineva te întreabă care a fost pentru tine cea mai tare partidă de sex ever, şi tu te gândeşti la cineva, iar acel cineva la altcineva.

Dar în mintea mea nu existau astfel de situaţii. Acolo îi puteam vorbi fără teamă.

Deşi nu ai fost lângă mine în momentele mari din viaţa mea, îţi recunosc meritul că atunci când ai fost lângă mine ai ştiut să faci mari momentele mici. M-ai făcut să urăsc timpul dar să iubesc

clipa, m-ai făcut să-ţi urăsc fericirea dar să-ţi iubesc zâmbetul, m-ai făcut să-mi fie frică de trupul meu dar să iubesc trupul tău. Prin cele câteva ore dintr-un azi, mi-ai dat dorinţă să merg spre un mâine, în speranţa că ne vom mai întâlni undeva pe drum. Uneori, când viaţa mă copleşeşte, îmi amintesc orice scenă dintre noi, iar asta mă face să zâmbesc. Orice scenă. Chiar şi cea în care ne-am speriat de propria noastră umbră. Am început stângaci, am mers de-a buşilea, dar ne-am ridicat de fiecare dată şi am continuat. Nu te-am întrebat de ce, nu m-ai întrebat de ce. Nu am avut un motiv nici măcar pentru mine, cu atât mai puţin pentru tine. Dar zâmbesc la gândul că ai fost şi am fost.

— Ne băgăm aici la separeu?

— Cum vrei tu.

— Da’ ce eşti aşa blegită? Nu îmi place deloc cum arăţi.

— Sunt foarte obosită.

— Păi de-aia te şi sunai, că mi-a zis Alina că ai o moacă de zici că-ţi tună şi-ţi fulgeră în fiecare zi. Încă eşti acasă, nu? De ce nu te odihneşti?

— Nu pot dormi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu mă mai stresa! Sunt doar obosită.

Nu fusesem prea inspirată când acceptasem invitaţia lui Sorin la masă. Dar mă sunase într-o zi

în care Robert nu era acasă, mi-era prea lene să îmi fac ceva de mâncare şi nici n-aveam chef să mă bag la somn ca să uit de foame.

Ne-am aşezat la o masă şi am comandat o pizza şi o pastă.

— Fată, azi făcui pe dracu'! Da' rău de tot!

— De ce oare nu mă mir? încă un episod din seria „Nasol moment, mişto colivă?"

— Stai să vezi! Azi dimineaţă trebui să plec mai devreme să o duc pe Alina la serviciu că maşina ei e în service. Şi trebui să mă trezesc pe la 6. Uşor de zis, greu de făcut, dar reuşii. Mă trezii eu la 6, scosei capu' pe geam să fumez o ţigară şi văzui că am maşina blocată. De altă maşină, vreau să zic. Nimeni în maşină, nimeni pe lângă... Cum căcat plec să o duc pe asta? Pusei mâna pe telefon şi sunai un prieten, ştii tu. Zic, frate, află-mi şi mie un număr de telefon la maşina cu numărul X.

— Aşa...

— Aşa... Mă sună omu' înapoi şi îmi dădu numărul. Între timp eu coborâi în faţa blocului la maşină şi sunai la numărul ăla. Era cam 6 jumate. Cu greu, îmi răspunse un bărbat. Mă prinsei că omul dormea. Zic: dom'ne dumneata ai maşina cu numărul cutare? Omul zice: da... Păi şi de ce parchezi dom'ne oricum ar fi? îmi blocaşi maşina în parcare şi nu pot să plec la muncă. Omul nu mai zicea nimic. Zic: dom'ne mai eşti sau adormişi la

loc?! Mă, frate, răspunse ăla cu o voce de crezui că făcu un atac ceva. Zice: dom’ne azi luă nevastă-mea maşina mea ca să se ducă la serviciu. Da’ dumneata unde stai? în Lalelelor, zic eu. Omul nu mai zise nimic şi închise.

— Aşa şi?

— Mă, frate, în cinci minute coborî în faţa blocului o grăsuţă micuţă, îmbujorată şi ciufulită toată!

— Nu cred!

— Da, frate! Era nevasta ăluia!

— Eşti nebun?! Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva!

— Păi eu de unde era să ştiu?! îi tremura vocea, avea lacrimi în ochi, îmi păru chiar rău de ea. Făcea: ce făcuşi, dom’ne?! îl sunaşi pe bărbatu-meu! Mă omorâşi! Eu îi zisei: da’ eu de unde să ştiu, doamnă?! Cine te puse să parchezi maşina aşa? Băi, avea o mutră nevinovată de-mi venea să o iau la mine acasă să continuăm ce întrerupse bărba-su…

— Era drăguţă măcar?

— Da… suficient cât să nu sperie muştele de pe o remorcă de bălegar. Şi cu mutra ei de şoarece bocit îmi zice: păi în fiecare zi o parchez aşa; ca dumneata pleci la 7 jumate la serviciu, da’ azi luai maşina lu’ bărbatu-meu că a mea e în service. Îmi dădui singur o palmă peste frunte şi îmi cerui scuze, că deh, ce era să mai zic.

— Băi, nu cred aşa ceva… Mamă, nici nu vreau să mă gândesc ce-ţi pregăteşte karma! Eu zic să nu mai ieşi din casă.

Sincer, nici nu ştiam dacă să râd, căci nici karma mea nu e prea pocăită.

— Da, frate! îmi păru rău de ea, adică de căcat faza. Da’ mă cam puse şi pe gânduri, ce-i drept. Adică ajunsei eu la o concluzie.

— Eh, pe bune? Că n-ar trebui s-o mai înşeli pe Alina prin toate colţurile oraşului?

— Nu, fată! Că trebuie să fiu mai atent pe unde dracu’ parchez de acum încolo!

Da, era o concluzie tipică lui Sorin, deci inutil să o dezbatem. În scurt timp, ne-a venit şi mâncarea. Şi cum mie îmi place cina vorbită, am început să mai trăncănim.

— Şi ce-ai mai făcut în afară de a trezi lumea dimineaţa la ora 6? Te-ai lăsat de transportat… pantofi?

— Da, fată! M-am lăsat. Nu mai scăpăm de gura lu’ nevastă-mea şi oricum mi se făcuse şi mie cam frică. La cât sunt de pitic şi la ce cur drăguţ am, sigur aş fi fost cea mai căutată curvă la mititica. Şi singurul lucru care-mi place tare-n cur e scaunul!

— Ce deştept eşti…

— Ah, da’ hai să-ţi povestesc fază tare! Ca să vezi şi cât sunt de prost.

— Faţa mea îţi spune cumva că aş mai, avea nevoie de dovezi?

— Ha ha! Simpatico! Stai să vezi… Fusesem să iau ultimul transport. Asta fiind exact în perioada în care descoperiseră băieţii cu ochi albaştri traseul pe care veneam noi. Dar îl comandasem, aveam o groază de obligaţii şi de datorii şi a trebuit să îl iau. N-aveam încotro. Am stat cu bucile strânse câteva zile bune cât m-am plimbat cu portbagajul plin până am reuşit să îi dau şi să anunţ pe toată lumea că ăsta a fost ultimul. În seara în care am golit maşina şi nu mi-a mai fost frică de nimic, parcă mi s-a ridicat o piatră de pe inimă. Eram fericit, eram în al nouălea cer, ce să mai. Mai lipsea o stripteuză şi un grăsan cu barba albă şi m-aş fi simţit că la Crăciun.

— Asta da imagine pentru pofta de mâncare…

— Lasă că şi-aşa eşti obsedată să nu te-ngraşi. Eh, în seara aia, cum conduceam eu pe DN ca un jupân, fără frică, fără grijă, mă opreşte un filtru de control. Fată, parcă a crescut inima-n mine cât roata de rezervă! Mă ştiam curat, scăpat de toate căcaturile, cu portbagajul gol, numai bun de controlat. Mi-am luat figurile de rigoare, adică de cetăţean cinstit, şi-am tras pe dreapta. În seara aia cădea lapoviţă. Vin două organe la mine, las uşor geamul jos cam jumătate şi unu’ îmi zice: „Bună seara! Sunt sergentul Cutare. Vă rugăm să ne prezentaţi şi nouă maşina”. Eu îi zic calm:

„Bună seara şi dumneavoastră. Este un Opel Zafira, din 2009, cu motor de 1.6 pe benzină, 110 cai, consum 9 la sută, culoare gri şobolan dar pare negru pentru că nu l-am mai spălat în ultimele săptămâni”. Asta n-a fost impresionat, celălalt a zâmbit un pic, poate din cauză că şi-o furase colegul lui.

Ascultam cu gura căscată cum povestea degajat chestia asta de parcă ar fi fost „Punguţa cu doi bani” sau mai ştiu eu ce poveste inofensivă.

— Ăsta pe care l-am supărat îşi face vocea şi mai serioasă şi îmi zice: „Vă rugăm să coborâţi din maşină şi să ne arătaţi portbagajul”. Eu îi zic: „Vă supăraţi dacă nu cobor? Doar ce mi-am luat ghetuţe noi şi vedeţi, afară plouă, şi n-aş vrea să le murdăresc”. „Domnule, vă rog să vă conformaţi şi să ne urmaţi la portbagaj”, zice ăsta şi mai iritat. „Serios, chiar nu aş vrea să îmi murdăresc ghetuţele. Vă deschid portbagajul şi dacă este ceva în neregulă, mă chemaţi” „Dacă nu veţi coborî, vă vom aresta pentru ultraj”, zice până la urmă nervos. Îmi venea să îi dau motive de ultraj că în realitate nu-i făcusem nimic, dar doar ce-ţi povestit cât sunt de fricos. Într-un final, de abia am avut loc să coborâm eu şi figurile mele de mare şmecher. Fată, eram aşa de plin de mine, îmi cânta fanfara la gândul că sunt curat, că nu aveam nimic de ascuns, auzeam ovaţii şi aplauze, eram un rockstar, înţelegi?

— Înţeleg, dar mai aştept un pic…

— Bine faci! Şi cum mergeam eu cu pieptul înfoiat ca un cocoş la o fermă de puicuţe, deschid portbagajul şi după prima privire îl aud pe ăsta: „Hopa! N-aveţi trusă de prim ajutor, triunghi reflectorizant, stingător de incendiu, vestă reflectorizantă”. Mi-a luat piuitul… Ce să mai zic? Lăsasem ca boul toate astea acasă că numi aveau loc pantofii. Şi-atunci mi-a venit ideea să devin simpatic. Îi fac cu ochiul şi îi zic ăstuia: „Eh, haideţi, dom sergent că poate ne înţelegem noi cumva…” La care el răspunde cu o mutră arogantă demi venea să îi trag una în şapcă: „Eh, lăsaţi că mă ocup eu! Dumneavoastră mergeţi în maşină că vă murdăriţi pe ghetuţe!” Şi s-a ocupat! Mi-a dat o amendă de-mi plângea portofelu-n buzunar!

Eu stăteam cu mâna la falcă şi nu ştiam dacă să râd sau să iau notiţe. Adică pe mine, dacă m-ar opri poliţia şi mi-ar zice „Vă rog să ne prezentaţi şi nouă maşina”, nu m-ar duce capul să răspund: „Ea este Winky, un Golf din 2008 cu odorizant din Mol şi lăbuţă lângă tripla stângă” , m-aş căca pe mine de frică şi le-aş povesti toate „infracţiunile” pe care le-am comis de-a lungul timpului, de la cum am plecat zilele trecute din Kaufland fără să plătesc un pachet de Orbit pentru că l-am băgat cu un gest reflex în buzunar până cum am furat stiloul cu prinţese roz al Irinei în clasa a doua

pentru că se lăudase atâta cu el încât mai bine l-am băgat în ghiozdan decât să-i bag ei mutra în wc şi să trag apa. Da, prinţesele erau roz, n-am ars-o în arta creaţiei la modul „vând voal pentru mirese cu găurele mici”.

— Unde dracu’ eşti cu mintea?

— Hă?

— Înainte, când îţi povesteam ceva, te căcai pe tine de râs. Nu mai sunt eu amuzant?

— Eşti, eşti. Nu te îngrijora. Sunt eu o audienţă mai ursuză azi.

— Fată, revino-ţi! Nu-mi place să te văd aşa…

— Atunci încearcă să nu mă mai suni în următoarele… decenii…

— Acum încerci să scapi de mine?

— Vezi că nu eşti prost?

— Nu sunt, nu. Dacă mă duci în gară, mă urc în tren, nu stau ca prostu’ pe peron.

Am zâmbit.

— Nu ştiu ce e cu tine. Te cunosc de-atâta timp, ştiu că uneori eşti mai sălbatică, dar nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată în halul ăsta. De ce nu vrei să-mi spui nimic?

— Nu-i nime de spus. O să-mi treacă repede. Stai liniştit.

Era o minciună. Viaţa mea era o minciună.

A doua zi îmi fumam ţigara în colţul meu de linişte din living. Eram cuibărită între pernele

negre pufoase şi priveam printr-o statuetă budhistă care, la rândul ei, privea şi ea prin mine. Ca un schimb de zbucium şi de pace. Câteva raze de soare se străduiau să răzbată prin draperiile încă închise. Natura se încăpăţâna ca eu să înţeleg că exista viaţă dincolo de zidurile mele. Am deschis fereastra. Mirosea a aer proaspăt de primăvară. Fâşii de suflet îmi fluturau în adierea vântului. Ochii obosiţi priveau fără reacţie câţiva porumbei ce se jucau pe pervaz. În faţa blocului, pe banca veche şi murdară, o puştoaică îşi fuma ţigara. Părea tristă. Pe aleea încă umedă de la ceaţa de dimineaţă, o mămică îşi scosese bebeluşul la plimbare. Părea fericită. Lângă magazinul de cartier, o vânzătoare descărca lădiţele cu pâine aburindă de vatră. Părea adormită. M-am panicat şi-am închis fereastra. Nu eram pregătită încă.

Uneori, când mă închideam în mintea mea, mă întrebam dacă lumea continuă să existe fără mine sau se opreşte să mă aştepte. Robert îmi spusese cândva că nu tot ce se întâmplă, se întâmplă în faţa ta. Nu înţelesesem atunci. Dar acum înţelegeam. Viaţa nu te aşteaptă. Timpul nu te aşteaptă. Locul în lumea asta nu ne este dat gratuit. Ni-l câştigăm. Luptăm pentru el. Nu aveam chef încă. Nici arme. Nici măcar idei.

Mi-am mai aprins o ţigară şi am deschis laptopul. Voiam să scriu, dar literele zburau de pe

tastatură ca nişte gâze ameţite, diacriticele stăteau ca nişte lilieci cu susul în jos, gândurile leneveau ca nişte greieri de grădină. Parcă era o revoluţie. Refuzul de a mai forma cuvinte, refuzul de a mai deveni poveşti.

În liniştea profundă, am tresărit la sunetul telefonului. New sms from Ana.

Să accepţi invitaţia la munte. Venim şi noi.

*

— Ce vrei să facem în weekend?

— Habar n-am.

— Nu te-ai plictisit în casă?

— Sincer, nu.

— Ah, da, am uitat. Tu nu te plictiseşti niciodată când eşti singură.

— Tu te plictiseşti?

— Uneori.

— Zi-mi tu ce vrei să facem. Sigur ai o idee în minte, altfel nu mă întrebai.

— Am putea merge la munte. Undeva aproape. Matei zicea că i-au povestit nişte prieteni despre o cabană cochetă şi ieftină nu foarte departe de noi.

— Ok.

— Îţi poţi lua laptopul. Sau vreo carte. Poţi face ce vrei tu. Vom fi mai mulţi. Te poţi pierde în mulţime când te saturi de noi.

— Aşa o să facem atunci.

Drumul mi s-a părut lung şi obositor. Toate drumurile pe care n-am mai fost vreodată îmi par aşa. Eu şi Robert am ajuns ultimii puţin după lăsarea serii, în curtea din faţa cabanei, erau adunaţi ai noştri printre alte câteva persoane pe care nu le cunoşteam, din seria a friend of a friend. Ne-am salutat, am făcut cunoştinţă şi a fost suficient pentru moment. Era vineri, toţi se văitau că erau obosiţi şi, în acelaşi timp, se bucurau că scăpaseră de stres şi de oraş. Mai puţin eu. Eu iubesc oraşul şi cred că nici stresul nu-mi displace prea tare.

Prietenii noştri se bucurau că mă vedeau la culoare după mult timp. Singurul cu care mă mai văzusem fusese Sorin şi mai vorbisem rareori cu Corina. Dar cea care îmi lipsise era Ana. Pe ea nu o mai văzusem de câteva luni, deşi vorbeam des prin mesaje. O căutam cu privirea, dar nu o zăream încă nicăieri.

În schimb, am găsit-o pe Corina singură. Mi s-a părut ciudat. M-a îmbrăţişat, m-a luat de cot şi ne-am refugiat într-un balansoar ceva mai departe de restul lumii gălăgioase.

— Ce faci? Nu-mi place cum arăţi!

— Te rog, nu! Nu începe şi tu. N-am venit aici nici pentru şedinţe de psihoterapie şi nici n-am chef să mă justific în faţa cuiva. Am o perioadă mai ciudată. Luaţi-o ca atare şi lăsaţi-mă în pace.

— Ok! Sorry! Nu trebuie să-mi iei gâtul pentru că-mi pasă!

— Aş vrea să-ţi pese fără să-mi ceri explicaţii.

Nu merita să îi vorbesc aşa, dar nu mi-a plăcut sclipirea de milă din privirea ei. Nu aveam nevoie de compasiunea nimănui.

— Unde-i Andrei?

— Eh, ne-am certat.

— Păi?

— Păi vine Alina la mine zilele trecute şi îmi zice cu o voce gravă: „Trebuie să-ţi spun ceva, dar nu ştiu cum". „Aş prefera direct", îi zic eu. „Bine! L-am văzut pe Andrei ieri într-o cafenea cu o tipă. Ştii cine era?! Şi de ce se afişa cu ea la cafea, în public, în văzul lumii?! Ca să te facă de râs?!" Şi m-am simţit aiurea…

— De ce?

— Nu ştiu. Tonul ei, felul în care mi-a prezentat situaţia… m-a făcut să mă simt de căcat!

— Şi ce-ai făcut?

— Păi îţi dai seama că l-am sunat pe Andrei şi l-am cam tăvălit.

— De ce îmi dau seama?

— Păi tu cum te-ai fi simţit?

— Nicidecum aiurea.

— Cum adică?! Dacă cineva l-ar vedea pe Robert cu o tipă într-o cafenea, nu te-ai enerva?

— Câtuşi de puţin. Poate fi o colegă, poate fi o colaboratoare, poate fi o prietenă.

— Şi nu te-ar deranja?

— Ce?

— Că ar fi cu ea în oraş, în cafenea. În văzul lumii!

— Şi-ar trage-o cumva în cafenea?

— Nu, dar…

— Atunci nu m-ar deranja.

— Dar dacă şi-ar trage-o totuşi, te-ar deranja?

— Dacă ar fi în cafenea, da.

— Ce naiba e cu tine?

— La ce te referi?

— Cum poţi fi atât de indiferentă?

— Robert e un tip popular care a avut dintotdeauna multe prietene şi multe admiratoare. Dintotdeauna. Vrei să ţi le enumăr şi să ţi le descriu? Pe multe dintre ele le cunosc personal. Câteva au ţâţele mici. I-am spus să nu se încurce cu ele că de-astea are şi acasă.

— Poftim?!

— Ce nu ai înţeles acum?

— Nu mai înţeleg nimic. Relaţia asta dintre voi mi se pare… ciudată.

— Nu te contrazic. Dar îl cunosc destul de bine. Adică e un tip inteligent şi discret.

— Încerci să-mi spui că aşa ar fi trebuit să gândesc şi eu?

— Încerc să-ţi spun că poate te-ai pripit. Alina e friptă şi de-aia se comportă de parcă e mama tuturor rănitelor… Nu ştiu dacă este totuşi cazul

tău. Ce ţi-a zis Andrei când l-ai întrebat cine era tipa aia?

— Păi nu prea a avut timp să spună nimic. Că eu am fost cam isterică şi el decât a ascultat. Şi la final i-am închis telefonul.

— Aha! Mahalagismul la putere! Ai băut apă după ea sau ce căcat s-a întâmplat?

— Mă iei la mişto?

— Te aşteptai la altceva?

— Sincer, nu… Hai că mă duc să-l sun pe Andrei.

— Şi de ce-o spui pe tonul ăsta de parcă mi-ai face mie o favoare?

— Pentru că sigur n-o să-mi răspundă şi sigur o să mă simt iar de căcat şi ghici pe cine o să dau vina!

— Of, o să-ţi răspundă. Încearcă totuşi să nu ţipi la el dacă nu-ţi răspunde chiar după primul ţâr.

— Nesuferito!

— Şi eu te iubesc!

Am rămas singură pe balansoar. Eu şi greierii, încă o căutam cu privirea pe Ana. Aş fi putut să merg să întreb pe cineva dacă ea şi Matei au ajuns, dar asta ar fi însemnat să rămân acolo cu grupul în cazul unui răspuns negativ. Aş fi putut să o sun, dar telefonul era în geantă, iar geanta rămăsese tot lângă grupul gălăgios.

Prietenia pe care o aveam cu Ana semăna cu

cea pe care o aveam cu el, adică mergea dincolo de cuvinte, dincolo de timp, dincolo de ieşiri la pizza sau la film. Puteam să nu ne vedem cu lunile şi să reluăm de unde am rămas, căci timpul nu reuşea să-şi ridice zidurile de înstrăinare între noi. Ea e genul ăla de prietenă care îţi citeşte gândurile din priviri ascunse, subînţelesul din cuvinte nespuse, intenţiile din gesturi nefăcute, genul ăla de prietenă care stă cu tine în tăcere şi de nicăieri spune ceva care te face să-ţi reconsideri întreaga existenţă, de la felul în care faci cartofii prăjiţi până la de ce ţi-ai tatuat un trandafir pe buca stângă şi nu un fir de lucernă pe buca dreaptă. Dacă unele lucruri le mai poţi schimba, ea are darul de a le transforma pe celelalte într-un veşnic şi enervant reminder al inteligenţei tale la un moment dat din istorie. În ultimul timp însă o dădusem la o parte. Ea ar fi putut pricepe dintr-o privire ce se întâmpla cu mine. De-asta am ales să îmi petrec ieşirile cu cei mai vorbăreţi dintre prietenii mei, cei de care nu aş avea loc să vorbesc, cei care vorbesc atât de mult încât nu îmi lasă prea mult timp să mă ascult.

— Ce faci, bre, aici izolată?

— Să-mi bag… Ce m-ai speriat! Nimic senzaţional. Îmi trăiesc sihăstria, mă hrănesc din natură.

— Văd! Şi cam de cât timp şi pentru cât timp? Dacă-mi pun lentilele cred că pot să-ţi număr

capilarele.

— Atunci nu ţi le pune.

— Vrei să mori?

— Nu! Ce…

— Vrei să te îmbolnăveşti?

— A… nu!

— Atunci ce-i cu mutra asta de chinez în grevă?

— Bre, ţi se puse pata pe mine?

— Păi pe cine? Nu vezi că restul sunt toţi oameni normali cu berea-n bot şi nasu-n mici? Mă iau şi eu de ăştia mai fraieri. Ce ai?

— N-am nimic. Doar o perioadă mai naşpa.

— Story of your lifel Ce s-a întâmplat acum?

— Păi stau acasă, nu-mi găsesc un job, nu prea mai am bani. Sufăr şi eu ca tot omul.

— Asta să i-o spui lu' Mutu care a jucat la Roma!

— Pf… la Torino!

— A-ha! Still a bitch! încă mai există speranţă!

— Să mă pupi!

— După ce mănânci! Hai că-ţi adusei ceva bun!

— Nu mi-e foame.

— Mă doare undeva că nu ţi-e foame! Mie mi-e şi te aşteptai să mâncăm împreună. Hai odată că-mi cade glicemia şi Matei are planuri mari cu mine deseară! Cam cât două cutii de prezervative! Şi le-a mai găsit şi la ofertă, d-alea trei cu unul

gratis.

— Păi şi eu de ce tre’ să mănânc?

— Că pe-alea gratis zise că i le dă lui Robert.

Asta era Ana – my nemesis, cea care putea, prin câteva cuvinte, să transforme orice trăire a mea demnă de beletristică într-o dramă ieftină de periferie. Când eram la pământ, ea era singura care ştia cum să mă lovească până îmi reveneam din pumni.

— Hai să mănânci şi apoi vedem cum rezolvăm ce te macină…

M-a luat de mână şi am pornit-o agale spre terasă. Din nou, eram ca un copil rătăcit care se agaţă de prima mână întinsă şi speră ca cel care l-a cules să fie om bun.

N-am reuşit să mai rămânem singure şi poate a fost mai bine aşa. Deşi aparent ea lua mai mereu toate lucrurile importante în derâdere, îmi închipuiam cum, povestindu-i, nu aş fi făcut altceva decât să îi întorc pielea pe dos şi să mă desconsidere. Îmi era teamă că nu mă va înţelege. Şi cum oare ar fi putut-o face când nici eu nu mă înţelegeam? îmi era frică să nu o dezamăgesc. Deci nu aş fi ştiut ce să îi spun, cât să îi spun şi mai ales cum să îi spun.

— Hai să-ţi spun ceva care m-a şocat de-a dreptul.

— Ia! Chiar sunt curioasă!

— Cică Gigel o înşală pe Gina cu Margareta.

— Aşa şi? Ce te şochează?

— Păi stai aşa! Ţi-i aminteşti pe Gigel şi pe soţia lui, Gina, da? El a fost coleg cu noi şi pe nevastă-sa ai cunoscut-o la o petrecere de Crăciun acum o sută de ani.

— Da, mă, mi-i amintesc. El e un pic mai frumos ca foamea, ea e un pic mai drăguţă ca setea şi amândoi sunt un pic mai deştepţi ca noaptea. Şi?

— Şi o ştii şi pe Margareta! E aia care lucra la firma ce ne aducea nouă rechizitele.

— Aia cu privire de nimfomană nemedicată care când zâmbea avea mai mereu seminţe de mac între dinţi şi zicea numai „alanteri” şi „trimit”?

— Aha! Chiar ea!

— Păi şi ce te şochează? E primul adulter de care auzi?

— Nu, bre! E primul adulter între urâţi de care aud!

— Stai… ce?

— Mă, eu pot să înţeleg adulterul, pe bune! Dar atunci când sunt amândoi frumoşi de pică şi se îndrăgostesc peste puterile lor şi povestea lor devine o idilă sublimă care te captează şi te fascinează şi te face să te întrebi cât de frumos ar fi copilul lor and shit like that… Dar când arăţi ca Gigel şi Margareta şi ai mintea ca Gigel şi Margareta, cum dracu’ să ieşi din casă şi să cauţi

altceva decât o biserică unde să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că a fost blând cu tine până la vârsta asta?

— Ana, clar eşti dusă!

— Nu sunt, bre! E regula numărul 1 în ale adulterului, la fel cum e în trafic „unde e o minge, e şi un copil”.

— Despre ce naiba vorbeşti?! Tu n-ai înşelat vreodată!

— Dar nici n-am condus vreodată.

M-am trezit din amintiri la apariţia lui Andrei care ni s-a alăturat într-un târziu. Asta mi-a adus un strop de bucurie. La lăsarea serii, băieţii făcuseră un foc de tabără şi îmi păruse rău pentru Corina care, singură fiind, parcă întrerupea lanţul de cupluri îmbrăţişate ce împrejmuia flăcările agitate. Dar grupul era acum complet. Am rămas cu toţii până aproape de zorii zilei să ne bucurăm de scânteile ce se pierdeau în întunericul răcoros tulburat de poveşti şi râsete.

— Încerci să mă omori?

— Te omori singură.

Liniştea dimineţii mă enerva. Îmi lăsa din nou loc să mă ascult şi nu mai voiam să fac asta. Eram ca un vinii cu striurile zgâriate şi îmi venea să îmi dau singură un pumn în nas de fiecare dată când rămâneam blocată în aceleaşi gânduri. M-am

ridicat în linişte din pat încercând să nu îl trezesc pe Robert care încă dormea şi am mers în grădină. Aş putea să mă dau mare şi să-ţi povestesc cum am inspirat cu sete aerul proaspăt de primăvară şi m-am aşezat să meditez sub razele soarelui în mijlocul copacilor de-abia înfloriţi încercând să fac primul pas spre mindfulness – că doar e la modă – dar nu. Mi-am aprins o ţigară şi m-am aşezat în balansoar, după ce am verificat în prealabil cât este de rece sau umed ca nu cumva să răcesc la… veveriţă. Vezi, de-asta ţi-am spus că aş fi fost un hippie lamentabil, oricât de mult aş admira conceptul şi oricât de interesante mi s-ar părea hainele lor. Pentru că orice ai pune pe tine la exterior, dacă în fond nu există materialul propice, te vei trezi făcând trotuarul propriei existenţe purtând un veşmânt care va părea mereu împrumutat.

În general, natura mă încântă în aceeaşi măsură în care mă întristează. Am avut de mic copil senzaţia că se încăpăţânează să îmi spună ceva, însă nu sunt destul de inteligentă încât să o înţeleg. La fel ca atunci când am încercat să învăţ germana.

În fine, vrăbiuţele cântau cu veselie, fluturaşii zburau lipsiţi de griji, vântul adia molatec aducând cu el mult aşteptata căldură de primăvară. Şi toate astea erau tulburate de scârţâitul ritmic al balansoarului care mă făcea să mă simt penibil.

Una dintre tipele pe care le cunoscusem aici, genul „de ce poartă Nina colanţi”, îşi petrecuse toată seara trecută bâţâindu-se exact în locul în care mă aşezasem eu acum şi nu înţelegeam dacă lemnul încă suferea sau se răzbuna.

Îmi aminteam de ultima ieşire în aer liber, prin toamna trecută, la o altă cabană unde nu fuseserăm numai ai noştri. Pândisem toată ziua un leagăn de grădină pe care puseseră monopol trei femei zdravene pe care nu le cunoşteam şi nu prinsesem deloc măcar un colţ liber. Le boscorodisem în gând de câteva ori folosind invective pe care ar fi de prost-gust să le reproduc acum şi într-un final, undeva spre lăsarea serii, când erau cu toţii adunaţi în jurul mesei, m-am furişat şi m-am aşezat să torc ca o pisică răsfăţată. Răsfăţul meu a durat fix trei minute, după care lanţul ce sprijinea leagănul a cedat şi m-am trezit cu curu’ în iarbă. A se nota că eu sunt one tiny person. Momentul a fost cu atât mai penibil cu cât cele care s-au amuzat cel mai mult pe seama mea au fost tocmai cele trei godzille.

— Ştii cine râde de ce-şi aduce aminte?

— Omul cu memorie bună?

— Să zicem ca tine. Mergi cu noi la plimbare?

— Mm… unde?

— Dăm o tură pe Chei să ne bucurăm de mama natură.

— Mama natură, zici? Sau e vreun restaurant

cu papanași buni pe undeva pe-aproape? Cine pofteşte?

— Şi eu şi Matei, mi-a răspuns Robert zâmbind.

— Puteam să jur! Cine mai vine?

— Nu ştiu. Cred că toată lumea mai puţin Ana. Zice că nu-i e prea bine.

— De la ofertă i se trage…

— Deh, am ajutat-o şi noi cum am putut!

Ne-am luat de mână şi am pornit râzând spre cabană.

Într-o oră plecam cu toţii să facem o plimbare pe Chei. Ana a rămas într-adevăr la cabană. Nu se simţea bine, făcuse indigestie. I-am lăsat laptopul meu să privească un film şi să-i treacă timpul mai repede.

Ieşirea în natură îmi făcuse bine. Îmi limpezisem puţin mintea, căpătasem un pic de culoare în obraji, parcă îmi făcuse şi poftă de mâncare. Toate astea au durat cam o săptămână.

Deşi nu făceam mai nimic toată ziua, obosisem. Cu greu mai găseam motiv să mă ridic din pat dimineaţa, ajunsesem să trăiesc doar pentru întâlnirile cu el şi tot ce se întâmpla în intervalul dintre îmi părea viaţa altcuiva. Nu mai ştiam ce să fac cu mine. Stăteam minute în şir în faţa oglinzii şi nu reuşeam să îmi spun nimic. Eu care vorbeam atât de mult cu mine, eu care mă

ascultam atât de mult, eu care reuşisem cu greu să găsesc o cale de mijloc să mă accept, nu mai voiam nici măcar să mă privesc acum. Îmi păream urâtă, cu ochii plânşi, cu cearcănele adânci, cu sufletul diform. Nu mai puteam funcţiona. Adormeam şi mă trezeam obosită, din ce în ce mai obosită. Mi-aş fi dorit să fi fost mai puternică, să fi învăţat să separ cele două realităţi, să îl şi refuzat, să fi tras atunci. Mi-aş fi dorit să nu mă fi îndrăgostit de el, să îmi fi văzut de viaţa mea liniară, liniştită, să mă fi bucurat de omul pe care îl aveam lângă mine, să nu mă fi comportat acum ca o pizdă proastă ce ascultă Lara Fabian şi îşi plânge de milă. Deh, am şi eu gusturi muzicale din seria „please, don-l judge me”.

Oare atât de instabilă eram încât el mi-a devenit imediat cea mai dragă obsesie? Ce căcat îmi lipsea?! Aveam un soţ pe care şi l-ar dori oricine şi îl iubeam, în felul meu, oricât de ipocrit ar suna ce spun acum, îl iubeam. Aveam o casă frumoasă, aveam prieteni care mă acceptau chiar dacă nu mă înţelegeau, aveam tot. Şi-atunci, el pe unde s-a strecurat? Uneori îi vorbeam lui Robert în gând, privindu-l cum doarme. Îi spuneam că ar fi mai bine să îşi găsească pe cineva care să îl merite. I-am spus-o şi direct, de nenumărate ori după ce l-am întâlnit pe el, dar nu m-a luat în serios. Nu voi mai fi niciodată la fel, oricât m-aş strădui. Căci a rămas la el o parte din mine care

nu se va mai regenera. Dar care nu doare.

Există oameni ca tine, care sunt făcuţi pentru vieţi liniştite, care ştiu că dacă pui mâna pe cărbune încins o să te arzi, şi, din instinct de conservare, aruncă un pahar cu apă până rămâne scrum, care închid uşa în nas tentaţiilor din afară de teamă să nu le facă mizerie în suflet. Şi-apoi există oameni ca mine, pentru care liniştit înseamnă letargie pentru minte, care pun mâna pe cărbune încins căci se simt vii doar atunci când arde, care deschid uşa tentaţiei după ce pun ziare pe jos.

Oamenii ca mine sunt nişte cobai. Sunt cei ce scriu cărţi, sunt cei despre care se scriu cărţi. Suntem personaje inventate în pasă de inspiraţie de scrijeli tura unui condei ameţit după câteva pahare de Absinthe, suntem personaje ficţionale plăsmuite de o minte defectă şi deghizate în costume sociale care ne permit să ne plimbăm nestingheriţi prin piaţă, prin parc, printre ceilalţi. Nu sunt nici cea mai bună femeie din lume, dar nu sunt nici cea mai rea. Sunt doar „una dintre creaţiile lui Dumnezeu”, aşa cum părintele Benedict i-a spus Cătălinei în „The last confession”. Dintotdeauna am crezut în destin, în ideea că povestea fiecăruia dintre noi este deja scrisă, iar noi nu facem altceva decât să ne alegem pantofii pentru drum şi să-i asortăm cu cei alături de care facem călătoria. Nu ştiu dacă

destinul ni-l scrie aceeaşi divinitate tuturor. Al meu cred că a fost scris de femeia superbă cu zâmbetul de diamant pe care am crezut cu naivitate că am păcălit-o. În realitate, ea m-a păcălit. Căci în sticluţa mea magică nu a pus decât ispită, nelinişte, plăcere, haos. Ştia că mintea mea va face restul. Îmi vin în minte cuvintele pe care călugărul Leverrier i le spunea lui Nicholas: „Dacă pe drumul pe care îl urmezi de multă vreme, o maşină se opreşte să te ia, asta nu poate schimba decât ora sosirii, nu poate explica şi motivul pentru care ai apucat-o în direcţia aceea”. Cum se face că, în aproape toate cărţile, oamenii bisericii – foşti hedonişti – sunt cele mai înţelepte personaje şi sufletele rătăcite ca mine găsesc un loc în care să se ascundă? în spatele cuvintelor lor.

Ah, cuvintele! Dacă ai şti cât le urăsc! Ştii care au fost cuvintele care mi-au lipsit cel mai mult în copilărie? Te iubesc. Ştii care au fost cuvintele de care m-am temut cel mai mult ca adult? Te iubesc.

Pe tatăl meu l-am pierdut fără să îi fi spus vreodată. Pe el l-am pierdut fără să îi fi spus vreodată, îmi pare greu de purtat responsabilitatea de a ţine în palmă fericirea sau nefericirea altcuiva. Aproape la fel de greu ca a pune în palma altcuiva fericirea sau nefericirea ta. Îmi voi aminti mereu primul meu „te iubesc”. A fost un răspuns mecanic la primul „te iubesc” al

maică-mii. Aveam 25 de ani. Cred că mi-a transferat mie porţia care îi revenea tatălui meu. Îmi amintesc cum odinioară am râs când am citit undeva că ne dor cel mai tare cuvintele pe care nu le spunem, încă mai râd. Căci ne dor cel mai tare cele pe care le spunem mecanic fără să ştim dacă le mai simţim. Ca un bună la sosire şi un pa la despărţire.

*

Vino cu mine încă o noapte. Povesteşte-mi cum oraşul nu doarme niciodată, cum monştrii nu se ascund niciodată sub pat, cum copacii nu plâng după frunzele căzute.
El. Ea. Se zvârcolesc între noi.
Şi timpul între ei. Timpul nostru, nu al lor. Pendulă fără noimă, minute fără drum, ieri fără mâine.
Dar tu nu-mi da drumul la mână. Hai să ne prefacem şi azi.

— Hey!

— Hey! încă mai trăieşti! Nu pot să cred!

— Ce simpatică eşti! Ca de obicei, de altfel. Ce faci?

— Dacă îţi spun că azi stăteam în pat şi mă gândeam la tine, te sperie ideea?

— Mă sperie că spui azi.

— Pe bune, mă surprinde apelul tău. Mai devreme m-am gândit la tine şi se pare că te-am invocat.

— Sunt un pic prins în perioada asta. Dar mă gândesc la tine. Şi ştiu că te gândeşti la mine în fiecare zi, nu doar azi.

— Mă simţi?

— Te simt. Te gândeşti cum să îmi faci toate poftele, cum să-mi îndeplineşti toate fanteziile…

— Şi tu ce ai de gând să faci pentru mine?

— Să te las să le faci.

— Oh, sunt atât de norocoasă!

— Aş vrea să ne vedem.

— Stai un pic să mă gândesc…

— Nu cred! îţi verifici agenda? Ai vreo fereastră în care mă poţi strecura?

— Da! Sunt extrem de ocupată, dar ţi-am găsit un locşor liber. De luni încep la noul job.

E întuneric, deşi e soare. Tremur, deşi mi-e cald. Mi se pare sfârşitul, deşi doar ce am început. E lângă mine, e cu mine, dar nu îl pot vedea dincolo de zidul ce s-a ridicat între noi. Mă poartă din nou în dimensiunea lui. Şi pentru a doua oară mă simt în plus. Dar azi e o altfel de concurenţă. Una pe care nu o pot învinge. Şi pe care nici n-aş încerca vreodată să o fac. Închid ochii şi îl trăiesc din nou. Fără gânduri, fără ce-a fost, fără ce nu va mai fi. Îi trăiesc pielea caldă ce îmi ia şi ultimul

stop de sevă, îi trăiesc bătăile inimii în care îmi cerşesc locul, îi trăiesc braţele ce parcă nicicând nu m-au strâns mai tare ca acum. Mi se pare că e prima dată când sunt sigură că îl iubesc, că e prima dată când sunt sigură că îl urăsc. Îl trăiesc acum ca şi când ar fi prima şi ultima dată.

— Mai rămâi…

Rămâne lipit de mine fără întrebări şi fără şovăială. Altă dată îi era teamă. Îmi mângâie prin trasee fine obrazul îmbujorat şi mă priveşte până în adâncul gândului.

— Eşti bine?

— Sunt bine.

— Mi-ai spune dacă n-ai fi bine?

— Nu. Nu ţi-aş spune.

Îmi închide din nou mâinile în mâinile lui calde.

Aş fi preferat să nu mă întrebe nimic. Simţeam că orice aş răspunde i-ar provoca tristeţe. Sau milă. Sau ambele. Şi uram asta. Uram să fiu o femeie neajutorată în ochii lui. Într-un final, mă ia de mână şi mergem pe canapea. Fără haine, fără gânduri, fără echilibru.

E mult fum între noi, deşi nu e nimic în scrumieră. Mi se pare că e pentru prima dată când nu ştiu cum să îi vorbesc, când cuvintele mi se împiedică în gând, când nimic în camera asta nu mai e natural. Cu toate astea, încerc.

— Eşti pregătit?

— Niciodată nu eşti cu adevărat pregătit. Dar mi-am dorit dintotdeauna. Am visat dintotdeauna.

— Eşti mult mai curajos decât mine.

— Nu neapărat. Mă las purtat mai mult de instinct. Şi tu, deşi aparent supra analizezi totul şi e mai mereu un dezastru în căpşorul ăsta, te laşi condusă tot de instinct în final. Tot ce faci este hazardat.

— Nu cred că am făcut vreodată ceva hazardat.

— Nu ţi s-a părut aşa pentru că a ieşit totul cum ţi-ai dorit şi te-ai bătut singură pe umăr felicitându-te. Dar tu, spre deosebire de mine, chiar iei deciziile la modul „marca sau banul”.

— Măi, eu sunt genul ăla care priveşte într-un film o scenă cu o urmărire pe mare şi gândeşte: „Shit! Ăia sigur au făcut otită!” Cam cât de curajoasă mă crezi?

— Mult mai mult decât te crezi tu.

Pentru câteva momente, e din nou tăcere. Îl sperie liniştea mea, mă sperii că l-aş putea speria. Îi zâmbesc ironic.

— Ce te uiţi aşa?

— Ai ţâţele mici.

— Ţâţele mici, mintea mare. Combinaţie fatală.

— Da’ îţi dai seama cum ai fi fost dacă aveai şi ţâţele mari?!

— Mda… nu ştiu ce să zic. Nu cred că mi-ar

mai fi reuşit partea cu mintea la fel de bine.

— De ce nu?

— Păi probabil m-aş fi holbat la ele tot timpul şi aş fi uitat să mai şi gândesc. Cum faceţi voi, bărbaţii.

— Hm… nu m-ai mai inclus în nicio generalizare până acum.

— Nu mi-ai mai spus că am ţâţele mici până acum.

— Deh, s-a întâmplat să gândesc cu voce tare de data asta. Era doar o remarcă, nu un reproş. PMS?

— Nu. Nesiguranţă poate.

— Ce vrei acum? Să cădem în declaraţii?

— Habar n-am. Poate mă macină întrebări la care nu am răspuns.

Îşi încruntă sprâncenele şi înţeleg că devin o femeie de care nu are nevoie. O femeie de care nici eu nu am nevoie.

— Gândeşte-te care a fost prima persoană cu care mi-am sărbătorit cele mai mari momente din viaţă în ultimii ani, incluzându-l pe cel de azi. Răspunsul îl ai deja şi valorează mai mult decât orice declaraţie pe care o aştepţi. E nevoie să-ţi fac o schiţă?

— Am înţeles ideea. Nu deveni unul dintre ăia care îşi iau BMW cu subtitrare.

— Atunci nu te purta ca o femeie care are nevoie de subtitrare.

Pentru orgoliul meu, dialogul ăsta e ca un triplu salt cu dublu şurub aterizat în curu' gol pe o fundaţie cu armătură din fier ruginit. În mintea mea se învălmăşesc gânduri şi imagini şi trăiri pe care mi-e frică să le pun în cuvinte. Înăbuş în mine femeia care aş vrea să fiu şi las lângă el femeia care vrea să fiu. Simt cum în suflet mi se lasă o greutate de plumb, mi-e greu să respir, vreau să plece şi să plâng. Mă văd lovindu-l cu pumnii în piept şi urlându-i că nu-şi dă seama cât rău mi-a făcut, că nu înţelege cât de uşor îmi era până să apară în viaţa mea şi să facă haos în ordinea pe care petrecusem ani să o fac, mă văd agăţându-mă de mâna lui implorând să nu mă lase fără el. Căci prin el m-am întors acasă. Acea casă esoterică după care sufletul tânjeşte. Îmi deschidea uşa, intram şi mă plimbam prin încăperi care-mi erau familiare, alergam printre perdele transparente şi râdeam ca un copil liber, mă aruncam între aşternuturi calde în care mă simţeam pentru un moment fericită. Iar el era lângă mine. Al meu. Dar nu al meu. Pentru prima dată, azi privesc cu ochii mari casa care nu e a mea şi îmi dau seama că nu recunosc tablourile de pe pereţi, culorile în care sunt pictate, desenele care se deschid lichide înaintea mea. Unele sunt concrete şi vii ca vederile poştale, altele abstracte şi tulburătoare ca undele magnetice. Altcineva a ales perdelele, aşternuturile, tablourile. Nu ştiu cine. Nu ştiu de

ce el le-a păstrat. Dar eu m-am bucurat de ele minţindu-mă că-s ale mele. Mă întreb totuşi dacă este vreunul al meu şi de ce nu-l recunosc. Pentru că nici pe el de azi nu-l mai cunosc. Nu mai am voie să-l cunosc. Îmi scutur capul şi exact când mă pregătesc să spun ceva, el priveşte deja detaşat pe fereastră. Momentul trecuse.

În linişte, îl îmbrăţişez şi îl sărut pentru ultima dată.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru noul tău început.

Îmi răspunde cu un sărut la fel.

— Şi pentru al tău.

De mâine va fi un nou început pentru amândoi.

*

Mi-am găsit un job. Nu-mi place prea tare. Deşi nu-mi mai doream, m-am angajat tot în vânzări. Doar asta ştiu să fac. Să mă vând. Mă vând pentru bani, pentru un rost, pentru idealul suprem al existenţei – acela de a mânca o pâine. Îmi vând amintirile, îmi vând bucăţi de suflet, îmi vând zilele. Cu toţii ne vindem. Ne vindem timpul, ne vindem mintea, ne vindem spiritul, ne vindem ideile, ne vindem visurile. Suntem cu toţii nişte prostituate. Moderne. În fustă şi tocuri. În costum şi cravată. Cu sufletul gol şi portofelul plin. Bine, eu nu. Eu am şi portofelul la fel de gol ca sufletul. Dar nu mă plâng. Timpul m-a învăţat să-mi fac un

colţ de rai în orice iad, căci şarpele de care mă temeam era de fapt o funie.

Am tresărit la sunetul telefonului. La naiba, ar trebui să dau volumul ăla mai mic! Mesaj nou:

Ţi-am citit povestea. Ştiam că asta ai vrut din clipa în care mi-ai lăsat laptopul. După ce am terminat, i-am trimis un mesaj lui Matei în care i-am spus că nici nu îşi dă seama cât de norocoşi suntem. Doar atât. Fără explicaţii.

Era Ana. În momentul ăla m-am panicat. Nu pentru că trecuseră săptămâni de când îmi citise viaţa şi nu dăduse niciun semn, nu pentru că-mi era teamă că m-ar fi judecat, nu pentru că-mi era teamă că mi-ar fi dat în vileag secretul. Ci pentru că m-am întrebat cărui bărbat din viaţa mea i-aş fi trimis un mesaj la fel. Iar răspunsul m-a trezit.

Cu rezervorul plin şi sufletul gol, m-am trezit pornind spre oriunde. Pe asfalt citeam urmele de frâne care spuneau câte o poveste. Ca un poet de stradă. Puteam citi caldarâmul ars, dar nu puteam citi emoţiile. Nici măcar pe ale mele.

Drumul m-a dus din nou spre apartamentul 22. Dar pentru prima dată eram singură. Nu căutam să găsesc ceva, ci mai degrabă să pierd ceva. Voiam să îl urăsc. Să îl urăsc cu toate gândurile, cu toate amintirile, cu toate întrebările mele de cum ar fi fost dacă. Din clipa în care am trecut pragul, m-au năpădit emoţiile, m-a cuprins

tristeţea şi neliniştea, ca şi când pereţii ar fi păstrat încătuşate toate trăirile mele şi le-ar fi eliberat ca pe nişte fantome ce-mi zburau pe la ureche râzând malefic: „Hey, îţi mai aduci aminte asta?! Dar asta?! Şi ce tare a fost asta!” Am alergat spre dormitor. Am luat o pernă în braţe şi m-am cuibărit rezemată de tăblia capitonată. Pentru prima dată mi-am dat seama că patul era imens. Sau poate eram eu mică. Două siluete asemenea unor holograme se împleteau cu modelul liniar al lenjeriei într-un zbucium continuu al trupurilor trezind în mintea mea zeci de senzaţii de déjà vu. Am azvârlit spre ele perna răvăşită într-o încercare disperată de a le spulbera şi de a face linişte.

Camera asta – odinioară scena triumfului meu asupra propriilor demoni, devenea acum purgatoriul gândului. Am rămas acolo inertă privind peretele alb. Aş fi vrut să plâng un pic şi să îl urăsc mult. Sau să plâng mult şi să îl urăsc un pic. În momentul ăla, m-aş fi agăţat de orice combinaţie plâns-ură. Căutam pentru a mia oară răspuns la întrebarea „de ce?” De ce am făcut asta? Nu voiam să mă dojenesc, nu voiam să îmi găsesc scuze, nu voiam să mă judec. Voiam doar un motiv. Voiam doar să mă înţeleg. În minutele alea de singurătate şi durere, mi-a venit în minte imaginea lui Robert. Însă nu l-am lăsat să zăbovească. Nu era loc pentru el în patul lui

Procust.

O picătură caldă mi s-a prelins spre încheietura mâinii. Am deschis pumnul şi am privit cu tristeţe zimţii care îmi intraseră sub piele. Era cheia rece a trecutului meu. Era durerea caldă a prezentului meu.

*

Ceea ce nu poate fi spus va fi plâns. Dar asta nu-i o tragedie. Mie-mi place să plâng. Singură. Plâng după mine, pentru mine, după cei pe care i-am iubit, pentru cei pe care i-am rănit. Deşi nu cred că am rănit pe cineva vreodată. Am trecut prin viaţă tăcută ca o pisică şi m-am cuibărit în locul cel mai cald. Într-un colţ cât mai departe de trafic, de agitaţie, de lume. O lumânare aprinsă şi o ţigară stinsă. O pagină pe care aleargă cuvinte şi umbre. Cred că în seara asta am plâns mult. Am avut nevoie. Ca să-mi fac curaj. Lui Robert nu i-am scris vreodată o scrisoare, nici măcar în gând, deşi el îmi lasă câte un bileţel lipit pe oglinda din baie de fiecare dată când lipseşte câteva zile de acasă. Dar azi i-am scris pentru prima dată.

Ne-am găsit printre veacuri, ne-am şoptit numele printre decenii, ne-am scris povestea printre ani. De-atâtea ori mi-am dezbrăcat în faţa ta trupul, dar azi îmi voi dezbrăca aici mintea şi te voi lăsa să-mi vezi cicatricele. Le poţi privi. Şi le poţi atinge. Ca pe litere Braille. Căci de ceva timp

stau în întuneric şi, fără să ştii, te-am luat şi pe tine cu mine. Te-am lăsat să-mi săruţi fruntea fără să ştii pentru cine era încruntată. Te-am lăsat să mă faci să zâmbesc fără să ştii pentru cine era tristeţea ce-mi învăluia genele. Te-am lăsat să-mi ştergi lacrimile fără să ştii pentru cine erau.

Uneori erau pentru mine, alteori pentru tine, alteori nu. Nu-ţi voi spune mai multe, nu-ţi voi cere să rămâi, dar dacă vei alege să o faci, vreau să dansezi cu mine în întuneric, să zburăm spre tărâmuri pe care nu le-am văzut împreună, să uităm de ieri şi de mâine. Dacă te vei simţi încătuşat, vom face din asta un fetiş, îţi voi lega o eşarfă de mătase la ochi şi te voi face să nu-ţi doreşti să evadezi vreodată. Aşa cum eu n-am vrut vreodată să evadez din tine. Deşi am făcut-o. Am mizat totul pe istorie ştiind că voi avea mereu un loc în care să mă întorc, că mâna ta va fi mereu întinsă să mă ridice, că pieptul tău va fi mereu cuibul meu cald. Cum a fost întotdeauna. Nu vreau să mă ierţi, căci nu regret. Nu vreau să-mi ceri să-ţi explic, căci nici eu nu înţeleg. Vreau să ştii. Şi vreau să faci ce simţi. Aşa cum am făcut şi eu. Dar dacă vei alege să pleci şi îmi vei lua ziua de azi, vreau să-mi iei cu tine şi tristeţea, nesiguranţa şi melancolia care au dormit în fiecare noapte pe perna din dreapta ta. Căci nu ştiu să le port fără tine.

Am lăsat scrisoarea pe masă şi am plecat. Nu pot descrie în cuvinte zbuciumul pe care l-am simţit întreaga zi. Speram să sune şi să nu sune telefonul, speram să fi ajuns acasă şi să fi citit acea bucată de hârtie ce zăcea pe masă sau să o fi ignorat ca pe un bon inutil de supermarket, speram să se termine şi să nu se termine minciuna. Impropriu spus minciună. Pe Robert nu l-am minţit nicicând. Întâlnirile au fost micul nostru univers departe de realitate. Nu am existat eu şi el decât în momentele în care eram eu şi el. Atât. M-am minţit doar pe mine.

În acelaşi zbucium, m-am întors acasă târziu. Cheia încă descuia uşa. Am alergat într-un suflet spre masă – scrisoarea era în acelaşi loc în care o lăsasem. M-am gândit că nu ajunsese să o citească. Cu mâinile tremurânde am despăturit-o. În josul paginii pe care îmi aşezasem confesiunea, stăteau răzleţe câteva cuvinte. „Iubita mea, ce-ai făcut?”

*

Sunt luni de când nu ne-am mai văzut sau auzit. Nu m-a mai căutat, nu l-am mai căutat. Mă gândesc că este fericit cu familia lui şi asta mă bucură. Mă şi întristează gândul că nu mai fac parte din viaţa lui, dar mă bucură mai mult dintr-un sentiment de egoism. Nu aş fi putut lua parte la povestirile care ar fi urmat şi, în final, apreciez că a ales să nu mă facă spectator la ele. Am fost doi

adulţi care s-au copilărit un pic şi apoi şi-au văzut de drum. M-aş fi putut bucura la fel de întâlnirile noastre dacă ar fi continuat? Nu. L-aş fi putut refuza dacă ar fi cerut să ne mai vedem? Nu. Cred că şi el a înţeles la fel de bine ca mine şi a ales calea mai simplă pentru amândoi. Încă îi mai vorbesc în gând. Încă mă mai vizitează. Încă ne mai bem cafeaua împreună şi încă îi mai sting lumina seara. Dar azi m-am hotărât să îi vorbesc pentru ultima dată.

Se întâmplă atâtea lucruri în ultima vreme în viaţa mea, nu mai am minute nici măcar să mă gândesc la mine şi totuşi pentru tine timpul mai are încă porţia pusă deoparte. A *venit momentul ca asta să se schimbe. De mâine, te rog să nu mai vii pe-aici. Ştiu, e nedrept să nu mai poţi vizita un spaţiu decorat de tine, însă nu îţi voi mai deschide uşa – am schimbat încuietoarea. Voi păstra totul aşa cum l-ai lăsat tu, căci tu m-ai făcut ceea ce sunt azi şi nu vreau să schimb nimic. De azi nici nu mai fumez – tu ai fost pentru mine prima şi ultima ţigară. Încerc să mă reîmprietenesc cu mintea mea, să o fac să înţeleagă că ţi-ai jucat rolul, ţi-ai primit aplauzele, iar acum e momentul să cadă cortina. Ai părăsit scena şi ar fi cazul să părăsesc şi eu loja. Am petrecut prea mult timp aşteptând să revii. S-au închis şi s-au deschis uşi de nenumărate ori de-atunci, s-au schimbat*

decoruri, sau jucat alte şi alte piese. Iar eu am rămas acolo, lipită de scaun ca o marionetă a vremurilor apuse, aşteptându-te şi căutându-te prin replici şi scenarii străine mie. Căci unul dintre noi a mers înainte, iar celălalt a rămas pe loc.

*

Atât a mai rămas, doar urma unui pas
Din visul destrămat – un colţ de lume întunecat.
O adiere blândă, o şoaptă tremurândă.
Un râs vulgar ce se aude în depărtările nude.
Oraşul ce doarme profund în rutină şi în fum,
în pustiu şi dezolare, în a vremii nepăsare.
Iar eu – fantomă obosită pe ziduri negre
rătăcită în urma ultimului pas. Atât a mai rămas.

Rândurile mele se vor opri aici. Voi fi în continuare cea care m-au făcut ei doi să fiu. Poate voi fi plictisitoare şi vei prefera să închizi coperţile şi să priveşti ştirile de la ora 5. Sau poate voi fi cea mai pricepută amantă a soţului meu. Oricum ar fi, despre asta nu-ţi voi scrie. Te-ai întrebat vreodată de ce ţi-am povestit atât de puţin despre Robert? Pentru că pe el n-am vrut să-l împart. Pentru că el rămânea lipit de mine şi îmi mângâia umărul după ce făceam dragoste, îmi săruta un

deget de care îmi spunea că nu se va sătura vreodată, pentru că ştiam în ce culori răsărea soarele când eram în braţele lui. Iar astea le-am păstrat doar pentru mine.

Ştii, mi-aş fi dorit să-ţi povestesc viaţa alături de Robert şi întâlnirile cu el într-un mod care să te facă să înţelegi cu adevărat importanţa amândurora pentru mine şi să reuşeşti să vezi dincolo de încălcarea unor legi biblice. Dar cuvintele îmi sunt de multe ori inamice şi îmi sabotează naraţiunea. Rândurile pe care ţi le-am scris au izvorât din amprentele pe care trăirile alături de ei le-au lăsat pentru totdeauna în mintea mea şi modul în care am ales să mi le port în fiecare zi. Aş fi putut încerca un makeover neurologic, însă asta ar fi însemnat să mă dezic de ultimii ani şi de persoana care am devenit datorită lor. Iar eu pot arunca orice în coşul de gunoi, mai puţin timpul. Pentru aceşti doi bărbaţi, în mintea mea, s-a declanşat un război de prioritate. Cu rândul, a câştigat fiecare câte o bătălie, uneori prin comparaţie, alteori prin inovaţie. I-am iubit pe amândoi în măsura în care am reuşit să îi trăiesc pe amândoi.

Robert mi-a fost muzica, el mi-a fost refren, Robert mi-a fost piesa de teatru, el mi-a fost un act, Robert mi-a fost viitorul, el mi-a fost o bucăţică de prezent. Cu Robert am iubit iubirea, am iubit apartenenţa, am iubit gândul că mă

iubea, am iubit că era fericit cu mine. Am iubit că îl făceam să râdă, să se entuziasmeze, să geamă, să tremure, să trăiască, să viseze. Căci iubirea este altruistă.

El mi-a fost ispită, mi-a fost prieten, mi-a fost mentor, îmi este un străin căruia îi duc lipsa. Pentru că, în fond, am reuşit să îl cunosc doar în momentele cu mine. Cu el am iubit plăcerea, am iubit dorinţa, am iubit orgoliul, am iubit provocarea de a-l face să geamă, să tremure, să viseze. Căci dorinţa este egoistă. El m-a învăţat să am curaj să mă cunosc, să las teama de ridicol celor cărora le e frică să se descopere, să accept o bucurie azi şi să îi car povara mâine, să îmi trăiesc propria poveste.

Asta a fost povestea mea. A început fără un plan, s-a desfăşurat fără scenariu şi s-a încheiat fără generic. L-am iubit. Şi cred că uneori m-a iubit şi el.

*

Din nou mă trezesc târziu şi deschid draperiile. Cerul pare mult prea aproape azi. Îmi cuprind obrajii în palmele tremurânde şi rămân privind spre nicăieri prin fereastra murdară. Ciudat cum în oraş ferestrele nu rămân curate prea mult timp. Mai ales dacă plouă. Dar azi nu plouă. E linişte. Îmi întorc privirea spre patul răvăşit. Într-un colţ al pilotei, stă aruncat telefonul. Momente bune rămân cu privirea

împietrită pe cifrele albe ce şerpuiesc pe ecran.

Acelaşi număr fără nume.

Unde mi-am pus bricheta?

Când eram copilă, am primit un cub Rubik. Era perfect. Era ca un curcubeu pe care îl puteam ține în palmă. O noapte întreagă l-am privit fără să-l ating. Mi-era teamă că, amestecându-i piesele, îi voi spulbera magia. Ziua următoare însă, cuprinsă de curiozitate, l-am amestecat. Entuziasm, emoție, panică, frustrare, furie, bucurie. Într-un final, l-am făcut din nou perfect. Magia era la degetul meu mic. Dar viața are un mod ironic de a-ți pedepsi aroganța. Și te face să descoperi trăiri care-ți fac sufletul asemenea unui cub Rubik. Când credeai deja că ai toate soluțiile, îți dai seama că algoritmul nu funcționează și în realitate. Și-atunci ce faci? Încerci să readuci la loc piese măcar pentru o latură uniformă a sufletului.

BOOKZONE

ISBN 978-606944300-2

9 786069 443002